53-7

தவநெறித் திருமுறை

உ

கணபதி துணை

வேலுமயிலுந் துணை

திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை

தொகுத்தருளியவர்:

ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகள்

ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகள்
நூற்றுவது ஜயந்தி விழாக் குழுவின் சார்பில்
வெளியிடுவோர் :

ஸாது பார்த்தஸாரதி

(ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகளின் நூற்றுவது ஜயந்தி விழா வெளியீடு - மலர் - 2 - 5000 பிரதிகள்)

ஸௌம்ய ௵ - மார்கழி மீ

பதிப்புரிமை]　　ஜநவரி - 1970　　[விலை : ரூ. 1.

திருப்புகழ்ப்
பாராயணத் தவநெறித் திருமுறையின்

பொருளடக்கம்

பொருள் — பக்கம்

படங்கள்

உ

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி துணை

முகவுரை

53-4

"திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை" என்னும் இந்நூல் வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகளால், அவர் வள்ளிமலை மேல் 12 வருஷங்கள் தவமிருந்ததன் பயன்களுள் ஒன்றாகப், பெரும்பாலும் அருணகிரியாரின் பாடல்களையும், வேறும்சில பாடல்களையும் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றது; இதனை ஸ்வாமிகள் ஒரு 'மாநஸிக பூஜை முறை'யாகவே அமைத்துள்ளார்; இதனை அவ்வப் பாடல்களின் தலைப்புக்கள், உரிய கீழ்க்குறிப்புக்கள் இவற்றைக் கண்டே தெளிந்தறியலாம்; இத் திருமுறை, இதற்கு முன் ஸ்வாமிகளின் ஜீவ்ய காலத்திலேயே அவராலும், அவருக்குப் பின் அவர் பெயராலமைந்த திருப்புகழ் ஸபையாராலும் பல பதிப்புக்களாக வெளியிடப் பெற்றுள்ளது; ஆயினும் ராகம், தாளம், சந்தம், பாக்களின் இலக்கண அமைப்புக்கள், தலைப்புக்கள், முக்கியக் கீழ்க்குறிப்புக்கள் ஆகிய சிறப்பு அம்சங்களோடு முதன் முறையாக, இத் திருமுறை வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளின் நூறுவது ஜயந்தி விழா வெளியீடுகளுள் இரண்டாம் மலராக இப்போது வெளியிடப்படுகின்றது; இந்நூலைப் பாராயணம் செய்யும்முறை தனியே அடுத்த பக்கத்தில் விளக்கப் பெற்றிருக்கிறது; இந்நூலிற் கையாண்டுள்ள 12 கந்தரந்தாதிப் பாக்களின் பதவுரையும், கருத்துரையும் பிற்சேர்க்கையாம் அரும்பதவுரைக் குறிப்புக்களின் இடையே தொடர் எண் வரிசையில் விரவி வரல் காணலாம்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனர் மரபில் வந்த ஓரம்மையார் தேவாரத்துக்குப் பண் வகுத்தது போல, நம் ஸ்வாமிகள் திருப்புகழுக்கு வள்ளியம்மை அருளால் பாடல்களின்பொருள்களுக்கேற்ப, இசை வகுத்துள்ளார். அங்ஙநம் ஸ்வாமிகள் கையாண்ட ராக, தாளங்களையே பெரும்பாலும் பின்பற்றி இத் திருமுறை வெளியிடப்பட்டுள்ளது; அவற்றையே அனைவரும் பின்பற்றித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாயம் சிறிதும் இல்லை; எந்தப் பாட்டையும் எந்த ராகத்திலும், எந்தத் தாளத்திலும் பாடலாம்; ஆனாலும் ஸ்வாமிகளிடம் பக்திபூண்ட அன்பர்கள் யாரும் முயன்று மீறமாட்டார்கள் என்பது எம் நம்பிக்கை.

இந் நூலை நம்மால் இயன்றவரை பக்தியுடன் நித்ய பாராயணம் செய்வதும், இதைப் பிறருக்கும் இசையுடன் போதித்துப் பரப்புவதும், இதனை நாம் வாங்குவதோடு பிறரும் வாங்கிப் பயிலச் செய்து நிறைய விளம்பரப் படுத்துவதுமே ஸ்வாமிகளின் நூறுவது ஜயந்தி விழாவில் (30-11-1970) நாம் அவருக்குச் செய்யும் நன்றிக் கடனாக அமையும் என்பது எம் கருத்து; இதனை அனைவரும் ஆமோதித்து ஆவன செய்வார்கள் என நம்புகிறோம்.

இந் நூற்பயன்

குருப்புகழ்சேர் வள்ளிமலை ஸச்சிதா நந்தகுரு கோத்துத் தந்த
திருப்புகழ்ப்பா ராயணமெய்த் தவநெறிச்செந் திருமுறையைத் தினமும் பக்தி
விருப்புடனே பாடிவழி பாடியற்றும் மெய்த்தொண்டர் வீடு பேறும்
இருப்புறுமிவ் விகவுலகிற் பதினறு பேறுமுறல் எளிதாம் அன்றே.

தேவியின் அன்பும் அருளும்.
ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த
ஸ்வாமிகளின் நூறுவது ஜயந்தி விழாக்
குழுவின் சார்பில்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலயம்,
திருமுல்லைவாயில்,
சென்னை-62. 1-1-1970.
ஸௌம்ய ஆு மார்கழி

ஸாது பார்த்தஸாரதி.

இந் நூலைப் பாராயணம் செய்யும் முறை

எண்கள்-தினமும் பாராயணம் செய்யவேண்டிய பாடல் எண்கள்

1.	ஞாயிற்றுக் கிழமை	1-28, 51-63, 71-121-அ, 127.
2.	திங்கட் கிழமை	1-24, 29-32, 51-62, 64, 71-121-அ, 127.
3.	செவ்வாய்க் கிழமை	1-24, 33-36, 51-62, 65, 71-123, 126, 127.
4.	புதன் கிழமை	1-24, 37-40, 51-62, 66, 71-121அ, 127.
5.	வியாழக் கிழமை	1-24, 41-44, 51-62, 67, 68, 71-121அ, 127.
6.	வெள்ளிக் கிழமை	1-24, 45-48, 51-62, 69-121அ, 124-127.
7.	சனிக் கிழமை	1-25, 29, 33, 37, 41, 42, 45, 49-86, வேல் மாறல், 88-121அ, 127.

அமாவாஸை; க்ருத்திகை, ஸங்கடஹர சதுர்த்தி, க்ரஹணம் போன்ற விசேஷ தினங்களில் சனிக்கிழமைக்குரிய பாராயண முறையைத் தழுவலாம். சனி தவிர்ந்த மற்றைய கிழமைகளில் மேற்கூறிய விசேஷ தினங்கள் வருமானால் அக்கிழமைக்குரிய படைவீட்டு முதல் திருப்புகழை ஆரம்பித்து முறையே பாடி(ச் சனிக்கிழமை முறையில் காட்டியது போல் 25, 29,33,37,41,42,45 பாடல்களை) ஆரம்பிக்கும் கிழமைக்கு முன் கிழமைப் படைவீட்டு முதல் திருப்புகழ் வரை சொல்லி, க்ஷேத்ரக் கோவைப் பாடலை (49) ஓதவும்.

உதாரணம்:-செவ்வாய்க்கிழமையில் அமாவாஸை வந்தால்-

1-24,33,37,41,42,45,25,29,49-62,65-70, 63, 64, 71-123, (87-க்குப் பதிலாக வேல் மாறல்), 126,127. ஷ பாராயணத்தில் படைவீடுகளின் வரிசை திருவாவினன்குடி, ஏரகம், குன்றுதோருடல், பழமுதிர் சோலை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர் என மாறும்.

இத் திருமுறையில் அடங்கியுள்ள ஸ்தலங்களின் அட்டவணை*

(எண்கள் - பாட்டின் எண்கள்)

(1) ஆறுபடை வீடு:

ஆறு படைவீடு - (பொது) 21, (அந்) 22.

1. திருப்பரங்குன்றம் - 25, 26, 63.
2. திருச்செந்தூர் - 29, 30, 31, 64, 83(அந்), 84 (வகுப்), 107 (அலங்).
3. திருவாவினன்குடி - பழநி - 33, 34, 35, 57, 65, 71, 75, 78, 96, 125 (வகுப்).
4. திரு ஏரகம் (ஸ்வாமிமலை) - 37, 38, 39, 66, 79, 123 (வகுப்).
5. குன்றுதோருடல் - (பொது) 41, 67.
   - கதிர்காமம் - 123 (வகுப்).
   - கொங்கணகிரி - 80.
   - திருச்சிராப்பள்ளி - 123 (வகுப்).
   - திருச்செங்கோடு - 20 (அலங்), 24 (அலங்), 86 (அலங்), 116 (அந்), 125 (வகுப்).
   - திருத்தணி - 42, 43, 68, 77, 82, 87 (வகுப்), 90 (வகுப்), 99 (கந்தபுரா), 106 (வகுப்), 118, 123 (வகுப்), 125 (வகுப்), 127 (வகுப்).
   - வள்ளிமலை 70, 125 (வகுப்).
   - விராலிமலை - 52.
6. பழமுதிர்சோலை - 45, 46, 47, 69, 100 (கந்த புரா), 120 (அந்).

(2) பஞ்ச பூத ஸ்தலங்கள்:

1. காஞ்சிபுரம் - 99 (கந்த புரா), 103 (கந்த புரா).
2. திரு அருணை (திரு அண்ணாமலை) 12 (அந்), 16 (அந்).
3. சிதம்பரம் - 18 (வகுப்), 36.

(3) பிற ஸ்தலங்கள்:

(திரு) இடைக்கழி - 123 (வகுப்), 125 (வகுப்).
குற்றாலம் - 123 (வகுப்).
சிறுவை - (சிறுவாபுரி) - 32.
சீகாழி - 115 (அந்), 121.
பெரிய மடம் - 76.

(4) க்ஷேத்ரக் கோவை - 49.

(5) பொதுப் பாடல்கள் - 27, 28, 40, 44, 48, 50, 54, 56, 58, 60, 62, 72, 74, 101, 104, 111.

(6) விநாயகர் பாடல்கள்:

10 முதல் 16 வரை

---

*குறியீட்டு விளக்கம் :—

அந். - கந்தரந்தாதி. அலங். - கந்தரலங்காரம்.
கந்தபுரா. - கந்தபுராணம். வகுப். - திருவகுப்பு
பிற எண்கள் திருப்புகழ் எண்கள்.

★ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளின் சரித்ரச் சுருக்கம்

'அருணகிரி' எனப் பெயர்பெற்ற திருவண்ணுமலை நடு நாட்டில் உள்ளதொரு சிவக்ஷேத்ரம்; அது பஞ்சபூத ஸ்தலங்களுள் தேயு ஸ்தலம்; 'ஸ்மரணுத் அருணுசலே' என்றபடி நினைத்த மாத்ரையில் முக்தியளிக்க வல்லது; திருமாலும் ப்ரம்மனும் அடிமுடி தேடியும் அண்ணுத (எட்டாத)வாறு சிவ பெருமான் ஜோதிமலை வடிவமாய் உயர்ந்து நின்றருளிய ஸ்தலம். இத்தகைய திவ்ய க்ஷேத்ரத்தில் 'அடியார் செய் தவப் பயனுல்' அருணகிரிப் பெருந்தகையார் அவதாரம் செய்தருளினர். (இவர் கணிகையர் குலத்தில் 'முத்து' என்ற பெயருள்ள தாய்க்கு,'ஆதி' என்ற தமக்கையாரின் பின்னர்த் தோன்றினுரென்றும், சிறு வயதில் காமாதுரனுக உலக ஆசைகளிற் சிக்குண்டு உழன்று கடைசியில் தம் தமக்கையார் கூறிய சொற்களால் மநம் நொந்து நல்வழிக்குத் திரும்பினுர் என்றும் கூறுவாருமுளர்.)

இவர் இளமையில் தென்மொழி, வடமொழி இரண்டையும் கற்று அவற்றிற் கைதேர்ந்தவரானுர்; இவர் திருமூலர், திருவள்ளுவர், நக்கிரர், திருஞாந ஸம்பந்தர் முதலான நால்வர் முதலியோரது நூல்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவர் என்பதும் புராணம், இதிஹாஸம் முதலியவற்றையும் கற்று வல்லமை பெற்றவரென்பதும் இவரது நூல்களிலிருந்து தெரியவருகின்றன; இளமையிலிருந்தே இவருக்குத் தெய்வபக்தி அதிகம் உண்டு. இதற்கு இடையூருகக் காமம் இவருக்கு அதிகமாகத் துன்பத்தைத் தந்தது. அதனுல் வாலிபத்தில் மாதர் வலையில் வீழ்ந்து, மிகவும் உழன்று, நோயுற்றுக், கடைசியில் சரீரத்திலும்,வாழ்க்கையிலும் வெறுப்புக் கொண்டவராய்த் தற்கொலை

★ இவரது சரித்ரத்தின் உண்மை விவரங்கள் எங்கும் கிடைக்கவில்லையாதலால் இவரது வாக்கினின்று கிடைத்த ஆதாரங்களைக் கொண்டே ஒருவாறு ஈண்டு இச்சரித்ரச் சுருக்கம் எழுதப் பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர்

பக்கம் VI

செய்துகொண்டு தம் உயிரை விட்டுவிட முடிவு கட்டினுர். உடனே திருவருணைக் கோயில் வல்லாள கோபுரத்தின் உச்சியில் ஏறிக் குதித்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள விழுந்தபோது முருகவேள் இளநகை முகத்தராய், மயில்மேல் வந்து, காட்சி கொடுத்து, இவரைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு, கீழே வீழா வண்ணம் காப்பாற்றித் தடுத்தாட்கொண்டார். *மேலும், இவரை 'அருணகிரிநாத!' எனப் பெயரிட்டழைத்து (†திருமூல நாதர் போல) 'நாத'னும் பட்டத்தையும் அளித்து, ஸ்பர்சத்தினுல் இவர் உடல் நோய் ஆதியவற்றைப் போக்கிக், கடைக்கண்ணுல் தீக்ஷை செய்து, திருநீறு தந்து, ஜபமாலை கொடுத்துத், திருவடி தீக்ஷை செய்து, மவுனோபதேசம் ஈந்து, 'எம்மீது திருப்புகழ் பாடுக!' என்றும் மொழிந்தருளினுர். அருணகிரியார் சற்றுத் தயங்கலும், ஆண்டவனே இவர் நாவில் ஆறெழுத்தை வேலால் எழுதிவிட்டு, 'முத்தைத்தரு' என அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் புகழ் பாடும்படிக் கட்டளையிட்டார். குஹப் பெருமானது திருவருளுக்கு முற்றிலும் பாத்திரராகிவிட்ட அருணகிரியார், வாக்கு ஸித்திபெற்று உடனே அப்பாட்டை முற்றிலும் பாடி முடித்துவிட்டார்; தம்மை ஆட்கொண்ட முருகவேளை, ''ஆடக விசித்ர கந கோபுர முகப்பில் அருணுபுரியில் நிற்கும் அடையாளக்காரனும்........ குறத்தி திருவேளைக்காரனே'' எனத் திருவகுப்பில் குறிப்பிடுகின்றுர். அந்த ஆண்டவன் இன்றும் அண்ணுமலையில் 'கோபுரத்திளையனுர்' என்ற பெயருடன் காட்சி தந்துகொண்டிருக்கின்றுர்.

பெரிய முருக பக்தராகிவிட்ட அருணகிரியார், தென்திசை ஸ்தலங்களையெல்லாம் தர்சித்துத் திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டே வருகையில் திருச்சிராப்பள்ளிக்கடுத்த வயலூரை வந்தடைந்தார்; முருகவேளைத் துதிக்கும் ஆற்றல் வேண்டி

---

* இவற்றின் விவரங்களை அவர் வாக்கிலிருந்தே அறிய வேண்டின், டாக்டர் (D. Litt) திரு. வ. சு. செங்கல்வராயப்பிள்ளை யவர்கள் எழுதியுள்ள ''அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்'' என்ற புத்தகத்தில் பக்கங்கள் 2 முதல் 17 வரை பார்க்க. அந்நூல் முழுவதையும் படித்தறிந்தால் அவர் வரலாற்றுக்கு அகச்சான்றுகள் (Internal evidences) அனைத்தையும் காணலாம்.

† திருமூலநாதர்க்கும் அருணகிரிநாதர்க்கும் உள்ள ஒற்றுமை நயங்களைத் திரு. வ. சு. செ. பிள்ளையவர்கள் எழுதியுள்ள 'அருணகிரிநாதரும் திருமூலநாதரும்' என்ற புத்தகத்தினின்று தெளிந்தறிக.

அவ்வூர்க் கணபதியையும், அக்நீச்வரரையும் வழிபட்டார். வயலூர்ப் பொய்யாக் கணபதியார் அவருக்கு, ''மயில், கடப்ப மலர், வேல், சேவல், முருகபிரானது இரு சீறடி, அவரது பன்னிரு தோள்கள், வயலூர்—இவை அனைத்தையும் வைத்துத் திருப்புகழ் பாடுக!'' என அநுக்ரஹம் செய்தார். அவ்வண்ணமே மற்ற ஸ்தலத் திருப்புகழ்ப் பாக்களிலும் வயலூரையும் மறவாது வைத்துப் பாடினார் அவர். அவ்வூர்க் கணபதியை ''அருளிற்சீர் பொயாத கணபதி திருவக்கீசன் வாழும் வயலி'' என்று தம் திருப்புகழில் வாழ்த்திப் ''பக்கரை..... செய்ப்பதியும் வைத்துயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே'' என்று அவருக்கு நன்றியும் பாராட்டினார். அக்நீச்வரரும் அருணகிரியார் கனவில் தோன்றித் திருப்புகழ் பாடுதற்கு வேண்டிய 'அநுக்ரஹ ஸத்வத்தை'யும் அருள் செய்தார். வயலூர் முருகவேள் திரும்பவும் அவருக்குத் திருவடி தீக்ஷை செய்து, அவரை 'விராலிமலைக்கு வா!' என அழைத்து அங்கே தர்சநம் தந்தருளினார்.

இங்ஙநம் தென்திசை யாத்ரையை முடித்துக்கொண்டு அருணாசலத்தைத் திரும்பவும் வந்தடைந்தார் அருணகிரியார். அப்போது அவர் புகழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. ஸம்பந்தாண்டான் என்பானொருவன் அக்காலத்தில் திருவண்ணாமலையில் ஆட்சிபுரிந்து வந்த ப்ரபுடதேவ ராஜனுக்கு மிகவும் வேண்டியவனாயிருந்து வந்தான். அவன் சந்தக் கவிச்சிங்கமாம் நம் அருணகிரியண்ணலைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு, அரசனிடம் அவரைப் பற்றிக் கோள்மூட்டி, ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். அருணகிரிநாதரும், தானும் ராஜ ஸபையில் வந்து, இருவரும் தத்தமது இஷ்ட தெய்வங்களைத் தபோ பலத்தினால் உலகறிய வரவழைத்துக் காட்ட வேண்டுமென்றும், அங்ஙநம் வரவழைத்துக் காட்ட இயலாது இருவரில் எவர் தோற்றுப் போகின்றனரோ அவர் நாடு கடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் ஒரு சூழ்ச்சி ஏற்பாட்டைச் செய்து, அருணகிரியாருக்கும் ஓலை அனுப்பிவிட்டான். என்ன தவம் செய்தும், ஆணவம் மிகக் கொண்டிருந்த தேவி பக்தனான ஸம்பந்தாண்டானால் தேவியை ஸபையில் வரவழைக்க இயலவில்லை. ஆனால் ஆண்டவன் அருளையே திடமாக நம்பி, அந்த ஏற்பாட்டுக்கு ஒருவாறு

இசைந்த அருணகிரியார், ராஜஸபையில் வந்து 'அதலசேடனு ராட' என்ற (1056) திருப்புகழைப் பாடி, 'ப்ரபுடதேவ மாராஜன் உளமும் ஆட வாழ்தேவர் பெருமாளே! மயிலும் ஆடி நீ ஆடி வரவேணும்!' என வேண்டி, முருகப் பெருமானை ஸபை நடுவிலே உலகறிய வரவழைத்துக் காட்டி, அரசன் முதலியோருக்கும் தர்சநம் தந்தருளச் செய்தார். தோற்றுப் போன ஸம்பந்தாண்டான் நாடு கடத்தப்பட்டான். அருண கிரியாரும் குஹனருளை வியந்து பாராட்டி, அரசனுக்கு உகந் தவராக ஆனார்.

அங்ஙநம் கலபமயில் மீது காட்சி கொடுக்க வந்தருளிய கந்தக் கடவுள், கருணைக் கடவுளாய் இன்றும் திருவருணையில் பெரிய கோயிற் ப்ராகாரத்தில் உள்ளதொரு 'கம்பத்திளையனார் கோயில்' என்று வழங்கும் சிறிய கோயிலில் வீற்றிருக்கின் றார். மயிலில் வந்து முருகவேள், உலகறிய அவருக்குக் காட்சி தந்ததைச்

> "சயிலம் எறிந்தகை வேற்கொடு மயிலினில் வந்தெனை ஆட்கொளல்
> ஜகம்அறி யும்படி காட்டிய குருநாதா-" (திருப்.331.)

என்றும்,

> "உலகினில் அனைவர்கள் புகழ்வுற அருணையில்
> ஒருநொடி தனில்வரு மயில்வீரா" (திருப். 755.)

என்றும் பாராட்டியுள்ளார் அருணகிரியார்.

பின்னர், வடதிசை, கீழ்த்திசை, மேற்றிசைகளிலுள்ள பல ஸ்தலங்களையும் தர்சிக்கச் சென்றார். ஆங்காங்கு நாற்றிசை யிலுமுள்ள பலபல ஸ்தலங்களிலும்ஆண்டவனால், வேற்பொறி, மயிற்பொறி பொறிக்கப் பெறுதல்—ஆதிய விசேஷ தீக்ஷைகள், காட்சிகள் அருளப்பெற்றுப், பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திப், 'புகலியில் வித்தகர் போல, அமிர்தகவித்தொடை'— 16,000 பாடி முடித்தார். தொங்கலோடு கூடிய விசேஷச் சந்தப் பா வகைக்கு ஆதிகர்த்தா அவரே. சந்தப் பாக்கள் பாவகைகளுள் பாடுதற்கு மிகவும் அரியவை. அதிலும் ஆண்டவன் அருளால் எழுந்த அந்தச் சந்தப்பாக்களின் பெருமை சொல்லும் தரத் ததோ! ஒரு சப்த பரிமாண அழகும், மந்த்ரத்தைப் போன்ற மஹத்வமும், 'நெருப்பையும் எரிக்கும்' வல்லமையும்பெற்ற 'இருப்பவல் திருப்புகழைப்' படிப்பவர்க்கும், பாடுபவர்க்கும்,

கேட்பவர்க்கும்தான் அதன் அருமை பெருமைகள் தெரிய வரும். அதை ஒரு 'தாள நூல்' என்றே சொல்லிவிடலாம். ஆண்டவன் புகழும், அருளும் ததும்பிப் பொங்கும் அத் திருப் புகழிற் சொல்லாத தெய்வங்களும் இல்லை; இல்லாத விஷயங் களும் இல்லை. ஸமரஸ நோக்கும், சாதுர்ய வாக்கும், எங்ஙந மாயினும், முருகன் ஒருவனையே முடிவில் வழுத்தி முடிக்கும் (அறக்கற்பினுள் நன்னெறியாம்) முறையும் அமைந்து திகழும் அவ்வற்புதப் பாக்கள் 1320-தாம் இதுவரை கிடைத்துள.

நாற்றிசையிலும் நாதன் புகழைப் பரப்பிவரும் நாளில், *திருச்செந்தூர்க்கருகில், அருணகிரிநாதரோடு, அவரது ஸமகாலப் புலவரான வில்லிபுத்தூரார் வாது செய்ய வந் தார். அவர் கையில், தம்மிடம் வாதில் தோற்றவர்களுடைய காதைக் கொய்யும் கருவி (குறடா) ஒன்றுண்டு. அருணகிரியார் ஆண்டவன் அருள் துணை செய்யுமாயின் அச்சம் ஏன் என்று திடங்கொண்டு, தாம் ஒரு யமக அந்தாதி பாடுவதாகவும், அதற்கு வில்லிபுத்தூரார் உரை சொல்லிவரவேண்டுமென்றும் கூறிக் 'கந்தரந்தாதி' என்ற நூலைப் பாடியருளினர். அதில் 'திதத்தத்தத்' எனத் தொடங்கும் 54-ஆவது செய்யுளைப்பாட வும், அப்பாடற்கு உரை கூற இயலாது வில்லிபுத்தூரார் திகைத்து விழிக்கவும், நம் அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகளே அப்பாடற்கு உரை கூறி முடித்தனர். வாதில் தோற்றவரது காது கொய்யப்பட வேண்டும் எனும் ஏற்பாட்டின்படி, உடனே வில்லிபுத்தூரார் குறடாவை அவரிடம் கொடுத்துத் தம் காதைத் கொய்யச் சொல்லவும், 'கருணைக் கருணகிரி' என்று போற்றப்படும் நம் ஸ்வாமிகள், அன்று முதல் வேறு புலவர் எவர் காதையும் கொய்யாதிருக்கும்படி அவருக்குக் கட்டளை யிட்டுக், குறடாவைப் பறித்தெறிந்துவிட்டு, அவர் காதையும் கொய்யாது விடுத்தருளினர்.

அருணகிரியார் தமது நண்பர்களான காவேரி சேவகன் என்னும் கலிசைச் சேவகனுரையும், ஸோமநாதனுரையும் திருப்புகழில் வியந்து பாராட்டியிருக்கின்ருர்.

---

* வாது, திருச்செந்தூரிலேயே நடைபெற்றதென்பாரும், திருவண்ணுமலையில் தான் நடைபெற்றதென்பாரும் உளர்.

இங்ஙநம் திருப்புகழ், கந்தரந்தாதி, கந்தரலங்காரம் இவற்றையெல்லாம் பாடி 'வாக்கிற் கருணைகிரி' என்று புகழ் பெற்ற நம் ஸ்வாமிகள் கடைசியில் திருவண்ணுமலையை யடைந்த போது, முன்பு அவரிடம் தோற்றும், திரும்பவும் எவ்வாறே அரசனிடம் வந்து சேர்ந்த ஸம்பந்தாண்டான் மீண்டும் ஸ்வாமிகள்பாற் பொருமை கொண்டு, அவரைக் கற்பகலோகப் பாரிஜாதப் பூவைப் பூவுலகுக்குக்கொணருமாறு கட்டளையிடும்படி அரசனிடம் வேண்டினுன். அவன் சூழ்ச்சியால் அரசனும் அவ்வாறே கேட்டுக்கொள்ள, நம் ஸ்வாமிகளும் திருவருணைக் கோபுரத்தில் ஒருபுறத்தே தம் உடலைச் சேமித்து வைத்து விட்டு, இறந்து கிடந்த ஒரு கிளியின் உடலில் பரகாயப் ப்ரவேசம் என்னும் ஸித்தியால் புகுந்துகொண்டு வானுலகு சென்று பாரிஜாதப் பூவைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து பூவுலகடைந்தார். அதற்குள் பொருமையாளனும் ஸம்பந்தாண்டான் அவரது தேஹத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அவர் இறந்து விட்டாரென அரசனிடம் சொல்லி, அவ்வுடலை எரித்து விடும்படிச் செய்தான். ஸ்வாமிகளும் தம் உடலை, வைத்த இடத்திற் காணுதவராய், அதுபற்றிச் சிறிதும் வருந்தாமல் அதே கிளி ரூபத்தில் தணிகையாண்டவன் திருக்கையில் அமர்ந்து, 'கந்தரநுபூதி', 'திருவகுப்பு' இவை இரண்டையும் பாடியருளினுர் என்றும், கிளி உருவில் இன்றும் பார்வதி தேவியின் கையில் வீற்றிருக்கின்ருரென்றும் பலபடக் கூறுவர்.

I. அருணகிரியாரது வாழ்க்கைத் தத்வங்கள்:—

1. ஆண்டவனை அடையப் பக்தியே முக்யமான வழி; வெறும் பக்தியல்ல; ஆசை கலந்த பக்தி. (உதாரணம்) ''ஆசைகூர் பக்தனேன்.....ஞாந வாஸம் வீசிப் ப்ரகாசியாநிற்ப.....அணிவேனே''-திருப். 1211.

2. தம்மை ஆட் கொண்ட குமரப் பெருமானைத் துதிக்கையில் மற்ற தெய்வங்களையும் பாராட்டிப் பாக்கள் தோறும் வைத்துப் பாடிய ஸமரஸ நோக்கு.

3. ஜாதிபேதம் இல்லாத நிலையே இறைவன் திருவடிப் பக்திநிலை (உ-ம்) ''ஜாதிகுலமும் இலதன்றி அன்பர் சொ(ன்)ன வியோமம்''-திருப். 501.

4. தமிழிலேயே அதிகப்பற்றுதல் இருந்த போதிலும் தம் காலத்தில் வழங்கி வந்த வடமொழிக்கும் மஹத்வம் தந்து தம் நூல்களில் வட மொழியையும் வெகுவாகக் கலந்தே பாடியுள்ளமை.

5. ஸித்திகளெல்லாம் தாம் கைவரப் பெற்றும், அவை தமக்கு வேண்டாமென்று ஒதுக்கி ''வேலன் வாய்த்த திருப் புகழ் கற்றவர் சீலமேத்திய ஸித்தப் ப்ரஸித்தரே'' என முருகன் திருப்புகழைக் கற்றவரே ஸித்தருள் மேலான ஸித்தர் என்று புகழ்ந்து, மற்ற ஸித்திகளைக் கைக்கொள்ள வேண்டாம் என்றது. (சித்து வகுப்புப் பார்க்க; திருவகுப்பு-16)

6. ஸ்வாஸ பந்தந யோகங்கள் எல்லாம் அநாசார கர்ம யோகங்கள்; அவை சுற்று வழிகள்; பரம யோகந்தான் பலன் தருவது. (உ-ம்)

(அ) ''அருள் பெறு அநாசார கரும யோகி ஆகாமல்... ஆரியாசார பரம யோகி ஆமாறு..........அருள்வாயே'' —திருப். 1047.

(ஆ) ''அசட்டு யோகி ஆகாமல்.....சிவச்சொரூப மா யோகி எனஆள்வாய்''—திருப். 497.

(இ) ''ஐந்து பூதமும்.....சிவயோகம்.....குருபர ஸம்ப்ர தாயமொடேயும் நெறியது பெறுவேனோ''—திருப். 357.

(ஈ) ''காட்டிற் குறத்தி பிரான் பதத்தே கருத்தைப் புகட்டின் *வீட்டிற் புகுதல் மிக எளிதே''-கந். அலங். 85.

(உ) துருத்தி போல வாயுவைக் கும்பித்துப் ப்ராணு யாம முறையில் உடலைப் பாழ்படுத்திக் கொள்வதைவிட, அறுமுகப் பெருமான் உபதேசங்கட்குச் செவிசாய்த்துச் சிவ யோகம் பயில்வதே நலம்.-கந். அலங். 71.

7. ஸமய வாதங்கள், ஸமயப் பூசல்கள், தர்க்க விவாதங் கள் இவை வேண்டாம்.(உ-ம்)

''ஷட்கோல ஸமயிகள் ஸங்கற்பித் தோது வெகுவித கலைஞாந ஸம்பத்துக் கேள்வி அலம் அலம்''- திருப். 945.

* வீடு - 'பரம ஞாந வீடு'-திருப். 1052-

8. பக்தி கலவாது 'வேதாகமமோதும் தலம்', படாடோபமும் பயங்கரமும் மிக்க வழிபாட்டு முறை இவற்றிலெல்லாம் மருள வேண்டாம்-திருப். 1130.

9. சிவ நூலின் தந்த்ரங்களைக் கற்றது போதும்; அவையெல்லாம் வம்பு எனக் கருதி அவற்றிலும் முக்திக்குச் சுருக்கமான வழியை நாடினர் அருணகிரியார். "வம்பிற் சுற்றுது பரகதி அருள்வாயே"-திருப். 945.

II. அவரது உபதேசங்களுட் சில:—

1. 'ஈதலே அறம்' ஆதலின் தர்மம் செய்து வாழ வேண்டும். "தாநம் என்றும் இடுங்கோள்"; "நொய்யிற் பிளவளவேனும் பகிர்மின்கள்"-(கந்.அலங். 16; 18.)

2. தும்மினும், (இருமினும், கொட்டாவி விடினும்,ஏப்பம் விடினும்) அப்போதெல்லாம் 'குமர சரணம்' என்று கூறி ஆண்டவனை வாழ்த்த வேண்டும். "துமிக்குமர சரணம் என்னீர்; உய்விர்"-கந். அந். 97.

3. 'ஆறுமுகம்' என ஆறுமுறை கூறியும் (திருப். 161), 'கழுமலம், கற்பகவூர், செருத்தணி' என்ற ஸ்தலப் பெயர்களை உச்சரித்தும் (கந். அந். 29) திருநீறிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

4. 'வேலு மயிலுந் துணை' என்பதே மந்த்ரம். அதுவே தனி வழிகளிலும் துணைசெய வல்லது.

"ஆடும் பரிவேல் அணி *சேவல் எனப் பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்!"—கந். அநு. 1. உரை.

'வேலு மயிலும் நினைந்தவர் தம் துயர் தீர அருள்தரு கந்த'—திருப். 920.

"பயந்த தனி வழிக்குத் துணை வடிவேலுஞ் செங்கோடன் மயூரமுமே"—கந். அலங். 70.

5. யமபயத்தையும் நீக்க வல்ல 'அவிரோத ஞாநச் சுடர்வடிவாளை'க் கைக் கொள்ள வேண்டும்-கந். அலங். 25.

6. இறைவனுடைய திருநாமங்களை ஓதிச் சரணடைதல் வீண் போகாது. "வேண்டாமை ஒன்றை அடைந்து. ...

* சேவல் - காவல் (துணை).

வேந்தா! கடம்பு புனைந்தருள் சேந்தா! சரண் சரண் என்பது வீண்போம தொன்றல''— திருப். 1187.

(பிற உபதேசங்களை ''அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்'' என்னும் நூலினின்றும், மூன்ரும் பாகம் திருப்புகழ் ஆராய்ச்சி—தலைப்பு 15-இல் நின்றும் அறியலாம்.)

இன்னம் பலவிதமான உபதேசங்களையும் அவர் எடுத்துக் கூறுகிருர். திருப்புகழாதிய நூல்களைக் கற்றறிந்தவர்கட்கே அவை விளங்கும்.

III. அருணகிரியார் அருளிய நூல்கள் :—

1. திருப்புகழ்.
2. கந்தரந்தாதி.
3. கந்தரலங்காரம்.
4. கந்தரநுபூதி.
5. திருவகுப்பு.

(மேலும் அவராலேயே இயற்றப்பட்டனவாகக் கருதப் படுவன.)

1. திருவெழு கூற்றிருக்கை
2. வேல் விருத்தம்
3. மயில் விருத்தம்
4. சேவல் விருத்தம்.

(அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் சரித்ரச் சுருக்கம் முற்றும்.)

★ ஸ்ரீ வள்ளிமலைத் திருப்புகழ ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகளின் சரித்ரச் சுருக்கம்

'கொங்கு மலிதரு கொங்கு நாட்'டின் கண் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் 'திருநணு' என்பது ஒரு சிவஸ்தலம். அதற்குப் 'பவாநி முக்கூடல்' என்றும் பெயருண்டு. அத்தலத்துக் கருகில் 'பூநாச்சி' என்ெருரு க்ராமம். அவ்வூரில் ப்ராம்மண குலோத்தமராகிய ஸ்ரீ சிதம்பர ஜோஸ்யர் என்பவர் ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மியம்மாளை மணந்து இல்லறம் நடத்திவந்தார். அவர்கட்கு வெகுநாட்களாக மக்கட்பேறு இல்லை. ஒருநாள் லக்ஷ்மியம்மாள் ஏதோ வேலை செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒரு நாக ஸர்ப்பம் அவரருகில் வந்து மண்டலமிட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்

★இவரது விரிவான சரித்ரம் தனியே திரு. ஆர். கல்யாண ஸுந்தரமய்யர் அவர்களால் 'வள்ளிமலை வள்ளல்' என்ற நூலாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தது. அதுகண்டு அவ்வம்மையார் கற்பூரம் ஏற்றிக் காண்பிக்கவும், அந் நாகம் உடனே ஓடி மறைந்தது. அருகிலுள்ள ''நாககிரி'' என்னும் திருச்செங்கோட்டு மலைக்குத் தம்மை வாவென்று அழைக்கத்தான் வந்ததோ அந் நாகம் என்று எண்ணினர் அவ்வம்மையார். அதன் பிறகு அவ்வம்மையாரும் அவர் கணவருமாக இருவரும் விரத ஆசார நியமங்களுடன் 12 அமாவாஸைகள் திருச்செங்கோட்டுக்குச் சென்று ஆண்டவனைத் தரிசித்து வந்தார்கள். இச்செய்கையின் பயனாக அவர்கட்கு ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு நாககிரியின் (திருச்செங்கோட்டின்) ஞாபகார்த்தமாக ''நாகம்மாள்'' எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். அதன் பிறகு லக்ஷ்மியம்மாள் ஓர் ஆண்மகவை 25-11-1870-இல் ஈன்றருளினர். அக்குழந்தைக்குத் திருச்செங்கோட்டு ஈச்வரர் பெயரால் ''அர்த்தநாரி'' என்று பெயரிட்டு நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தனர்.

அர்த்தநாரி இளம் ப்ராயத்திலேயே தம் தந்தையாரை இழந்துவிட்டார். அதன்பின் அவரை அவருடைய மாமன் வளர்த்து வந்தார். இளமையில் பள்ளிக்கனுப்பியும் அங்குச் சரிவரப் படிக்காமல், குஸ்தி, சிலம்பவித்தை முதலியன கற்றுக்கொள்வதில் காலங் கழித்தார். அவரது 9-ஆம் வயதில் அவருக்குத் திருமணம் ஆயிற்று. அதன் பின் குடும்பத்தை நிர்வஹிக்க யாரும் இல்லாததால், குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, நன்கு படிக்காதவராயினும், அர்த்தநாரிக்கு ஏதாவதொரு வேலை பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அவரது அத்தை பிள்ளை மைசூரில் அரண்மனையில் (Head Cook) தலைமைச் சமையற்காரராக வேலை பார்த்து வந்தார். அவரை அணுகி ஏதாவது உத்யோகம் கேட்கலாமென்று க்ராமத்தை விட்டுக் கால்நடையாகவும், புகைவண்டி மூலமாகவும் மைஸூரை அடைந்தார். மைஸூரைச் சேர்ந்து தம் அத்தானிடத்தில் மாதம் 9 ரூபாய் சம்பளத்திற்கு உதவிச் சமையற்காரராக வேலைக்கமர்ந்தார். சில காலத்திற்குள், சமையல் வேலையில் கைதேர்ந்தவராகி, மைஸூர் அரசரின் (Touring Cook) யாத்ரைச் சமையற்காரராக நியமிக்கப்பட்டார்; அரண்மனையில் இருந்தபோது அரண்மனையைச் சேர்ந்த

பயில்வான்களிடம் குஸ்தி, சிலம்பம் முதலியன கற்று, அவற்றிலும் கைதேர்ந்தவரானார். இதுவரையில் அவருக்குத் தெய்விக விஷயங்களில் சிறிதும் புத்தி செல்லவே இல்லை. சிறுவயதிலும் சரி, பின்னரும் சரி அவருக்குக் கல்வியில் ஊக்கம் சிறிதும் இல்லை.

தமது 22-ஆம் வயதில் மூத்த மனைவி இருக்கும்போதே இரண்டாம் தாரம் திருமணம் செய்துகொண்டார் அர்த்தநாரி. இரண்டாம் கல்யாணம் சற்று விசித்ரமாகவே நடைபெற்றது. மைஸூரில் ஒரு ஸமயம் ஒரு கல்யாணத்திற்கு விருந்தாளியாகச் சென்றிருந்தபோது, அங்கே திருமண மாப்பிள்ளைக்குத் தாலிகட்டும் நேரத்திற்குச் சற்று முன்பு 'காக்கை வலிப்பு' நோய் வந்துவிடவே அக்கல்யாணத்தை நிறுத்த வேண்டாமென்று பெண்ணின் பெற்றோர்கள் விருந்தாளியாய் வந்த அர்த்தநாரியை அழைத்து அவருக்கு அதே மணப்பந்தலில் அப் பெண்ணை மணம் முடித்து வைத்துவிட்டார்கள். சில வருஷங்கட்குள், முதல் தாரமும், அவருடைய மூன்று குழந்தைகளும் இறந்து போயினர்.

1907-இல் திடீரென்று இரண்டாம் தாரத்தினுடைய இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் ஒரே ஸமயத்தில் தூணைச்சுற்றி விளையாடுகையில் மூர்ச்சையுற்று விழுந்து இறந்துபோயின. இத்தனை நாட்கள் கவலையற்றும், தெய்வ நினைப்பு இல்லாமலும் இருந்த நம் அர்த்தநாரிக்கு இந்நிகழ்ச்சி ஒரு பெரிய துக்கத்தையும், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு வெறுப்பையும் ஏற்படுத்திவிட்டது. இது போதாமல், தீராத குன்ம நோய் (வயிற்றுவலி) அவரைப் பீடித்து வாட்டியது. அரசர் இவர்மீது அதிகப் ப்ரீதியுடன் இருந்ததால், அர்த்தநாரிக்கு நாட்டு வைத்யம், ஆங்கில வைத்ய முறைகளிலெல்லாம், அந்தக் குன்ம நோய் போகச் சிகிச்சைகள் பல செய்தார். செய்தும், அவை பயன்படவில்லை. நோயின் துன்பம் பொறுக்கமுடியாது போக, அர்த்தநாரி தெய்வத்தைச் சிறிது சிறிதேனும் நினைக்கத் தருணம் வாய்த்தது. மைஸூர் ராஜ்யத்திலுள்ள தலைக்காடு முதலிய க்ஷேத்ரங்கட்குச் சென்று, சிவபெருமானிடம் தம் நோயைப் போக்கியருளும்படிப் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டார் அர்த்தநாரி. இவையெல்லாம் செய்தும் நோய் தீரவில்லை.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள்

(ஸ்ரீ வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளுக்கு உபதேச குரு)

தோற்றம் :
22 - 1 - 1870

திருவடி கலப்பு :
4 - 1 - 1929

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் மைஸூர் அரண்மனையில் வேலை செய்யும் கொத்தன் ஒருவன், 'நீ ஏன் பழநியாண்டவரைப் போய்த் தர்சிக்கக்கூடாது? அவர் உன் நோய் எல்லாவற்றையும் தீர்த்துவிடுவாரே' என்று கேட்டான். உடனே அர்த்தநாரி, மஹாராஜாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தமது இரண்டாம் மனைவியையும், பிழைத்திருக்கும் நரஸிம்மன் என்னும் பெயருள்ள ஒரே ஆண் குழந்தையையும் அழைத்துக்கொண்டு கால்நடையாகவும், புகைவண்டி மூலமும், 1907-ஆம் வருஷம் டிஸம்பர் மாதம் பழநிக்கு யாத்ரை புறப்பட்டார். 1908-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 18-ஆம் தேதி பழநியை வந்தடைந்தார்; அன்றே பழநியாண்டவரை முதல் முதலில் தர்சித்தார். பழநியாண்டவர்க்கு அபிஷேக தீர்த்தங்கள் கொண்டு வருதல் முதலிய தொண்டுகளில் ஈடுபட்டார். அவர் மனைவியார் கோயிலுக்குத் தும்பைப் பூப் பறித்துக் கொடுத்தல், கோயிலைப் பெருக்குதல், மெழுகுதல் முதலிய தொண்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். பழநிப் பெருமானுடைய அபிஷேகப் பாலையும் அவருக்கு நிவேதநம் செய்யப்பட்ட பழத்தையுமே 48 நாட்கள் உணவாகக் கொண்டார் அர்த்தநாரி. ''பவரோக வைத்தியநாத''ராம் பழநி வேலர் அவரது பக்தித் திறத்தையும் அவர் தம்மையே த்யாகம் செய்து பூரண சரணுகதி அடைந்துவிட்டதையும் கண்டு, பல வைத்ய நிபுணர்களாலும் தீர்க்க முடியாத குன்ம நோயைத் தம் கருணையினுல் தீர்த்தருளினர். 1908-ஆம் ஆண்டு முதல் 1912-ஆம் ஆண்டுவரை பழநிவேளுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டும், பிக்ஷையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் பழநியிலேயே வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்படியிருந்தபோது உத்ஸவ காலத்தில் ஒருநாள் மதுரைத் தேவதாஸி ஒருத்தி பழநிக்கு வந்து 'வங்கார மார்பி லணி' என்னும் திருப்புகழைப் பாடி ஆண்டவன் முன்பு நடனம் ஆடினுள். அப்பாடலில் '*சிங்கார ரூபமயில் வாகந நமோ

---

*''சிங்கார ரூபமயில் வாகந! நமோநமென
கந்தா! குமாரசிவ தேசிக! நமோநமென
ஸிந்தூர பார்வதி ஸுதாகர! நமோநமென விருதோதை—
சிந்தான ஜோதிகதிர் வேலவ! நமோநமென
கங்காள வேணிகுரு வானவ! நமோநமென
திண்சூரர் ஆழிமலை தூள்படவை வேலைவிடு முருகோனே''
(திருப்புகழ்817

நம'' என்ற 5-ஆம் அடியைப் பாடுங்கால் நம் அர்த்தநாரிக்கு மநம் லயித்துப்போய்க் கண் ணில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வர, மெய்ம்மறந்து போய்விட்டது. இதுவரையில் கந்நட தேசத்தில் வாழ்ந்து தமிழே சிறிதும் அறியாத அர்த்தநாரிக்கு அந்தத் தமிழ்ப்பாட்டைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் ஒரு தெய்விக உணர்ச்சி எழுந்தது என்றால் அது தெய்வத்தின் திருவருளே யாகுமன்றோ! எப்படி ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளுக்கு 'அருணா சலம்' என்ற சொல்லைக் கேட்டமாத்ரத்தில் அருள் கிடைத் ததோ அவ்வாறே அர்த்தநாரிக்கும் அப் பாட்டைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் தெய்வத்தின் திருவருள் கிட்டிவிட்டது. அதுவே அவரைத் தெய்வம் ஆட்கொண்ட ஸந்தர்ப்பம் என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். திரும்பி மைஸூர் அரண்மனைக்குப் போய் உத்யோகம் பார்க்கும் எண்ணம் அவருக்கு மறந்தே போய் விட்டது. குடும்பத்தைப் பற்றிய எல்லாக் கவலைகளும் நீங்கி விட்டன. ஸதா தெய்வத்தினிடத்திலேயே சிந்தனை ஏற்பட்டு விட்டது. திருப்புகழைப் பாடித் தெய்வத்தைத் துதிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்துவிட்டது. அங்குள்ளவர்களால் மேற்கூறிய பாடல் திருப்புகழில் உள்ளதென்றறிந்து, திருப் புகழ்ப் புத்தகத்தைச் சென்னையிலிருந்து வரவழைத்து, 'மணி' என்னும் பெயருள்ள சிறு பையன் ஒருவனிடம் தமிழ் கற்று அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்; அப்போது அவருக்கு வயது 42. பிறருதவியிருந்த போதிலும், தமிழ் அதிகம் தெரியாத அவருக்குப், படிப்பதற்கு மிகவும் கடினமான திருப்புகழைப் படிப்பதற்கும், பாடுவதற்கும் முருகன் திருவருளே பெரும் பாலும் துணை செய்தது. அவருடைய பக்தியையும், சாரீரத் தையும் கண்டு அவர் பாடுவதைக் கேட்க ஜனங்கள் வெகுவா கக் கூடினர். அப்போது அவரை 'மைஸூர் ஸ்வாமி' என்று பழநி மக்கள் அழைப்பது வழக்கம். அங்கு ஷஷ்டிதோறும் அடியார்களிடமிருந்து பெற்ற தநத்தைக் கொண்டு ஸமாரா தனைசெய்து, அந்த தாந கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுவது வழக்கம்.

அவருக்குத் தாம் ஒரு பெரியவரை அண்டி ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்றொரு இச்சை ஏற்பட்டது. ச்ருங்கேரி மடத்து ஸ்வாமிகளான ஸ்ரீ நரஸிம்ம பாரதி அவர் கள், அப்போது கோயம்புத்தூருக்கு வந்திருந்தார்கள். பழநி

யிலிருந்து கோவை சென்று அந்த ஸ்வாமிகளை ஸந்தித்து அ-
ரிடம் தீக்ஷைகேட்டார் நம் ஸ்வாமிகள். நரஸிம்ம பாரதி
ஸ்வாமிகள் அவருக்குத் தீக்ஷை கொடுக்க இயலாதென மறுத்து
விட்டார். அதனால் அவருக்குத் தகுதியில்லையென்பது காரண
மாகாது. அவருக்குத் தீக்ஷா குருவாகக் கடவுள் வேறொரு
வரை நியமித்திருக்கும்போது அவர் எப்படி அர்த்தநாரிக்குக்
குருவாக வாய்க்க முடியும்? ஆனாலும், அவர் அர்த்தநாரிக்கு
வானப்ரஸ்தாச்ரம விதிகளை வகைப்பட எடுத்துக்கூறி, அந்த
ஆச்ரமத்தையும் அளித்தருளினார். அப்போது ஊரில் தமக்கு
ஸொந்தமாயிருந்த ஸொல்ப நிலத்தையும், (திருமணமான
தம் உடன்பிறந்தாள் பேரில் எழுதி வைத்து வந்து விட்டார்.

இவ்வாறிருக்கையில், பழநியிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்
குப் போகும்படிப் பழநியாண்டவர் உத்தரவளித்தார். தமிழ்
நாட்டிலும், இலங்கையிலும் சில க்ஷேத்ரங்களைத் தர்சித்துக்
கொண்டு, 24-12-1912-இல் திருவண்ணாமலை க்ஷேத்ரத்தை
வந்தடைந்தார். அச்சமயம், திருவண்ணாமலையில் ஸ்ரீ ரமண
மஹரிஷிகளின் பெயர் ப்ரஸித்தமாகியிருந்தது. அன்பர்களும்
பக்தர்களும் வெளிநாட்டிலிருந்து அவரைப்பார்க்க வருபவர்
களும் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்தனர். அர்த்தநாரி, திரு
வண்ணாமலையை அடைந்து மலைமேலிருக்கும் ஆச்ரமத்தில்
ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளைத் தர்சிக்கப் போனார். அவர் மஹ
ரிஷிகளைத் தர்சித்த நிகழ்ச்சியை அவருடைய ஸொந்த வார்த்
தைகளில் கூறுவதே நலம்.

"மஹரிஷியைத் தர்சிக்கக் காத்துக் கொண்டிருந்த சிறு
கூட்டத்தோடு நானும் ஆச்ரமத்தின் வாசலிற் சேர்ந்து
கொண்டேன் சிறிது நேரங் கழித்து மஹரிஷிகள் ஆச்ர
மத்தின் உள்ளே யிருந்து வெளியே வந்தார் சில நிமிஷங்
கள் கோவணாண்டியாய் ஒரு கையில் தடியை ஊன்றிக்
கொண்டு நின்றார். நான் அவரைப் பார்த்தேன ; அவரும்
என்னைப் பார்த்தார் திடீரென்று ஸாக்ஷாத் பழநியாண்ட
வர் ரூபமாய் என் கண்களுக்கு அவர் தோன்றினார்.
எனக்கு என் தேஹத்தில் மயிர்க் கூச்செறிதல் ஏற்பட்டது.
ஆநந்தம் பொறுக்க முடியாமல் கண்ணீர் வார்த்தேன்.

வார்த்தை ஒன்றும் எழும்பவில்லை. நான் மெய்ம்மறந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்''

என்பதுவே அவர் அந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறியதாகும். ர்த்தநாரியும் மனைவி மைந்தனோடு சில மாதங்கள் திரு ண்ணுமலையில் இருந்துகொண்டு, பழநியிற் செய்ததுபோல் ங்வாச்ரமத்தில் ரமணருக்குப் பணிவிடைகள் செய்து வந் ர். தாம் புதிதாகக் கற்றுக்கொண்ட திருப்புகழ்ப் பாடல் ளயும் அவர் முன்பு பாடினர். அவர் பாடியது கேட்டு மஹ ஷிகளும் மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டுப், பாடினதில் இருந்த) தவறுகளைத் திருத்தித் தந்தார்.

சில மாதங்களுக்குப் பின் திருவண்ணுமலையிலிருந்து றப்பட்டு 3, 4 வருஷங்கள் வடஇந்தியா முழுதும் யாத்ரை சய்தார். 1914-ஆம் வருஷம் மே மாதம் திருவண்ணுமலைக்கு லுபடியும் திரும்பினர். ஆச்ரமத்தில் 15 தினங்கள் தங்கி ருந்தபோது, ஒருநாள் மஹரிஷிகள் அவரை 'மலையை விட்டுக் ழ இறங்கிப் போ!' என்று சொன்னர். அவருக்கு அடக்க டியாத துக்கம் ஏற்பட்டது. ''நம்மைப் போவென்று சொல் கிருரே! நாம் என்ன பிழை செய்துவிட்டோம்? அல்லது து நடவடிக்கைகளில் அவருக்கு ஏதாவது அத்ருப்தி ஏற் ட்டு விட்டதா என்ன?'' என்றெண்ணிக்கொண்டு, அவர் ர்த்தையைக் கேட்டு நடக்கக் கடமைப்பட்டவராயும், வரைக் காரணம் கேட்கக்கூடத் தைர்யம் இல்லாதவராயும், லயின் கீழே இறங்கிப்போனர். அவ்வாறு இறங்கிவரும் மயத்தில், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் அவர் வழியில் குறுக்கே ன்றுகொண்டு, ''உன் மந்த்ரம் திருப்புகழ் அல்லவா? அர்த்த ரி!'' என்று அவரைக் கேட்டார். நம் அர்த்தநாரி ஆச்சர் ப்பட்டுக் கொஞ்ச நேரம் பதில் சொல்ல முடியாமல் நின்ருர். னென்ருல், சேஷாத்ரி ஸ்வாமியைப் பற்றிக் கேள்விப் ட்டிருந்தும், தூரத்திலிருந்து பார்த்திருக்கிருரே யொழிய ருகில் இருந்து பேசியதே கிடையாது. பிறகு 'ஆமாம்' ன்று பதிலளித்தார். பின்னர், சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் அவ ரக் கையாற் கட்டிக்கொண்டு, அன்பு காட்டி, உபதேசம் ளித்தார். சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் அளித்த உபதேசம் ஸாதா ணமாக ஒரு குரு தன் சிஷ்யனுக்கு அளிக்கும் உபதேசம்

போன்றது அல்ல. அவர், அவர் காதில் ஒரு பீஜாக்ஷரத்தை யும் ஓதவில்லை. ஆனால் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் அவருடைய நிலையையறிந்து, ஆதிசங்கரர் பாடிய 'சிவ மானஸ பூஜா ஸ்தோத்ரத்'தில் 4-ஆவது ச்லோகத்தைச் சொல்லி அதனுடைய அர்த்தத்தையும் அவருக்கு விவரித்துச் சொன்னார். அந்த ச்லோகம் பின்வருமாறு:—

''ஆத்மாத்வம், கிரிஜாமதி: ஸஹசரா: ப்ராண: சரீரம் க்ருஹம், பூஜாதே விஷயோப போகரசனா, நித்ரா ஸமாதி ஸ்திதி: | ஸஞ்சார: பதயோ: ப்ரதக்ஷிணவிதி: ஸ்தோத்ராணி ஸர்வாகிர: யத்யத்கர்ம கரோமி தத்தத் அகிலம் சம்போ தவாராதநம்'' || (''நீயே எனது ஆத்மா; தேவியே என் புத்தி; உன்னுடன் இயைவன என் ப்ராணாதிகள்; என் சரீரமே உன் உறைவிடம்; நான் ஈடுபடும் விஷயங்களும் அநுபவிக்கும் போகங்களும் உன் பூஜையாகும்; நித்ரையே ஸமாதி நிலை; என் காலின் நடைகள் அனைத்துமே உன்னைப் ப்ரதக்ஷிணம் செய்வது; பேசுவதெல்லாம் உன் ஸ்தோத்ரமாகும்; நான் எந்தெந்தக் காரியங்கள் செய்கிறேனோ அவையனைத்தும், சம்புவே! உன் ஆராதனையாகும்'' என்பதே இதன் பொருள்.)

மேலும், ''நீ இனி பாஹ்ய பூஜை செய்தால் மட்டும் போதாது; உன் எண்ணங்களும், கார்யங்களும் உனக்காக என்று கருதுவதை விட்டு, அனைத்தும் தெய்வத்தின்பொருட்டு என்ற மனோநிலையை ஸ்திரமாகக் கொள்வாயாயின், 'நான்-பிறர்' என்ற பேதங்களெல்லாம் அற்ற உயர்ந்த பதவியை அடைவாய்!'' என்றும்அநுக்ரஹம் செய்து, திருப்புகழில் இதற்கு ஸமமான கருத்துள்ள பாடல் ஏதேனும் உள்ளதா எனவும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் கேட்டார். நம் அர்த்தநாரியும் * இதையொத்த கருத்துள்ள, ''எனதியானும் வேறாகி எவரும் யாதும் யானாகும் இதய பாவ நாதீதம் அருள்வாயே'' என்ற (''அமல வாயு'' 1048) திருப்புகழின் 7, 8-வது வரிகளைக்

* இதே கருத்தைப் பின்வரும் திருப்புகழ்களிலும் காணலாம்:-

(1) ''ஆராதன'' எனத் துவங்கும் 1130-வது திருப்புகழ்.

(2) ''ஆசைகூர்'' எனத் துவங்கும் 1211-வது திருப்புகழ்.

(3) ''ஸோஹமது தந்து எனையாள்வாய்''-என்னும் (''வாதினையடர்ந்த'' எனத் துவங்கும் 444- வது திருப்புகழின் ஏழாவது) அடி.

கூறிப் பொருளையும் விளக்க, ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் அதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டுத், ''திருப்புகழ் மஹா மந்த்ரம்; அதுவே உனக்குப் போதுமானது; வேறு நூல்கள் எதுவும் நீ படிக்கவேண்டாம்; வள்ளிமலைக்குச் சென்று அங்கேயே தவஞ் செய்துகொண்டிரு; பின்னர் நான் அங்கு வந்து சேர்கிறேன்'' என்று சொல்லியனுப்பிவிட்டார்.

பகவான் நாதப்ரும்மமாக இருக்கின்றார் என்பதும், நாதோபாஸனை செய்து இறைவனைப் பலர் அடைந்துள்ளனர் என்பதும் யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இறைவனை வழிபடும் போது தெய்வங்கட்குரிய மந்த்ரங்களை அம்மந்த்ரங்களின் பொருளையறியாமலேயே சாதாரணமாகச் சொற்களை மட்டும் திரும்பத் திரும்ப உச்சாரணம் செய்தே நாதோபாஸனை செய்வார்கள். ஆதலால் மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களை அப்யஸிக்கும் போது அதன் பொருளும் நமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பது அவ்வளவு அவச்யமில்லாமற் போகின்றது. மேலும், மந்த்ர சாஸ்த்ரங்கட்கு ஒரு சப்த பரிமாண அழகு உண்டு. திருப்புகழ், பாக்களுள் சிறந்ததும் இயற்ற அரியதுமான அழகிய சந்தப் பாக்களால் ஆனது. பொதுவாக, எல்லாப் பாவகைகளிலும் இலக்கணத்தோடு கூடிய ஒரு சப்த பரிமாணம் இருந்தபோதிலும், சந்தப்பாக்களிலிருக்கும் சப்த பரிமாண அழகு வேறு எந்தப் பாவகையிலும் இல்லை. சந்தப் பாக்களால் அமைந்த திருப்புகழில் நாதலயத்திற்கு வேண்டிய சப்த பரிமாண அழகும், உபாஸனை க்ரமத்திற்கு வேண்டியதான இறைவனின் புகழும் அடங்கியுள்ள காரணத்தினால்தான் அதனையறிந்து ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் திருப்புகழை 'மஹா மந்த்ரம்' என்றனர். மேலும் மனத்தை ஸ்திரப்படுத்துவது மந்த்ரம் எனப்படும். நம் அர்த்தநாரியின் மனமானது ஸ்திரப்பட்டு, லயித்து மகிழ்ந்தது 'வங்கார மார்பிலணி' என்னும் திருப்புகழில்தான். ஆதலால், அர்த்தநாரியின் மனத்தை ஸ்திரப்படுத்தி மகிழ்வித்த திருப்புகழ், 'மஹாமந்த்ரம்' என்பதில் சிறிதும் ஸந்தேகமில்லை. மேலும் திருப்புகழைப் பாடல்களின் பொருளுக்கேற்ப ராக தாளங்கள் அமைத்துப், பாடவேண்டிய முறையிற் பக்தியோடு பாடி அநுபவிப்பவர்களுக்

குத்தான் திருப்புகழின் அருமை பெருமைகள் வெளியாகு
யன்றிப் பிறருக்கு வெளியாகா.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் கிடை
பின்னர்தான், ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள் நம் அர்த்தநாரி
கீழே போகும்படிச் சொன்னதன் காரணம் அவருக்கு பு
கிற்று. தண்டபாணியாகக் காட்சியளித்ததோடு, திருப்
ழிற் சிக்கலான இடங்கட்கும் பொருள் விளக்கினதால்,
ரமண மஹரிஷிகளே நம் அர்த்தநாரிக்குக் குருவாக அ
தார். ஆனாலும், அர்த்தநாரியை விட மஹரிஷிகள் வய
இளையவர் ஆதலால், அந்த வயது முறையையொட்
சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளிடமிருந்து நேர்முகமான உபதே
கிட்டுமாறு செய்தார் போலும் மஹரிஷிகள். இங்ஙனம்
மஹரிஷிகள், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் ஆகிய இருவ
யுமே அர்த்தநாரி தமக்குக் குருவாகக் கொண்டார்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் 'வள்ளிம
குப் போய்த் தவஞ் செய்!' என்று நம் அர்த்தநாரிக்கு உப
சித்த காரணத்தையும் ஆராய்வோம். வள்ளிமலை ஆறுப
வீடுகளுள் தனிப்படை வீடு அன்று. நம் தேசத்தில் முருக
தர்கள் அதிகமாக இந்த க்ஷேத்ரத்தைச் சென்று பார்ப்
மில்லை. சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளுக்கு அர்த்தநாரியை ஆண்ட
எதற்காக ஸ்ருஷ்டித்துள்ளார் என்பது தெரியும். அருண
நாதர் திருச்செங்கோட்டை அடைந்து தர்சநம் செ
பொழுது அவரது திருப்புகழ் ப்ரஸித்தப்பட்டு ஜநங்கள
நான்கு திக்குகளிலும் பாடப்பட்டு வந்தது. திருச்செங்கோ
ஆண்டவன் பேரில் அருணகிரியார் தனி அன்பு காட்டி
ளார். கந்தரநுபூதியில் திருச்செங்கோடு என்ற ஒரு ஸ்த
தையே அருணகிரியார் பாடியுள்ளார். கந்தர் அலங்காரத்
செங்கோட்டு வேளை 'மறவேன் உனை நான்' என்றார்; அத்த
தில் தாம் பாடிய திருப்புகழில்......................... ''பூர்

பச்சிம தக்ஷிண உத்தர திக்குள
பக்தர்கள் அற்புதம் எனஓது
சித்ர கவித்துவ சத்த மிகுத்த
திருப்புக ழைச்சிறி தடியேனும்

செப்பென வைத்துல கிற்பர வத்தெரி
சித்த அநுக்ரஹம் மறவேனே;''

ன்று பாடி உலகில் திருப்புகழைப் பரவ வைத்தமைக்கு நன்றி யயும் தெரிவித்துள்ளர்.*

அருணகிரியார் காலத்தில் திருப்புகழ் நன்கு பரவியிருந்த பாதிலும், அவர் காலத்திற்குப் பிறகு இடைக்காலத்தில் க்கள், திருப்புகழின் பெருமையை உணராது அதைக் 'காம ஸப் பாட்டு' என எண்ணியோ, எதனுலோ ஓதாது விடுத் ருந்தனர். நம் அர்த்தநாரி அவதரித்து, மறைந்துகிடந்த ாணிக்கமாய் இருந்த திருப்புகழைக் குன்றின் மேலிட்ட விள ப்போல் ஞாந ஒளியும், புகழொளியும் வீசிப் பரவும்படிச் சய்தார். இவ்வாறு பின்னரும் ஒருகாலத்தில், ஒரு மஹான் ருச்செங்கோட்டு வேலர் திருவருளால் தோன்றித் தாம் ாடிய திருப்புகழை நான்கு திக்குகளிலும் பரவச் செய்ய வரு ார் என்பதை முன்னரே தெரிந்துகொண்டுதானே, அருண ரியார் ''திருப்புகழை..... பரவத் தெரிசித்த அநுக்ரஹம் றவேனே'' என்று திருச்செங்கோட்டு வேலவனிடம் நன்றி தரிவித்தருளினர் என்றும் தோன்றுகிறது.

தமக்கு நன்றி தெரிவித்த அருணகிரியாரது திருப்புகழ், ன்றும் நிலையாகப் புகழொடு உலகிற் பரவியிருக்கச் செய்ய வண்டுமென்பது செங்கோட்டு வேலர் திருவுள்ளம்போலும்! டைக்காலத்தில் மக்களால் உணர்ந்து நன்கு போற்றப்படா ருந்த திருப்புகழை மீண்டும் உலகிற் பரப்புவதற்கு நம் ர்த்தநாரியைக் கருவியாக உபயோகிக்க எண்ணி (அர்த்த ாரியின் பெற்ருேர்கள்) தம் தலத்தை வழிபட்டதன் பயனுக ம், திருப்புகழைப் பரப்பத் தாம் அனுப்பிய தூதனுகவும் அர்த்தநாரியை இப்பூவுலகில் தோற்றியருளினர் ஆண்ட ர்.

* ''ஆபாத னேன்மிகப் ப்ரவஸித்தி பெற்றினி யுலகேழும்—
யானுக நாம அற்புதத் திருப்புகழ்
தேனூற ஒதி எத்திசைப் புறத்தினும்
ஏடேவு ராஜ தத்தினைப் பணித்ததும்........
......எனக்கநுக் ரஹித்ததும் மறவேனே'' (திருப். 1132)

[illegible]தையும் ஒப்பு நோக்குக.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகட்கோ திருப்புகழிலும் அதிகப் பழக்கம் கிடையாது; அர்த்தநாரியிடத்திலும் முன்பின் சிறிதும் பழக்கம் இல்லை. அப்படியிருந்தும், அவர் அத் திருப்புகழின் மஹத்வத்தை நன்கு அறிந்தவராய், அருணகிரியார் வாக்குப் பொய்யாகாத வண்ணம் திருப்புகழை மீண்டும் பரப்புவதற்கு ஒரு கருவியாக ஆண்டவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவரே நம் அர்த்தநாரி என்பதைத் தம் ஞாந உணர்ச்சியினால் அறிந்துதான், நம் அர்த்தநாரி அந்தக் கார்யத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் பொருட்டுக் கைக்கொள்ள வேண்டிய அத் திருப்புகழ் நன்னெறியையே அவருக்கு உபதேசித்தருளினார் போலும் என்று தோன்றுகிறது.

அர்த்தநாரீச்வரர் திருவருளாற் பிறந்து, அவர் பெயரையே அடைந்து, பின்னர்க் குன்ம நோயினால் துன்பப்பட்டும் பழநியடைந்து, ஆண்டவன் அருளால் அங்குக் குன்ம நோய் நீங்கப்பெற்றுத், தீவிர முருக பக்தனாக மாறி, அத் தலத்திலேயே ஒரு தாஸி திருப்புகழ் பாடத், தம் மநம் அதில் லயித்துப் போய்ப் பின்னர்ப் பழநியிலிருந்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, அருணகிரியார் அவதரித்ததும், அருள் பெற்றதுமான திருவண்ணாமலைக்கு வந்து, அங்கு ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளைப் பார்த்து, அவர் தண்டபாணியாகக் காட்சியளிக்கக் கண்டு, ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளிடம் 'வள்ளி மலைக்குப் போ!' என்றும் 'திருப்புகழே மஹா மந்த்ரம்' என்றும் உபதேசம் பெற்றது முதலானவற்றை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், அர்த்தநாரி எந்தெந்த இடங்களில் தமிழ் பேசப்படுகின்றதோ அந்தந்த இடங்களிலெல்லாம் முருக பக்தியைத் திருப்புகழாற் பரவச் செய்யவே அவதாரம் செய்தார் என்பது சிறிதும் ஸந்தேகமின்றித் தெளிவாகின்றது.

ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் ''வள்ளி மலைக்குப் போய்த் தவஞ் செய்துகொண்டு இரு; நானும் அங்குவந்து சேருகிறேன்'' என்று உபதேசித்ததால், அர்த்தநாரி வள்ளி மலையை அடைந்து, 7-6-1916-இல் வள்ளிமலைக் கோயில் கும்பாபிஷேகத் திருப்பணியில் தாமும் கலந்துகொண்டார்.

வள்ளிநாயகி பிறந்து வளர்ந்த இடம் வள்ளிமலை. அவள் முருகன்பால் ஸந்மார்க்கத்தை அநுஷ்டித்துச் சிறந்த பக்

டையவளாகி முருகப் பெருமானுடைய பேரன்புக்குப் பாத்திரமானாள். அவளுடைய களங்கமற்றதும், 'யான், எனது' அற்றதுமான தூய பக்திநிலையைக் கண்டு முருகப் பெருமான் மெலிய, தம் பாத தாமரைகள் நோவத் திருத்தணிகையிலிருந்து நடந்து வந்து வேடனாகியும், வேங்கை மரமாகியும், கிழவனாகியும், விருத்தனாகியும், பல லீலைகள் செய்து அவளை அணைந்த இடம் வள்ளிமலை. இங்ஙனம் முருகவேளை ஆகர்ஷித்த மலையாகிய வள்ளிமலையையே தமது தவத்திற்கு உகந்த இடமாகக்கொண்டு, அந்த மலையில் பர்வதராஜன் குன்று என்ற இடத்தை அர்த்தநாரி தமது இருக்கையாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். 1916 ஷ ஜூன் முதல் 1929 ஷ ஜூன் வரை அர்த்தநாரி சில காலங்கள் மலைமேலும், சில காலங்கள் யாத்திரையிலும், இன்னும் சில காலங்கள் சென்னையிலுமாக, ஆங்காங்குத் திருப்புகழைப் பாடிப் பரப்பிக் காலங் கழித்துக் கொண்டு வந்தார்.

பர்வதராஜன் குன்றுக்கிணையாகத் தவத்திற்குகந்த இடம் வேறு கிடைப்பது மிகவும் அரிது. மலைமேல் தவம் செய்வதற்கும், வாஸம் செய்வதற்கும் உகந்த அநேக குகைகள் உள்ளன. சுனைகளில் நல்ல தீர்த்தம் கிடைக்கும். நிழல் கொடுக்கப் பெரிய மரங்கள் உண்டு. முருகனுடைய வாகநமான மயில்கள் பல கண்ணுக்குக் களிப்பூட்டும். பல நூற்றாண்டுக் கணக்காகப் பலப் பல யோகியர் தவம் செய்த இடம் அது. புத்த ஸந்யாஸிகள் பலரும் தவம் செய்த இடங்கள் தனியே உள்ளன. மஹான்களின் ஸமாதிகள் மரத்தடிகளிலும் குகையடிகளிலும் காணக் கிடக்கின்றன. சிறுத்தை, குரங்கு, கீரி, ஸர்ப்பம் முதலியவைகளும் மனிதர்க்கு அஞ்சாமல் ஸஞ்சரிக்கின்றன. நள்ளிரவில் நிசப்தமாயிருக்கிற காலத்தில், ஸித்தர்கள் பாடக் கேட்கலாம். அர்த்தநாரியினுடைய 'ருத்ர ஜதி' என்ற வாத்யத்தைத் திருடிக்கொண்டு போய்க் கூட அந்த ஸித்தர்கள் சில ஸமயங்களில் பாடியிருக்கிறார்களாம்.

அர்த்தநாரி மைஸூரிலிருந்து பழநிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த காலங்களில், அவருக்கு அங்கெல்லாம் 'மைஸூர் ஸ்வாமிகள்' என்றும், சென்னைக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்த ஸமயங்

களில் 'முருகப் ப்ரம்மம்' என்றும், வள்ளிமலையில் நீடித்த தவ வாழ்க்கை நடத்திய பிறகு 'வள்ளிமலை ஸ்வாமிகள்' என்றும், 'ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகள்' என்றும், 'திருப்புகழ் ஸ்வாமிகள்' என்றும் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. இனி அவரை ஸ்வாமிகள் என்றே குறிப்பிடுவோம்.

சென்னையில் ஸ்வாமிகள் 292, லிங்க செட்டித் தெருவில் இருந்த ஸ்ரீமான் வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளையவர்கள் வீட்டில்தான் இறங்கித் தங்குவது வழக்கம். பிள்ளையவர்கள் தமிழில் மிகவும் வல்லவர்; சிறந்த முருக பக்தர்; ஆனாலும் இக் காரணங்களைக் கொண்டுதான் ஸ்வாமிகள் அங்கே தங்கினார் என்று சொல்லமுடியாது. ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்களின் தகப்பனார் ஸ்ரீமான் வ. த. ஸுப்ரம்மண்ய பிள்ளையவர்கள்தான் அருணகிரியாரின் திருப்புகழ்ப்பாக்கள் அனைத்தையும் சேகரித்து முதன் முதல் அச்சிட்டார். அவ்வாறு 1320 பாக்கள் தாம் 16,000-க்குள் இதுவரையும் கிடைத்து அச்சிடப்பட்டுள்ளன; பழநியில் தாஸி பாடினதைக் கேட்டவுடன், சென்னையில் அவர்களது விலாஸத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அங்கிருந்துதான் ஸ்வாமிகள் திருப்புகழ்ப் புத்தகங்களை வரவழைத்துக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். இக்காரணத்தைக் கொண்டே ஸ்வாமிகள் 'அருணகிரியார்க்குகந்த இடம் இது; திருப்புகழின் தாயகம்' என அவர்கள் இல்லத்தைக் கருதி அங்கே தங்குவதில் விருப்பங் கொண்டார்.

ஆங்கில வருஷந்தோறும் முதல் தேதி, உத்யோகஸ்தர்கள் துரைமார்களைப் பார்க்கப் பூவும், பழமும் கையிலேந்திக் கொண்டு போவது அக்கால வழக்கம். அதுகண்டு பொறுத நம் ஸ்வாமிகள், அந்தத் தினத்தில் தணிகைத் துரையைத் தர்சிப்பதுவே ஸரியானது என்று போதித்து 6 அடியார்களைக் கூட்டிக்கொண்டு 1917-ஆம் ஆண்டு டிஸம்பர் 31-ஆம் தேதியிலும், 1918-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1-ஆம் தேதியிலும் தணிகையாண்டவனைத் தர்சிக்கச் சென்று, அருணகிரியார் ''திருப்புகழ் ஓதும் கருத்தினர் சேரும் திருத்தணி'' என்று பாடியதற்கேற்பத் திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டே மலையேறித் திருப்புகழ்த் திருவிழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார் அது இப்போது மேன் மேலும் பெருகி, வருஷா வருஷம் பல்லாயிரக் கணக்கில் ஜனங்

கள் கூடிச் செய்யும் முருககோஷம் வான் அளாவும் அளவுக்குப் பெருவிழாவாகித் திருத்தணிகையைச் சிவலோகமாகச் செய்து விட்டது.

'திருப்புகழைப் பரப்புக!' என்று இறைவன் குரு மூலமாகத் தமக்குக் கொடுத்த கட்டளையை நிறைவேற்ற ஆரம்பித்தார் ஸ்வாமிகள். வள்ளி மலைமீது அவர் பாடிய திருப்புகழின் நாதம் எங்கும் பரந்து நிறைந்து விளங்கலாயிற்று. அங்கிருந்த க்ராமவாஸிகள் படித்தறியாதவர்களாயிருந்தும் அவர் பாடிய திருப்புகழைக் கேட்கவும், கற்கவும், பாடவும் ஆரம்பித்தார்கள். பஜனைக் கோஷ்டிகள் பல, மலைமேல் ஆரம்பமாயின. இரவு முழுதும் குகைக்குள் திருப்புகழ்ப் பஜனைகள் நடக்கும். நாளாக, நாளாக நாடெங்கும் திருப்புகழைப் பரப்பச் சென்னை, செந்தூர், தணிகை முதலிய தென்னுட்டு ஊர்களிலும், கல்கத்தா, பம்பாய் முதலிய வடநாட்டு ஊர்களிலும், ஸ்வாமிகள் யாத்ரை செய்து திருப்புகழ்ப் பஜனை ஸபைகள் பல ஆங்காங்கு நிறுவித் திருப்புகழைப் பரப்பினுர். அருணகிரியார் செங்கோட்டில் பாடிய பாடலில் கூறியவாறு, திருப்புகழ் மறுபடியும் 'பூர்வ பச்சிம தக்ஷிண உத்தர திக்குள பக்தர்கள் அற்புதம்' என ஓதுமாறு பரவத் தொடங்கியது. அருணகிரியார் 'இடக்கடக்கு மெய்ப்பொருட் டிருப்புகழ்க் குயிர்ப்பளித் தெழிற்றினைக் கிரிப்புறத் துறைவேலா!' (253) என்று திருத்தணித் திருப்புகழிற் பாடினுற்போல, மறுபடியும் திருப்புகழுக்கு உயிர்நிலைப் பலம் வள்ளிமலையிலிருந்துதான் ஏற்பட்டது.

ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளது உபதேசத்தைப் பூரணமாக நிறைவேற்றிவிட்டார். தம்மை ஆட்கொண்ட முருகப் பெருமானைத் திருப்புகழ் பாடுபவர்கள் ஒவ்வொருவருள்ளத்திலும், தர்சிக்கும் ஆற்றல் அவருக்கு ஏற்பட்டது. 4-1-1929-இல் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் மஹா ஸமாதி அடைந்தார். அச்சமயம் நம் ஸ்வாமிகள் திருவண்ணுமலைக்கு வந்து ஸமாதி கார்யங்களிற் கலந்துகொண்டார். பின்னரும் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் தமக்குச் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகளை—அதாவது 'நீ வள்ளிமலைக்குப் போ! நான் அங்கு வந்து சேருவேன்'—என்றதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு அவர் உடனே வள்ளி மலைக்குச் சென்று, அம்மலை மீது 12 வருஷங்கள்

(மலையை விட்டுக் கீழிறங்காமல்) அரிய தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார். சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளும் அங்குத் தோற்றம் தர வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்தமை எங்ஙனம் என்று விளக்குவாம்.

திருவண்ணாமலையிலிருக்கையில், அநேகமாகச் சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் சுடுகாட்டில்தான் தவம் செய்வது வழக்கம். அச் சுடுகாட்டிலிருந்த ஒரு வெட்டியான் அவர்மீது மிகவும் அன்பு வைத்திருந்தான். அவன், அவர் மறைந்த பின்னர் மிகவும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அவன் கனவில் ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் தோன்றி 'வள்ளிமலைக்குச் சென்றால் என்னை அங்கே பார்க்கலாம்' என்று சொன்னார். அவன் அவ்வாறே வள்ளிமலையைத் தேடிவந்து, அங்கு ஒரு கீரிப் பிள்ளையைப் பார்க்க, அது சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளாக மாறி அவனுக்கு ஒரு நிமிஷம் தோற்றம் கொடுத்தது. இதை வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளும் அறிந்து, அக் கீரிக்குப் 'பெரியவர்' என்று பெயரிட்டு அவருக்குத் தினமும் வெல்ல அன்னம் நைவேத்யம் செய்து வந்தார். சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகளோ பெரிய ஸித்தர்; அவருக்கு அஷ்டமா ஸித்திகளும் எளியனவே; நம் ஸ்வாமிகட்கும் அந்த அஷ்டமா ஸித்திகளும் கைவந்தன. அநேக அற்புதச் செயல்கள் அவருடைய அடியார்கள் காண ஏற்பட்டன.

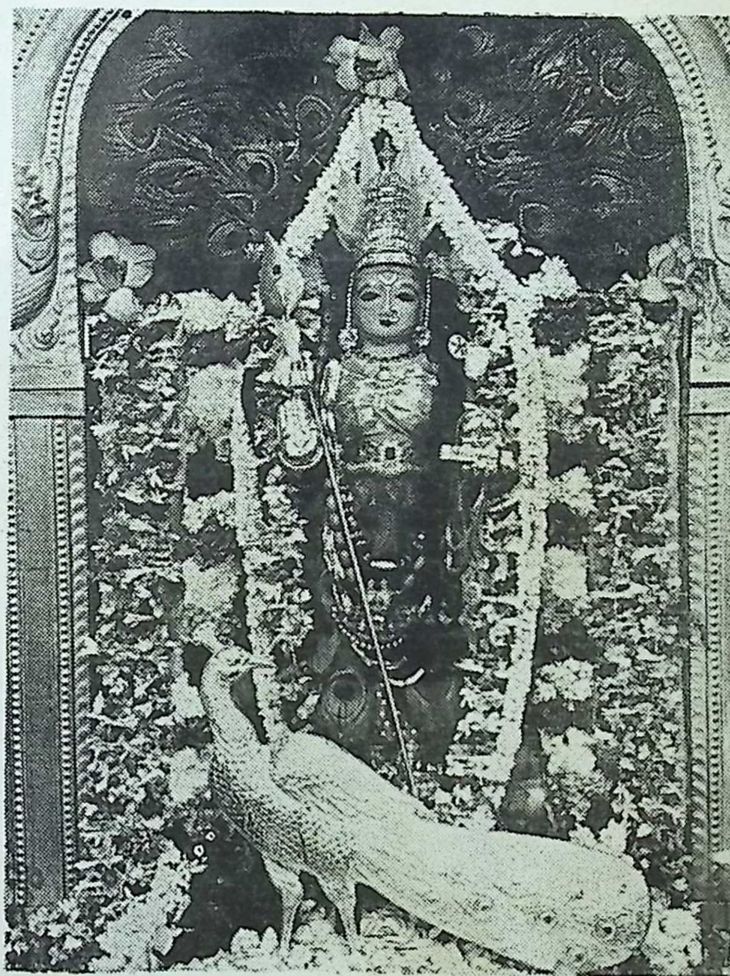
ஸ்வாமிகட்கு இளமையில் அதிக ஸங்கீத ஞானம் கிடையாது. ஆனாலும் அவர் திருப்புகழுக்கு ராக, தாளங்கள் அமைத்துள்ளார். இதை யோசித்தால் அவர் பூஜித்த வள்ளித் தாயாகிய 'பொங்கி' திருப்புகழைப் பாடக் கேட்டும், இதர ஸித்தர்கள் பாடக் கேட்டுமே, அவ்வம்மையினுடைய திருவருளால் திருப்புகழுக்கு ராக, தாள நிர்மாணங்கள் அவரால் செய்ய முடிந்தது என நாம் ஊகிக்கலாம். வள்ளித் தாயைப் 'பொங்கி' என்றும் பெயரிட்டு ஸ்வாமிகள் வணங்கிவந்தார்.

சில ஸமயங்கள் ஸ்வாமிகள் அந்த ஆஹாரமின்றி யாரையும் பாராமல் குஹைக்குள்ளேயே நிர்விகல்ப ஸமாதியில் இருந்துவிடுவார்; திருப்புகழ்ப் பஜனைகளும் அங்கேயே அப் பன்னிரண்டு வருஷங்களிலும் நடைபெற்றன. சென்னையிலிருந்து பக்தர்கள் பலர் வர ஆரம்பித்தார்கள். ஸ்வாமிகள் தவஞ் செய்த இடம் ஓர் ஆச்ரமமாகிவிட்டது. வந்தவர்கட்கெல்லாம் ஸ்வாமிகளால் அந்நம் அளிக்கப்பட்டது. பசுக்கள்

ஆச்ரமத்தில் போற்றப்பட்டன. அவற்றிற்குத் திருப்புகழி லிருந்தே கோபூஜை விதியை ஸ்வாமிகள் ஏற்படுத்தினர். ஸ்வாமிகளைச் சுற்றி, அடியார்கள் குடும்பம் பெரியதாக ஆக ஆரம்பித்து விட்டது. அடியார்கள் தங்கள் மனக் கவலைகள் நீங்கவும், வ்யாதிகள் தீரவும், அநுக்ரஹத்தை எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். கர்ப்ப ஸ்த்ரீகள் ஸுகப் ப்ரஸவமாகும் பொருட்டு அங்குச் சென்று தங்குவார்கள். வ்யாதி தீராத குழந்தைகளையும் அங்குக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். புத்ர பாக்யம் பெற வேண்டி அம் மலைக்கு வருபவர்களும் உண்டு. அடியார்களின் குறைகள் அம்மலைமேல் தீர்க்கப்பட்டன. "அஹங்காரத்தை விடுவதுதான் த்யாகம்; கார்யத்தை விடுவது த்யாகமில்லை" என்று அடிக்கடி ரிஷீகேசம் ஸ்ரீ சிவாநந்த ஸ்வாமிகள் சொன்னது போல், நம் ஸ்வாமிகளது வாழ்க்கை அதனுடைய உண்மையை நன்ருக எல்லார்க்கும் விவரித்துக் காட்டியது.

1947-ஆம் வருஷத்திலிருந்து மஹா ஸமாதியானது (22-11-50) வரைக்கும் ஸ்வாமிகள் பெரும்பாலும் சென்னை யில்தான் வஸித்து வந்தார். ஸித்திகளையெல்லாம் சென்னை யில் காட்டவே இல்லை. இதற்குக் காரணம் அறியாதவர்கள் சிலர் 'ஸ்வாமி ஸ்தூலமாகிவிட்டார்' என்று தவருன அபிப் ராயங் கொண்டார்கள். ஆனல் அந்த மூன்று வருஷங்கள் தான் அவர் மிகவும் உந்நத ஸ்திதியில் குழந்தைபோல இருந் தார் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. யாரிடத்திலும் வித்யாஸம் பாராட்டாமல் எல்லார் மீதும் அன்பு செலுத்திக் கொண்டும், எல்லாருடைய அன்புக்கும் பாத்திரராக இருந்து கொண்டும், போகுமிடங்களில் எல்லாம் ஒரு ஸந்தோஷத்தை யும், சாந்தத்தையும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டும் இருந்தார். முருகன் தம்மைத் த்யாநம் செய்த வள்ளியை எப்படித் தேடிக் கொண்டு போனரோ அப்படியே ஸ்வாமிகளும் தம்மை அடி யார்கள் வந்து அடைந்து மர்யாதை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்காமல் அவரவர்களின் வீட்டுக்குத் தாமே போய் அவர்கட்கு ஸந்தோஷத்தையளித்துக் கொண்டு வந்தார்.

1948-ஆம் வருஷத்திலேயே 'இந்தத் தேஹத்துடன் வெகு நாட்கள் இருக்கமாட்டோம்' என்று அவர் தெரிந்துகொண்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி தேவி (பொங்கி)
வட திருமுல்லைவாயில்
வள்ளி அலங்காரம்

விட்டார். தாம் தம் அடியார்கட்குச் செய்ய வேண்டியஉதவி களைச் சுறுசுறுப்பாகச் செய்யத் தொடங்கினார். தம் பக்தர் குழாத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கன்னிகையைக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதோ, ஓர் அடியவனுக்கு வேலை வாங்கித் தருவதோ, தாம் பூஜித்த இஷ்ட தெய்வத்தைப் ப்ரதிஷ்டை செய்வதோ, இம்மாதிரியான கார்யங்களிலெல்லாம் ஈடுபட்டு அவற்றை முடித்து வைத்தார்.

ஸ்வாமிகளால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு, 'வைஷ்ணவி' என்றும், 'பொங்கி' என்றும் அழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ தேவி தற்போது வடதிருமுல்லைவாயிலிற் குடிகொண்டு அநேகம் பக்தர்களை வசீகரித்து அருள் புரிந்துகொண்டிருக்கிறாள்.

14-4-1950-இல் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகள் மஹா ஸமாதியடைந்தார். ஸ்வாமிகள் தமது இரண்டு குருமார்களும் மறைந்த பிறகு, தாமும் அவர்களுடன் சேர வேண்டுமென்றெண்ணி 22-11-1950-இல் தம் தேஹத்தை உதறிவிட்டுக் கைவல்ய ஸமாதி அடைந்தார். வள்ளிமலையில் எந்தக் குஹையில் அவர் அதிக காலம் தவம் செய்து திருப்புகழ் பாடிக் காலங் கழித்தாரோ, அதே குஹையில் அவர் திருமேனி ஸமாதி செய்யப்பட்டது.

ஸ்வாமிகள் இருந்த காலத்து எவ்வாறு, படர வழியின்றிப் பரதவிக்கும் கொடி போன்ற அடியார்களுக்குக் கொழுகொம்பாக நின்று பேருதவி புரிந்து வந்தனரோ அவ்வாறே தம் உடல் மறைந்த பின்னரும் தோன்றாத் துணைவராக இன்றும், நாளையும், என்றும் பற்றுக்கோடாக இருந்து பக்தர்களை ரக்ஷித்து வருவது ப்ரத்யக்ஷம்.

ஸ்வாமிகள் திருப்புகழாதிய நூல்களிலிருந்து தொகுத்த நூல்கள்:—

1. பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை. (மகுடங்களுடன்)
2. வேல்மாறல்.
3. மெய்க்காவல்.
4. கோபூஜை.
5. அநுஷ்டானத் திருப்புகழ்.
6. மனத்துக்கும் அறிவுக்கும் தர்க்கம்.

7. பாராயணக் குண்டு.
8. வள்ளி கல்யாணம்.
9. மார்கழிப் பாராயணத் திருமுறை.

ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷிகளை ஓர் அடியார் கேட்டார், "நான் தெய்வத்தை அறிந்தால் அதனுல் மற்றையோர்க்கு என்ன பயன்?" என்று. "மற்றவர்கட்குச் செய்யும் ஸஹாயத்தில் இதைவிட உயர்ந்தது வேறென்றுமில்லை" என்று மஹரிஷிகள் பதில் சொன்னார்.

உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் இறைவன் விளங்குகிருன் என்ற உண்மை, தெய்வத்தை அறிந்த ஒருவனுக்கு நன்ருகத் தெரிந்துவிடுகின்றது. அப்போது தெய்வத்தினிடம் அவன் காட்டவேண்டிய அன்பையே, தெய்வ ஸொரூபமாகிய ஏனைய ஜீவராசிகளிடத்தும் காட்டித், தன் த்யானத்தாலும், மநத்தாலும், சரீரத்தாலும், உபதேசத்தாலும் இன்னும் எல்லா வழிகளிலும் அவர்களுக்கு அவன் உதவி புரிகிருன் என்பது மஹரிஷிகளின் பதிலால் தெரிகின்றது. ஆதலால், மஹான்களுடைய சரித்ரங்களிலிருந்து நாம் முக்யமாக அறிந்துகொள்ள வேண்டிய கருத்து என்னவென்ருல், அவர்கள் மற்றையோர்மீது செலுத்தின அன்புதான். அன்பில்லாவிடில் உலகம் ஏது?

அன்பே தெய்வம்; தெய்வமே அன்பு!

(ஸ்ரீ வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளின் சரித்ரச் சுருக்கம் முற்றும்)

குறிப்பு :- இப் புத்தகத்தில் அருணகிரியார், வள்ளிமலை ஸ்வாமிகள் ஆகிய இருவரின் சரித்ரச் சுருக்கங்களிலும் அச்சிடப்பெற்றுள்ள திருப்புகழ் எண்கள் திரு. வ. சு. ஸுப்ரம்மண்யப் பிள்ளையவர்களின் பதிப்பெண்கள்.

உ
கணபதி துணை
வேலு மயிலுந் துணை

திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை

[வள்ளிமலைத் திருப்புகழ் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வாமிகள் அவர்கள் தொகுத்தருளியது]

ராகம்: - நாட்டை] 1. ஸங்கல்பம் [நேரிசை வெண்பா

(அபியுக்தர் பாட்டு)

ஆனைமுக வற்கிளைய ஐயா! அருணகிரி
தேனனைய சொல்லான் திருப்புகழை-யான்நினைந்து
போற்றிடவும் நின்னைப் புகழ்ந்திடவும் பொற்கமலம்
சாத்திடவும் ஓதிடவும் தா!

நாட்டை] 2. கந்தரநுபூதி [கலிவிருத்தம்

'மயில், வேல், சேவல்' எனப் பாடும் பணி பெற

'ஆடும் பரிவேல் அணிசே வல்'எனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்!
தேடுங் கயமா முகனைச் செருவிற்
சாடுந் தனியா னைசகோ தரனே!

நாட்டை] ௩. தீபம் [கட்டளைக்கலித்துறை

(கந்தரந்தாதி)

திவினை யற்ற சினந்தீர் அகத்துள்மெய்த் தீப(ம்) நந்தம்
தீவினை யற்றவ நந்தா தெடுத்தனம் செந்திலைமேல்
திவினை யற்ற புனமான் கொழுநன் செழுங்கநகத்
தீவினை யற்ற அடியார்க் கருள்பெருகு செல்வனுக்கே.

4. ✻அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் வணக்கம்

நாட்டை அலலது மாயாமாளவ கௌளம்] [ஷ

அந்தாதி இல்லா இறைவனுக் கந்தாதி அன்றுரைத்தும்
நந்தா வகுப்பலங் காரம் அவற்கே நனிபுனைந்தும்
முந்தா தரவில் அவன்புகழ் பூதியும் முற்றுஞ்சொன்ன
எந்தாய்! அருண கிரிநாத! என்னைநீ ஏன்றருளே!

ஆரபி] 5. ✻திருப்புகழ் ஸுப்ரம்மண்ய நாயனார் வணக்கம் [ஆதி

(எண்சீரடி ஆசிரிய விருத்தம்)

தில்லைமூ வாயிரவர் தம்பெருமை சொல்லும்
  திருப்புகழின் அழகதனைக் கண்டுகளி கொண்டே
எல்லையில்லாப் பேரின்பத் தோடேடு தேடி
  எந்தைதிருப் புகழதனிற் பதின்மூன்று நூறிங்(கு)
ஒல்லைஅச்சிட் டுலகினருக் குதவியபே ராளர்
  உயர்குணஸுப் பிரமணியர் நிறைதவத்துச் சீலர்
நல்லரவர் சீர்பாதம் நாளும்நினைந் தேத்தி
  நாடிவரு வினைகளவை ஓடடவெல் வோமே.

நாதநாமக்ரியா] 6. ✻ஸச்சிதாநந்த குரு வணக்கம் [ஆதி

(ஆசிரியப்பா)

வள்ளி மலையே வாழிட மாக
வதிந்து மகிழ்ந்த வள்ளால்! போற்றி!
செந்தமிழ் நாடெலாம் திரிந்து பரிந்தே
திருப்புகழ் செப்பிய திறத்தோய்! போற்றி!
பழநி யாண்டவர்த் தொழுபவ! போற்றி!

தணிமலை முருகனைப் பணிபவ! போற்றி!
அடியார் தமதடிப் பொடிசூ டியஎம்
ஸச்சிதா நந்த ஸாமீ! போற்றி!
திருப்புகழ் அடியார் திருவடிச் சென்னியார்
எனப்பெயர் பூண்ட இன்பனே! போற்றி!

✻பாடல்கள் 4-முதல் 7-வரை தணிகைமணி, ராவ்பஹதூர் வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை எம். ஏ. அவர்கள் பாடித் தந்தவை.

பக்திப் பயிரைப் பண்புற வளர்த்த
வித்தக முகிலே! வேதிய! போற்றி!
வேல்மாறல் தந்த விறலோய்! போற்றி!
திருப்புகழ்க் குபேர! செல்வனே! போற்றி!
'மயிலையும் அவன்கை அயிலையுங் கடைக்கண்
இயலையும் நினைக்க எல்லீரும் வாரீர்!'
எனஅறை கூவும் எழில்வீர! போற்றி!
திருப்புகழ் யோகீ! திருப்புகழ் ஞாநீ!
அருளுக! அருளுக! அல்லல்நோய் அறவே
வழங்குக! வழங்குக! மயிலோன் ப்ரஸாதமே.

7. *ஷை

மாண்டு] [ஆதி

(அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்)

பச்சைமால் மருகன் கீர்த்தி பகர்திருப் புகழை நாளும்
இச்சையால் ஓதும் நாவன் எம்பிராற் காவி யாகும்
இச்சையாள் வள்ளி பாத இருதயன் எங்கள் ஆசான்
ஸச்சிதா நந்தன் பாத சரணமே சரண் எமக்கே.

8. அடியார் வணக்கம்

(அபியுக்தர் பாட்டு)

நாட்டை அல்லது ஷண்முகப்ரியா] [கட்டளைக்கலித்துறை

தருப்புகழ் வல்ல ஸுரர்மகள் நாயகன் சங்கரற்குக்
குருப்புகழ் வல்ல குமரேசன் ஷண்முகன் குன்றெறிந்தோன்
மருப்புகழ் வல்ல அருண கிரிப்பெயர் வள்ளல்சொன்ன
திருப்புகழ் வல்லவர் சீர்பாதத் தூளிஎன் சென்னியதே.

9. கலைமகள் வணக்கம்

வள்ளிமலை ஸ்வாமிகள் கனவிற் கேட்டது)

ஆநந்தபைரவி] [கட்டளைக்கலித்துறை

வெள்ளைக் கலைச்சி விதிநா இடத்திநல் வெண்கமலக்
கிள்ளைக் கரத்திஸங் கீதாம்ரு தத்தி கிளிமொழிச்சி
எள்ளத் தனையும் இகழாப் புகழ்வாக் கினிக்களன்றன்
உள்ளத் திருந்தே உதவிசெய்! வாலையாம் உத்தமியே.

'வள்ளிமலை வள்ளல் பக்கம் 124-பார்க்க.''

அண்டவர் அருள் வணக்கம்

ஆநந்தபைரவி] 10. வழிபாடு மறவாமை [ஆதி

தனன தனதன தத்தன தத்தன
தனன தனதன தத்தன தத்தன
தனன தனதன தத்தன தத்தன தனதான

நினது திருவடி சக்திம யிற்கொடி
நினைவு கருதிடு புத்திகொ டுத்திட
நிறைய அமுதுசெய் முப்பழம் அப்பமும் நிகழ்பால்தேன்-
நெடிய வளைமுறி இக்கொடு லட்டுகம்
நிறவில் அரிசிப ருப்பவல் எட்பொரி
நிகரில் இனிகத லிக்கனி வர்க்கமும் இளநீரும்;
மனது மகிழ்வொடு தொட்டக ரத்தொரு
மகர ஜலநிதி வைத்தது திக்கர
வளரு கரிமுக ஒற்றைம ருப்பனை வலமாக-
மருவு மலர்புனை தோத்திர சொற்கொடு
வளர்கை குழைபிடி தொப்பண குட்டொடு
வனஜ பரிபுர பொற்பத அர்ச்சனை மறவேனே;

ஸிம்மேந்த்ர மத்யமம்]

தெனன தெனதென தெத்தென னப்பல
சிறிய அறுபத மொய்த்துதி ரப்புனல்
திரளும் உறுசதை பித்தநி ணக்குடல் செறிமூளை-
செரும உதரம்நி ரப்புசெ ருக்குடல்
நிரைய அரவம்நி றைத்தக ளத்திடை
திமித திமிதிமி மத்தளி டக்கைகள் ஜெகஜேஜே;
எனவெ துகுதுகு துத்தென ஒத்துகள்
துடிகள் இடிமிக ஒத்துமு ழக்கிட
டிமுட டிமுடிமு டிட்டிம் எனத்தவில் எழும்ஓசை-
இகலி அலகைகள் கைப்பறை கொட்டிட
இரண பயிரவி சுற்றுந டித்திட
எதிரும் நிசிசர ரைப்பலி யிட்டருள் பெருமாளே.

கணபதி துதி

11. கந்தரநுபூதி-காப்பு

நாட்டை அல்லது கரஹரப்ரியா] [கலிவிருத்தம்

நெஞ்சக் கனகல் லு(ம்)நெகிழ்ந் துருகத்
தஞ்சத் தருள்ஷண் முகனுக் கியல்சேர்
செஞ்சொற் புனைமா லைசிறந் திடவே
பஞ்சக் கரஆ னைபதம் பணிவாம்.

12. கந்தரந்தாதி-காப்பு

நாட்டை] [கட்டளைக்கலித்துறை

வாரணத் தானை அயனைவிண் ணோரை மலர்க்கரத்து
வாரணத் தானை மகத்துவென் றோன்மைந் தனைத்துவஜ
வாரணத் தானைத் துணைநயந் தானை வயல்அருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே.

13. மலர்கொடு பணிய

நாட்டை] [ஆதி

தத்தன தனதன தத்தன தனதன
தத்தன தனதன தனதான

'கைத்தல(ம்) நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன்! அடிபேணிக்-
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ!
கற்பகம்!' எனவினை கடிதேகும்;
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை-
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே;
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே-
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா;
அத்துயர் அதுகொடு ஸுப்பிர மணிபடும்
அப்புனம் அதனிடை இபமாகி-
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே.

நவரோஸ் அல்லது ஆநந்தபைரவி] 14. அருள்பெற [ஆதி

தந்ததனத் தானதனத் தனதான

உம்பர்தருத் தேநுமணிக் கசிவாகி-
ஒண்கடலிற் றேனமுதத் துணர்வூறி;
இன்பரசத் தேபருகிப் பலகாலும்-
என்றன்உயிர்க் காதரவுற் றருள்வாயே;
தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே-
தந்தைவலத் தால்அருள்கைக் கனியோனே;
அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே-
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே.

மோஹநம்] 15. அருள் மறவாமை [ஆதி

தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்ததன தனதான

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை
பக்ஷியெனும் உக்ரதுர கமு(ம்)நீபப்-
பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்;
திக்கதும திக்கவரு குக்குடமும் ரக்ஷைதரு
சிற்றடியு முற்றியப னிருதோளும்-
செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே;
இக்கவரை நற்கனிகள் சர்க்கரைப ருப்புடன்நெய்
எட்பொரி அவற்றுவரை இளநீர்வண்-
டெச்சில்பய றப்பவகை பச்சரிசி பிட்டுவெள
ரிப்பழம் இடிப்பல்வகை தனிமூலம்;
மிக்கஅடி சிற்கடலை பக்ஷணம் எனக்கொள்ஒரு
விக்கிந ஸமர்த்தனெனும் அருளாழி-
வெற்ப!குடி லச்சடில விற்பரமர் அப்பரருள்
வித்தக! மருப்புடைய பெருமாளே.

ஹரிகாம்போதி] 16. கந்தரந்தாதி காப்பு [கட்டளைக்கலித்துறை

உன்னு முலையுமை மைந்தா சரண்அம் பரர்உயிர்சேர்
உன்னு முலையுமை மைந்தா சரணம் அருணைவெற்பாள்
உன்னு முலையுமை மைந்தா சரணந் தனமும்ஒப்பில்
உன்னு முலையுமை மைந்தா! சரணம் சரண்உனக்கே.

கேதாரகௌளம்] 17. உலக உபதேசம் [ஷூ

(கந்தரலங்காரம்)

தடுங்கோள்! மனத்தை; விடுங்கோள்! வெகுளியைத்
[தானம்என்றும்
இடுங்கோள்! இருந்த படிஇருங் கோள்! எழு பாரும்
[உய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றம் திறக்கத் தொளைக்க
[வைவேல்
விடுங்கோன் அருள்வந்து தானே உமக்கு வெளிப்படுமே.

கேதாரகௌளம்] 18. கடைக்கணியல் வகுப்பு [ஆதி

தனதன தனந்த தத்த தனதன தனந்த தத்த
தனதன தனந்த தத்த தானனா

எடுப்பு

[வாருமே! நீங்கள் வாருமே! பெருத்த பாருளீர்! நீங்கள்
வாருமே! வந்து மயிலையும் அவன் திருக்கை
அயிலையும் அவன் கடைக்கண் இயலையும் நினைந்
திருக்க வாருமே! நீங்கள் வாருமே! நீங்கள் வாருமே!]

அலைகடல் வளைந்து டுத்த எழுபுவி புரந்தி ருக்கும்
அரசென நிரந்த ரிக்க வாழலாம்
அளகைஅர சன்த னக்கும் அமரர்அர சன்த னக்கும்
அரசென அறஞ்செ லுத்தி ஆளலாம்
அடைபெறுவ தென்று முக்தி அதிமதுர செந்த மிழ்க்கும்
அருள்பெற நினைந்து ஸித்தி ஆகலாம்
அதிரவரும் என்று முட்ட அலகில்வினை சண்டை நிற்க
அடல்எதிர் புரிந்து வெற்றி ஆகலாம்)
இலகிய நலஞ்செய் புஷ்ப கமும்உட னிறம் வெளுத்த
இபஅர செனும்பொ ருப்பும் ஏறலாம்
இருவர்அவர் நின்றி டத்தும் எவர்எவர் இருந்தி டத்தும்
ஒருவன்இவன் என்று ணர்ச்சி கூடலாம்
எமபடர் தொடர்ந்த தைக்கில் அவருடன் எதிர்ந்துள் உட்க
இடிஎன முழங்கி வெற்றி பேசலாம்
இவைஒழிய வும்ப லிப்ப தகலவிடும் உங்கள் வித்தை
யினைஇனி விடும்பெ ருத்த பாருளீர்;

கல்யாணி] (வாருமே)

முலையிடை கிடந்தி ளைப்ப மொகுமொகென வண்டி ரைப்ப
முகைஅவிழ் கடம்ப டுத்த தாரினன்

முதலிபெரி யம்ப லத்துள் வரைஅசல மண்ட பத்துள்
முநிவர்தொழ அன்று நிர்த்தம் ஆடினன்

முனைதொறு முழங்கி ஒற்றி முகில்என இரங்க வெற்றி
முறைநெறி பறந்து விட்ட கோழியான்

முதியவுணர் அன்று பட்ட முதியகுடர் நன்று சுற்று
முதுகழுகு பந்தர் இட்ட வேலினன்

மலைமருவு பைம்பு னத்தி வளரும்இரு குன்றம் ஒத்தி
வலிகுடி புகுந்தி ருக்கும் மார்பினன்

மழலைகள் விளம்பி மொய்த்த அறுவர்முலை உண்டு முற்றும்
வடிவுடன் வளர்ந்தி ருக்கும் வாழ்வினன்

மலைஇறை மடந்தை பெற்ற ஒருமதலை என்று தித்து
மலைவிடிய வுந்து ணித்த தோளினன்

மயிலையும் அவன்தி ருக்கை அயிலையும் அவன் கடைக்கண்
இயலையும் நினைந்தி ருக்க வாருமே.

19. முருகன் நாம விசேஷம்

(கந்தரலங்காரம்)

காம்போதி அல்லது கானடா] [கட்டளைக் கலித்துறை

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வெற்றி வேற்பெருமாள்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் அவுணர் குலம்அடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாள்திரு நாமம் புகல்பவரே.

தோடி] 20. உலகுக்கு உபதேசம் [ஷ

(ஷ)

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் [செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போதும் மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

அறுபதி துதி

சுருட்டி] 21. ஆறு திருப்பதியை ஓதுக [ஷ
(கந்தரந்தாதி)

திருவாவி னன்குடி பங்காளர் எண்முது சீருரைச
திருவாவி னன்குடி வானோர் பரங்குன்று சீரலைவாய்
திருவாவி னன்குடி ஏரகங் குன்றுதொ ருடல்சென்ற
திருவாவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே.

சுருட்டி] 22. அடிமையாக [கண்டஜாதி த்ரிபுடை

தானனத் தனதனன தனதான

ஈனமிகுத் துளபிறவி அணுகாதே-
யானும்உனக் கடிமைஎன வகையாக;
ஞானஅருட் டனைஅருளி வினைதீர-
நாணம்அகற் றியகருணை புரிவாயே;
தானதவத் தினின்மிகுதி பெறுவோனே-
மாரதிஉத் தமிதுணைவ! முருகோனே;
ஆனதிருப் பதிகம்அருள் இளையோனே-
ஆறுதிருப் பதியில்வளர் பெருமாளே.

ஸ்வாமி வரவு

ஹம்ஸத்வநி] 23. வினைபொடிபட [கட்டளைக்கலித்துறை

(கந்தரந்தாதி)

சிகர சிந்தூர வுத்தவெட் சூர ஜெய!புயவ
சிகர சிந்துர வல்லிசிங் கார! சிவசுத!சு
சிகர! சிந்தூர கந்தர வாகன் சிறைவிடும்சு
சிகர! சிந்துர மால்வினைக் குன்றைச் சிகண்டிகொண்டே;

24. பிரார்த்தனை-இறப்பதற்கு முன் காத்தருள்!

(கந்தரலங்காரம்-கட்டளைக் கலித்துறை)

(அந்தந்த வாரத்து முதற் பாட்டுக்கு ஏற்ற ராகத்தில் பாடவும்)

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ்
[செழுஞ்சுடரே!
வைவைத்த வேற்படை வானவ னே! மற வேன்உனை நான்
ஐவர்க் கிடம்பெறக் கால்இரண் டோட்டி அதில்இரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளே!

ஆதிவாரம் (ஞாயிற்றுக் கிழமை)-திருப்பரங்குன்றம்

ஆநந்தபைரவி] 25. பாவம் ஒழிய [த்ரிபுடை

தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன
தனதந்தன தந்தன தந்தன தனதான

சாகந்திரள் கின்ற பெருங்கிரி
தனில்வந்து தகன்தகன் என்றிடு
கதிர்மிஞ்சிய செண்டை எறிந்திடு கதியோனே-
கடமிஞ்சி அநந்த விதம்புணர்
கவளந்தனை உண்டு வளர்ந்திடு
கரியின்துணை என்று பிறந்திடு முருகோனே;
பனகந்துயில் கின்ற திறம்புனை
கடல்முன்பு கடைந்த பரம்பரர்
படரும்புயல் என்றவர் அன்புகொள் மருகோனே-
பலதுன்பம் உழன்று கலங்கிய
சிறியன்புலை யன்கொலை யன்பரி
பவம்இன்று கழிந்திட வந்தருள் புரிவாயே;

ஸிம்மேந்த்ர மத்யமம்]

அனகன்பெயர் நின்றுரு ளுந்திரி
புரமுந்திரி வென்றிட இன்புடன்
அழலுந்த நகுந்திறல் கொண்டவர் புதல்வோனே-
அடல்வந்து முழங்கி யிடும்பறை
டுடுடுண்டுடு டுண்டுடு டுண்டெனு
அதிர்கின்றிட அண்டம் நெரிந்திட வருசூரர்;
மனமுந்தழல் சென்றிட அன்றவர்
உடலுங்குட லுங்கிழி கொண்டிட
மயில்வென்தனில் வந்தரு ளுங்கன பெரியோனே-
மதியுங்கதி ருந்தட வும்படி
உயர்கின்ற வனங்கள் பொருந்திய
வளமொன்று பரங்கிரி வந்தருள் பெருமாளே.

தந்யாசி] 26 காலன் வரும்போது காட்சி பெற [ஆதி

தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன
தனத்த தந்தன தனதன தனதன தனதான

உனைத்தி னந்தொழு திலன்உன தியல்பினை
உரைத்தி லன்பல மலர்கொடுன் அடிஇணை
உறப்ப ணிந்திலன் ஒருதவம் இலன்உன
[தருள்மாறு-

உளத்துள் அன்பினர் உறைவிடம் அறிகிலன்
விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன்
உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்
[மலைபோலே;

கனைந்தெ ழும்பக டதுபிடர் மிசைவரு
கறுத்த வெஞ்சின மறலிதன் உழையினர்
கதித்த டர்ந்தெறி கயிறடு கதைகொடு
[பொருபோதே-

கலக்கு றுஞ்செயல் ஒழிவற அழிவுறு
கருத்து நைந்தல முறுபொழு தளவைகொள்
கணத்தில் என்பயம் அறமயில் முதுகினில்
[வருவாயே;

மோஹநம்]

வினைத்த லந்தனில் அலகைகள் குதிகொள
விழைக்கு டைந்துமெய் உகுதசை கழுகுண
விரித்த குஞ்சியர் எனும்அவு ணரைஅமர்
[புரிவேலா-

மிகுத்த பண்பயில் குயில்மொழி அழகிய
கொடிச்சி குங்கும முலைமுக டுழுநறை
விரைத்த சந்தந ம்ருகமத புயவரை
[உடையோனே;

தினத்தி னஞ்சதுர் மறைமுநி முறைகொடு
புனற்சொ ரிந்தலர் பொதியவி ணவரொடு
சினத்தை நிந்தனை செயுமுநி வரர்தொழ
[மகிழ்வோனே-

தெனத்தெ னந்தன எனவரி அளிநறை
தெவிட்ட அன்பொடு பருகுயர் பொழில்திகழ்
திருப்ப ரங்கிரி தனில்உறை சரவண பெருமாளே

முகாரி] 27. அடியார்களுடன் வரும் தரிசநம்பெற [த்ரிபுடை; ஆதி

தனதான தந்ததன தனதான தந்ததன
தனதான தந்ததன தனதான

சிவஞாந புண்டரிக மலர்மாது டன்கலவி
சிவபோக மன்பருக அறியாமல்-
ஜெகமீது மூன்றுமல வடிவாய் இருந்துபொது
திகழ்மாதர் பின்செருமி அழிவேனே;
தவமா தவங்கள்பயில் அடியார் கணங்களொடு
தயவாய் மகிழ்ந்துதினம் விளையாடத்-
தமியேன் மலங்கள் இரு வினைநோய் இடிந்தலற
தத்நாளும் வந்ததென்முன் வரவேணும்;

மோஹநம்]
உவகாரி அன்பர்பணி கலியாணி எந்தையிடம்
உறைநாய கம்கவுரி சிவகாமி-
ஒளிர்ஆனை யின்கரமில் மகிழ்மாது ளங்கனியை
ஒருநாள் பகிர்ந்தஉமை அருள்பாலா;
அவமே பிறந்தஎனை இறவாமல் அன்பர்புகும்
அமுதால யம்பதவி அருள்வோனே-
அழகா! நகம்பொலியு மயிலா! குறிஞ்சிமகிழ்
அயிலா! புகழ்ந்தவர்கள் பெருமாளே.

ஆரபி] 28. யமன் வரும்போது துயர் கெட வர [ஆதி

தனந்த தானந் தனதன தானன தனதான

இசைந்த ஏறுங் கரிஉரி போர்வையும் எழில்நீறும்-
இலங்கு நூலும் புலிஅதள் ஆடையும் மழுமானும்;
அசைந்த தோடும் சிரமணி மாலையும் முடிமீதே-
அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய குருநாதா;
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேர்அற முனிவோனே-
உகந்த பாசம் கயிறொடு தூதுவர் நலியாதே;
அசந்த போதென் துயர்கெட மாமயில் வரவேணும்-
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவிய பெருமாளே.

ஸோமவாரம் (திங்கட்கிழமை) - திருச்செந்தூர்

மத்யமாவதி] 29. தரிசநம் பெற [ஆதி

தந்ததன தந்தனந் தந்ததன தந்தனந்
தந்ததன தந்தனந் தந்ததான

தண்டையணி வெண்டையங் கிண்கிணி சதங்கையும்
தண்கழல் சிலம்புடன் கொஞ்சவேநின்-
தந்தையினை முன்பரிந் தின்பவுரி கொண்டுநன்
ஸந்தொஷம் அணைந்துநின் றன்புபோலக்;
கண்டுற கடம்புடன் சந்தமகு டங்களும்
கஞ்சமலர் செங்கையும் சிந்துவேலும்-
கண்களு முகங்களும் சந்திர நிறங்களும்
கண்குளிர என்றன்முன் ஸந்தியாவோ;
புண்டரிகர் அண்டமுங் கொண்டபகி ரண்டமும்
பொங்கிஎழ வெங்களங் கொண்டபோது-
பொன்கிரியெ னஞ்சிறந் தெங்கினும் வளர்ந்துமுன்
புண்டரிகர் தந்தையும் சிந்தைகூரக்;
கொண்டநட நம்பதம் செந்திலிலும் என்றன்முன்
கொஞ்சிநட நங்கொளும் கந்தவேளே-
கொங்கைகுற மங்கையின் சந்தமணம் உண்டிடும்
கும்பமுநி கும்பிடும் தம்பிரானே.

ஹரிகாம்போதி] 30. மயில்மீது வந்தருள [ஆதி

தந்ததன தான தானத் தான
தந்ததன தான தானத் தான
தந்ததன தான தானத் தான தனதான

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி
சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி
முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி உழலாதே-
முந்தைவினை யேவ ராமற் போக
மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக
முந்தடிமை யேனை ஆளத் தானு முனைமீதே;
திந்திமி தோதி தீதித் தீதி
தந்ததன தான தானத் தான
செஞ்செணகு சேகு தாளத் தோடு நடமாடும்-
செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை
துங்கஅநு கூல பார்வைத் தீர
செம்பொன்மயில் மீதி லேஎப் போது வருவாயே?

அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார!
செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார!
அண்டர்உப கார! சேவற் கார! முடிமேலே-

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார!
குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார!
அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார! எழிலான;

ஸிந்துரமின் மேவு போகக் கார!
விந்தைகுற மாது வேளைக் கார!
செஞ்சொல்அடி யார்கள் வாரக் கார! எதிரான-

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார!
துங்கரண சூர சூறைக் கார!
செந்தில்நகர் வாழும் ஆண்மைக் கார! பெருமாளே.

ூரா ஷி] 31 அகப்பொருள் [ஆதி

தனதான தந்த தனதான தந்த
தனதான தந்த தனதான

* விறல்மாரன் ஐந்து மலர்வாளி சிந்த
மிகவானில் இந்து வெயில்காய-
மிதவாடை வந்து தழல்போல ஒன்ற
வினைமாதர் தம்தம் வசைகூறக்;
குறவாணர் குன்றில் உறைபேதை கொண்ட
கொடிதான துன்ப மயல்தீரக்-
குளிர்மாலை யின்கண் அணிமாலை தந்து
குறைதீர வந்து குறுகாயோ?
மறிமான் உகந்த இறையோன் மகிழ்ந்து
வழிபாடு தந்த மதியாளா-
மலைமாவு சிந்த அலைவேலை அஞ்ச
வடிவேல் எறிந்த அதிதீரா;
அறிவால் அறிந்துன் இருதாள் இறைஞ்சும்
அடியார் இடைஞ்சல் களைவோனே-
அழகான செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து
அலைவாய் உகந்த பெருமாளே.

---

* திருமணம் ஆகாத கன்னிப் பெண்கள் இப்பாடலைத்
...னமும் பக்தியுடன் ஓதி வந்தால் விரைவில் திருமணம் ஆகும்
...னச் சுவாமிகள் உபதேசிப்பது வழக்கம்.

ஸிந்துபைரவி] 32. தரிசநம் பெற [ஆதி

தந்ததன தனதான தந்ததன தனதான
தந்ததன தனதான தனதான

அண்டர்பதி குடியேற மண்டசுரர் உருமாற
அண்டர்மன மகிழ்மீற அருளாலே-
அந்தரியொ டுடனாடு சங்கரனு மகிழ்கூர
ஐங்கரனும் உமையாளும் மகிழ்வாக;
மண்டலமு முநிவோரும் எண்டிசையில் உளபேரும்
மஞ்சினனும் அயனாரும் எதிர்காண-
மங்கையுடன் அரிதானும் இன்பமுற மகிழ்கூற
மைந்துமயி லுடன்ஆடி வரவேணும்;
புண்டரிக விழியாள! அண்டர்மகள் மணவாள!
புந்திநிறை அறிவாள! உயர்தோளா!
பொங்குகட லுடன்நாகம் விண்டுவரை இகல்சாடு
பொன்பரவு கதிர்வீசு வடிவேலா;
தண்டரள மணிமார்ப! செம்பொன்எழில் செறிரூப!
தண்டமிழின் மிகுநேய! முருகேசா-
ஸந்ததமும் அடியார்கள் சிந்தையது குடியான
தண்சிறுவை தனில்மேவு பெருமாளே.

மங்களவாரம் (செவ்வாய்க்கிழமை)-திருவாவினன்குடி

காம்போதி] 33. ஞாநிகளோடு இணங்க [ஆதி

தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன
தான தந்தன தான தந்தன தனதான

மூல மந்திரம் ஓதல் இங்கிலை
ஈவ திங்கிலை நேயம் இங்கிலை
மோநம் இங்கிலை ஞாநம் இங்கிலை மடவார்கள்-
மோகம் உண்டதி தாகம் உண்டப
சாரம் உண்டப ராதம் உண்டிடு
மூகன் என்றொரு பேரும் உண்டருள் பயிலாத;
கோல முங்குண ஈன துன்பர்கள்
வார்மை யும்பல வாகி வெந்தெழு
கோர கும்பியி லேவி ழுந்திட நினைவாகிக்-
கூடு கொண்டுழல் வேனை அன்பொடு
ஞாந நெஞ்சினர் பால இணக்கிடு
கூர்மை தந்தினி ஆள வந்தருள் புரிவாயே;

பீலி வெந்துயர் ஆலி வெந்தவ
சேடகு வெந்தமண் மூகர் நெஞ்சிடை
பீதி கொண்டிட வாது கொண்டருள் எழுதேடு-

பேணி அங்கெதிர் ஆறு சென்றிட
மாற னும்பிணி தீர வஞ்சகர்
பீறு வெங்கழு ஏற வென்றிடு முருகோனே;

ஆலம் உண்டவர் ஜோதி அங்கணர்
பாகம் ஒன்றிய வாலை அந்தரி
ஆதி அந்தமும் ஆன சங்கரி குமரேசா-

ஆர ணம்பயில் ஞாந புங்கவ!
சேவ லங்கொடி ஆன பைங்கர!
ஆவி னன்குடி வாழ்வு கொண்டருள் பெருமாளே.

நாட்டைக் குறிஞ்சி] 34 ஞாநம் பெற [ஜம்பை

தனதான தந்ததன தனதான தந்ததன
தனதான தந்ததன தனதான

சிவனார் மனங்குளிர உபதேச மந்த்ரம் இரு
செவிமீதி லும்பகர்செய் குருநாத-

சிவகாம ஸுந்தரிதன் வரபால! கந்த!நின
செயலேவி ரும்பிஉளம் நினையாமல்;

அவமாயை கொண்டுலகில் விருதா அலைந்துழலும்
அடியேனை அஞ்சல்என வரவேணும்-

அறிவாக மும்பெருக இடரான தும்தொலைய
அருள்ஞாந இன்பம்அது புரிவாயே;

காம்போதி]

நவநீத மும்திருடி உரலோடெ ஒன்றும்அரி
ரகுராமர் சிந்தைமகிழ் மருகோனே-

நவலோக மும்கைதொழும் நிஜதேவ லங்கிருத!
நலமான விஞ்சைகரு விளைகோவே;

தெவயானை அம்குறமின் மணவாள! ஸம்ப்ரம்உறு
திறல்வீர மிஞ்சுகதிர் வடிவேலா-

திருவாவி னன்குடியில் வருவேள்!ஸ வுந்தரிக!
ஜெகமேல்மெய் கண்டவிறல் பெருமாளே.

ஹரிகாம்போதி] 35. மயில் மீது காட்சி பெ [த்ரிபுடை

தனதத்தன தான தந்தன
தனதத்தன தான தந்தன
தனதத்தன தான தந்தன தனதான

பகர்தற்கரி தான செந்தமிழ்
இசையிற்சில பாடல் அன்பொடு
பயிலப்பல காவி யங்களை உணராதே-
பவளத்தினை வீழி யின்கனி
அதனைப்பொரு வாய்ம டந்தையர்
பசலைத்தன மேபெ றும்படி விரகாலே;
ஸகரக்கடல் சூழும் அம்புவி
மிசைஇப்படி யேதி ரிந்துழல்
சருகொத்துள மேஅ யர்ந்துடல் மெலியாமுன்-
தகதித்திமி தாகி ணங்கிண
எனஉற்றெழு தோகை அம்பரி
தனில்அற்புத மாக வந்தருள் புரிவாயே;
நுகர்வித்தக மாகும் என்றுமை
மொழியிற்பொழி பாலை உண்டிடு
நுவல்மெய்ப்புள பாலன் என்றிடும் இளையோனே-
நுதிவைத்த கராம லைந்திடு
களிறுக்கரு ளேபு ரிந்திட
நொடியிற்பரி வாக வந்தவன் மருகோனே;
அகரப்பொருள் ஆதி ஒன்றிடு
முதல்அக்கரம் ஆன தின்பொருள்
அரனுக்கினி தாமொ ழிந்திடு குருநாதா-
அமரர்க்கிறை யேவ ணங்கிய
பழநித்திரு வாவி னன்குடி
அதனிற்குடி யாய்இ ருந்தருள் பெருமாளே.

நாதநாமக்ரியா] 36. தரிசநம் பெற [ஆதி

தானு தனத்ததன தானு தனத்ததன
தானு தனத்ததன தனதான

நாடா பிறப்புமுடி யாதோ எனக்கருதி
நாயேன் அரற்றுமொழி வினையாயின்-
நாதா! திருச்சபையின் ஏருது சித்தம்என
நாலா வகைக்கும்உன தருள்பேசி;
வாடா மலர்ப்பதவி தா! தா! எனக்குழறி
வாய்பாறி நிற்கும்எனை அருள்கூர-

வாராய்! மனக்கவலை தீராய்! நினைத்தொழுது
வாரேன் எனக்கெதிர்முன் வரவேணும்;
சூடா மணிப்பிரபை ரூபா! கனத்தஅரி
தோலா ஸனத்தி உமை அருள்பாலா-
தூயா! துதித்தவர்கள் நேயா! எமக்கமிர்த
தோழா! கடப்பமலர் அணிவோனே;
ஏடார் குழற்சுருபி ஞானா தனத்திமிகும்
ஏராள் குறத்திதிரு மணவாளா-
ஈசா! தனிப்புலிசை வாழ்வே! ஸுரர்த்திரளை
ஈடேற வைத்தபுகழ் பெருமாளே.

புதவாரம் (புதன்கிழமை)-திருவேரகம்

தோடி] 37. ஸபையில் இறைவன் வர [ஆதி

தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன
தந்தத் தனதன தனதன தனதன தனதான

எந்தத் திகையினு மலையினும் உவரியின்
எந்தப் படியினு முகடினும் உளபல
எந்தச் சடலமும் உயிர்இயை பிறவியின் உழலாதே-
இந்தச் சடமுடன் உயிர்நிலை பெறநளி
நம்பொற் கழல்இணை களில்மரு மலர்கொடு
என்சித் தமுமனம் உருகிநல் சுருதியின்
முறையோடே;
ஸந்தித் தரஹர சிவசிவ சரண்என
கும்பிட் டிணைஅடி அவைஎன தலைமிசை
தங்கப் புளகிதம் எழஇரு விழிபுனல் குதிபாயச்-
சம்பைக் கொடிஇடை விபுதையின் அழகுமுன்
நந்தத் திருநடம் இடுசரண் அழகுற
சந்தச் சபைதனில் எனதுளம் உருகவும் வருவாயே;
தொந்தத் திகுகுட தகுகுட டிமிடிமி
தந்தத் தனதன டுடுடுடு டமடம
துங்கத் திசைமலை உவரியு மறுகச லரியேரி-
துன்றச் சிலைமணி கலகல கலின்என
இந்தச் சுரர்மலர் அயன்மறை புகழ்தர
துன்புற் றவுணர்கள் நமன்உல குறவிடும்
அயில்வேலா;

கந்தச் சடைமுடி கனல்வடி வடல்அணி
எந்தைக் குயிர்எனு மலைமகள் மரகத
கந்தப் பரிமள தநகிரி உமைஅருள் இளையோனே-
கஞ்சப் பதம்இவர் திருமகள் குலமகள்
அம்பொற் கொடிஇடை புணர்அரி மருக! நல்
கந்தப் பொழில்திகழ் குருமலை மருவிய பெருமாளே.

ஹரிகாம்போதி] 38. ஆண்டருள [கண்டஜாதி த்ரிபுடை

தனதனன தனதனன தான தந்தனந்
தனதனன தனதனன தான தந்தனந்
தனதனன தனதனன தான தந்தனந் தனதான

ஒருவரையும் ஒருவர்அறி யாம லுந்திரிந்
திருவினையின் இடர்கலியொ டாடி நொந்துநொந்
துலையில்இடு மெழுகதென வாடி முன்செய்வஞ் சனையாலே-
ஒளிபெறவெ எழுபுமர பாவை துன்றிடுங்
கயிறுவிதம் எனமருவி ஆடி விண்பறிந்
தொளிருமினல் உருவதென ஓடி அங்கம்வெந் திடுவேனைக்;
கருதிஒரு பரமபொருள் ஈது என்றுஎன்
செவிஇணையின் அருளிஉரு வாகி வந்தஎன்
கருவினையொ டருமலமும் நீறு கண்டுதண் தருமாமென்-
கருணைபொழி கமலமுகம் ஆறும் இந்துளந்
தொடைமகுட முடியும்ஒளிர் நூபு ரஞ்சரண்
கலகலென மயிலின்மிசை ஏறி வந்துகந் தெனைஆள்வாய்;
திரிபுரமு மதன்உடலும் நீறு கண்டவன்
தருணமழ விடையன்நட ராஜன் எங்கணும்
திகழ்அருண கிரிஸொருபன் ஆதி அந்தம்அங் கறியாத-
சிவயநம நமசிவய கார ணன்சுரந்
தமுதம்அதை அருளிஎமை ஆளும் எந்தைதன்
திருவுருவில் மகிழ்எனது தாய் பயந்திடும் புதல்வோனே;
குருகுகொடி யுடன்மயிலில் ஏறி மந்தரம்
புவநகிரி சுழலமறை ஆயி ரங்களும்
குமரகுரு எனவலிய சேடன் அஞ்சவந் திடுவோனே-
குறமகளின் இடைதுவள பாத செஞ்சிலம்
பொலியஒரு சசிமகளொ டேக லந்துதிண்
குருமலையில் மருவுகுரு நாத! உம்பர்தம் பெருமானே.

மத்யமாவதி] 39. ஐக்கிய நிலைபெற [ரூபகம்

தனதன தனந்த தான தனதன தனந்த தான
தனதன தனந்த தான தனதான

இருவினை புனைந்து ஞாந விழிமுனை திறந்து நோயின்
இருவினை இடைந்து போக மலமூட-
இருள்அற விளங்கி ஆறு முகமொடு கலந்து பேதம்
இலைஎன இரண்டு பேரும் அழகான;
பரிமள ஸுகந்த வீத(ம்) மயம்என மகிழ்ந்து தேவர்
பணியவிண் மடந்தை பாத மலர் வப்-
பரிவுகொ டநந்த கோடி முநிவர்கள் புகழ்ந்து பாட
பருமயி லுடன் குலாவி வரவேணும்;
அரிஅயன் அறிந்தி டாத அடிஇணை சிவந்த பாதம்
அடிஎன விளங்கி ஆடு நடராஜன்-
அழலுறும் இரும்பின் மேனி மகிழ்மர கதம்பெண் [ஆகம்
அயல்அணி சிவன்பு ராரி அருள்சேயே;
மருவலர்கள் திண்ப ணுர முடிஉடல் நடுங்க ஆவி
மறலிஉண வென்ற வேலை உடையோனே-
வளைகுல மலங்கு காவி ரியின்வட புறஞ்சு வாமீ
மலைமிசை விளங்கு தேவர் பெருமாளே.

ஸிந்துபைரவி] 40. சுவாமி வர [ஆதி

தத்தனத் தத்ததன தத்தனத் தத்ததன
தத்தனத் தத்ததன தனதான

தத்துவத் துச்செயலொ டொட்டில்பட் டக்குருகு
ஸத்துவிட் டப்படிபொல் அடியேனும்-
ஸச்சில்உற் றுப்படியில் விட்டுவிட் டுக்குளறி
ஸத்துவத் தைப்பிரிய விடும்வேளை;
சுத்தமுத் தப்பதவி பெற்றநற் பக்தரொடு
தொக்குசற் றுக்கடையன் மிடிதீரத்-
துப்புமுத் துச்சரண பச்சைவெற் றிப்புரவி
சுற்றவிட் டுக்கடுகி வரவேணும்;
வித்தகத் திப்பவள தொப்பைஅப் பற்கிளைய
வெற்றிசத் திக்கரக முருகோனே-
வெற்பும்எட் டுத்திசையும் வட்டம்இட் டுச்சுழல
விட்டபச் சைச்சரண மயில்வீரா;

கத்தர்நெட் டுச்சடையர் முக்கணக் கக்கடவுள்
கச்சியப் பர்க்கருள்செய் குருநாதா-
கற்பதத் தைக்குருகி உற்பதத் துக்குறவர்
கற்பினுக் குற்றுபுணர் பெருமாளே.

குருவாரம் (வியாழக்கிழமை)—குன்றுதோருடல்

காம்போதி] 41. மநோலயம் பெற [ஆதி

தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன
தனன தானன தானன தானன தந்ததான

தறையில் மானுடர் ஆசையி னுல்மடல்
எழுது மால்அருள் மாதர்கள் தோதக
ஸரஸர் மாமலர் ஓதியி னுல்இரு கொங்கையாலும்-
தளர்மின் நேர்இடை யால்உடை யால்நடை
அழகி னுல்மொழி யால்விழி யால்மருள்
சவலை நாயடி யேன்மிக வாடிம யங்கலாமோ;

பறவை யானமெய்(ஞ்) ஞாநிகள் மோநிகள்
அணுகொ ணுவகை நீடும் இராசிய
பவந பூரக ஏகிகம் ஆகிய விந்துநாதம்-
பகரொ ணுதது சேரஒ ணுதது
நினையொ ணுதது ஆனத யாபர
பதிய தானஸ மாதிம நோலயம் வந்துதாராய்;

சிறைவி டாதநி சாசரர் ஸேனைகள்
மடிய நீலக லாபம் அதேறிய
திறல்வி நோத!ஸ மேள!த யாபர! அம்புராசித்-
திரைகள் போல்அலை மோதிய சீதள
குடக காவிரி நீள்அலை சூடிய
திரிசி ராமலை மேல்உறை வீர!கு றிஞ்சிவாழும்;

மறவர் நாயக! ஆதிவி நாயகர்
இளைய நாயக! காவிரி நாயக!
வடிவின் நாயக! ஆனைதன் நாயக! எங்கள்மானின்-
மகிழும் நாயக! தேவர்கள் நாயக!
கவுரி நாயக ஞர்குரு நாயக!
வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே.

42. அகப்பொருள் — தரிசநம் பெற

காம்போதி அல்லது சாரங்கா] [ஆதி அல்லது ஜம்பை

தத்ததன தத்ததன தத்ததன தத்ததன
தத்ததன தத்த தனதான

வெற்றிசெய உற்றகழை விற்குதைவ ளைத்துமதன்
விட்டகணை பட்ட விசையாலே-
வெட்டவெளி யிற்றெருவில் வட்டபணை யிற்கனல்வி
ரித்தொளிப ரப்பு மதியாலே;
பற்றிவசை கற்றபல தத்தையர்த மக்கும்இசை
பட்டதிகி ரிக்கும் அழியாதே-
பக்தியை எனக்கருளி முக்தியை அளித்துவளர்
பச்சைமயில் உற்று வரவேணும்;
நெற்றிவிழி பட்டெரிய நட்டமிடும் உத்தமர்நி
னைக்குமனம் ஒத்த கழல்வீரா-
நெய்க்கமல மொக்குமுலை மெய்க்குறவி இச்சைஉற
நித்தம்இறு கத்த முவுமார்பா!
எற்றியதி ருச்சலதி சுற்றியதி ருத்தணியில்
எப்பொழுதும் நிற்கு(ம்) முருகோனே-
எட்டசலம் எட்டநில முட்டமுடி நெட்டசுரர்
இட்டசிறை விட்ட பெருமாளே.

பூர்வகல்யாணி] 43 முக்தி பெற [ஸங்கீர்ண த்ரிபுடை

தனன தந்த தத்த தனன தந்த தத்த
தனன தந்த தத்த தனதான

எனை அடைந்த குட்டம் வினைமி குந்த பித்தம்
எரிவ ழங்கு வெப்பு வலிபேசா-
இகலி நின்ற லைக்கு முயல கன்கு லைப்பொ
டிருமல் என்று ரைக்கும் இவையோடே;
மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே-
மருவி இன்றெ னக்கு மரக தஞ்சி றக்கு(ம்)
மயிலில் வந்து முக்தி தரவேணும்;
நினைவ ணங்கு பக்தர் அனைவ ருந்த ழைக்க
நெறியில் நின்ற வெற்றி முனைவேலா-
நிலைபெ றுந்தி ருத்த ணியில்வி ளங்கு சித்ர
நெடிய குன்றில் நிற்கு முருகோனே;

தினைவி ளங்கல் உற்ற புனஇ ளங்கு றத்தி
செயல் அறிந்த ணைக்கு மணீமார்பா-
திசைமு கன்தி கைக்க அசுரர் அன்ற டைத்த
சிறைதி றந்து விட்ட பெருமாளே.

யமுனு கல்யாணி] 44. வரம் பெற [ஆதி

தனனத் தத்தன தனதான
பரவைக் கெத்தனை விசைதூது-
பகரற் குற்றவர் எனமாண் உன்!
மரபுக் குச்சித ப்ரபுவாக-
வரமெத் தத்தர வருவாயே;
கரடக் கற்பகன் இளையோனே-
கலைவிற் கட்குற மகள்கேள்வா;
அரனுக் குற்றது புகல்வோனே-
அயனைக் குட்டிய பெருமாளே.

சுக்ரவாரம் (வெள்ளிக்கிழமை) பழமுதிர்சோலை

மோஹநம்] 45. வாழ [ஆதி

தனதன தான தனதன தான
தனதன தான தனதான

அகரமும் ஆகி அதிபனும் ஆகி
அதிகமும் ஆகி அகமாகி-
அயன்என ஆகி அரிஎன ஆகி
அரன்என ஆகி அவர்மேலாய்;
இகரமும் ஆகி எவைகளும் ஆகி
இனிமையும் ஆகி வருவோனே-
இருநில மீதில் எளியனும் வாழ
எனதுமுன் ஓடி வரவேணும்;
மகபதி ஆகி மருவும் வலாரி
மகிழ்களி கூரும் வடிவோனே-
வனம்உறை வேடன் அருளிய பூஜை
மகிழ்கதிர் காமம் உடையோனே;
ஜெகணக ஜேகு தகுதிமி தோதி
திமிஎன ஆடு மயிலோனே-
திருமலி வான பழமுதிர் சோலை
மலைமிசை மேவு பெருமாளே.

மத்யமாவதி அல்லது ஸ்ரீராகம்] 46. நடநம காண [ஆதி

தானதன தான தந்த தனதான

காரணம தாக வந்து புவிமீதே-
காலன்அணு காதி சைந்து கதிகாண;
நாரணனும் வேதன் முன்பு தெரியாத-
ஞானநட மேபு ரிந்து வருவாயே;
ஆரமுதம் ஆன தந்தி மணவாளா-
ஆறுமுகம் ஆறி ரண்டு விழியோனே;
சூரர்கிளை மாள வென்ற கதிர்வேலா-
சோலைமலை மேவி நின்ற பெருமாளே

காவடிச்சிந்து அல்லது ஆநந்தபைரவி] 47. வினை தீர [ஆதி

தானதன தான தந்த தானதன தான தந்த
தானதன தான தந்த தனதான

சீலம்உள தாயர் தந்தை மாதுமனை ஆன மைந்தர்
சேருபொருள் ஆசை நெஞ்சு தடுமாறித்-
தீமையுறு மாயை கொண்டு வாழ்வுசத மாம் இதென்று
தேடினது போக என்று தெருவூடே;
வாலவய தான கொங்கை மேருநுத லான திங்கள்
மாதர்மய லோடு சிந்தை மெலியாமல்-
வாழுமயில் மீது வந்து தாள்இணைகள் தாழும் என்றன்
மாயவினை தீர அன்பு புரிவாயே;
சேலவள நாட னங்கள் ஆரவயல் சூழும் இஞ்சி
சேண்நிலவு தாவ செம்பொன் மணிமேடை-
சேரும்அம ரேசர் தங்கள் ஊர்இதென வாழ்வு கந்த
தீரமிகு சூரை வென்ற திறல்வீரா;
ஆலவிட மேவு கண்டர் கோலமுடன் நீடு மன்றுள்
ஆடல்புரி ஈசர் தந்தை களிகூர-
ஆனமொழி யேப கர்ந்து சோலைமலை மேவு கந்த!
ஆதிமுத லாக வந்த பெருமாளே.

காம்போதி] 48. ஞான வீடு பெற [ஜம்பை

தனதான தான தந்த தனதான தான தந்த
தனதான தான தந்த தனதான

மன(ம்)நாறு கோடி துன்பம் நொடிமீதி லேநி னைந்து
மதன்ஊட லேமு யங்கி அதிருப-

திருத்தணிகேசர்

பக்கம் 22

மடமாதர் ஆசை கொண்டு புவிமீதி லேமயங்கி
மதிசீர் எலாம் அழிந்து கொடிதான;
வினைமுடி யேதி ரிந்து புவிமீதி லேஉ ழன்று
விரகால்மெ யேத ளர்ந்து விடுநாளில்-
விசையான தோகை துங்க மயிலேறி ஓடி வந்து
வெளிஞாந வீடு தந்து அருள்வாயே;
தினைவேடர் காவல் தங்கு மலைகா டெலாம் உழன்று
சிறுபேதை கால் பணிந்த குமரேசா-
திரைஆழி ஸேது கண்டு பொருராவ ணேசை வென்ற
திருமால் முராரி தங்கை அருள்பாலா;
முனிவோர்கள் தேவர் உம்பர் சிறையாக வேவ லைந்த
முதுசூரர் தானை தங்கள் கிளையோடு-
முடிகோடி தூள்எ ழுந்து கழுகோடு பாற ருந்த
முனைவேலி ஞல்எ றிந்த பெருமாளே.

✳சனிவாரம் (சனிக்கிழமை)—ஆறுபடைவீடு

செஞ்சுருட்டி] 49. க்ஷேத்ரக் கோவை [ஆதி

துதி

தந்த தானன தானன தந்தன
தந்த தானன தானன தந்தன
தந்த தானன தானன தந்தன தனதான

கும்ப கோணமொ டாரூர் சிதம்பரம்
உம்பர் வாழ்வுறு சீகாழி நின்றிடு
கொன்றை வேணியர் மாயூரம் அம்பெறு சிவகாசி-
கொந்து லாவிய ராமே சுரந்தனி
வந்து பூஜைசெய் நால்வேத தந்திரர்
கும்பு கூடிய வேளூர் பரங்கிரி தனில்வாழ்வே;
ஜெம்பு கேசுரம் ஆடானை இன்புறு
செந்தில் ஏடகம் வாழ்சோலை யங்கிரி
தென்றல் மாகிரி நாடாள வந்தவ! ஜெகநாதம்-
செஞ்சொல் ஏரகம் மாஆவி னன்குடி
குன்று தோறுடன் மூதூர் விரிஞ்சைநல்
செம்பொன் மேனிய சோணாடு வஞ்சியில்
[வருதேவே;

✳ சனிவாரந் தோறும் ஆறுபடை வீட்டுப் பாடல்களையும் ஓதவேண்டிய முறையை இப்புத்தகத்தின் முகவுரையிற் காண்க.

கம்பை மாவடி மீதேய ஸுந்தர
கம்பு லாவிய காவேரி ஸங்கமு
கம்சி ராமலே வாழ்தேவ தந்திர! வலூரா-
கந்த மேவிய போரூர் நடம்புரி
தென்சி வாயமு மேயாய்! அகம்படு
கண்டி யூர்வரு ஸாமீ!க டம்பணி மணிமார்பா!
எம்பி ராெனொடு வாதாடு மங்கையர்
உம்பர் வாணிபொன் நீள்மால் ஸவுந்தரி
எந்த நாள்தொறும் ஏர்பாக நின்றுறு துதிஓதும்-
இந்தி ராணிதன் மாதோடு நன்குற
மங்கை மானையு மாலாய்ம ணந்துல
கெங்கு மேவிய தேவால யந்தொறு பெருமாளே.

ஹம்ஸத்வநி] 50. மயில்மேல் வரவேணும் [ஆதி

தனன தான தானன தனன தான தானன
தனன தான தானன தனதான
அதல சேட னார்ஆட அகில மேரு மீதா
அபின காளி தான்ஆட அவளோடன்(று)-
அதிர வீசி வாதாடும் விடையில் ஏறு வார்ஆட
அருகு பூத வேதாளம் அவைஆட;
மதுர வாணி தான்ஆட மலரில் வேத னார்ஆட
மருவு வானு ளோர்ஆட மதிஆட-
வநஜ மாமி யார்ஆட நெடிய மாம னார்ஆட
மயிலும் ஆடி நீஆடி வரவேணும்;
கதைவி டாத தோள்வீமன் எதிர்கொள் வாளி யால்நீடு
கருத லார்கள் மாஸேனை பொடியாகக்-
கதறு காலி போய்மீள விஜயன் ஏறு தேர்மீது
கநக வேத கோடூதி அலைமோதும்;
உததி மீதி லேசாயும் உலக மூடு சீர்பாத
உவணம் ஊர்தி மாமாயன் மருகோனே-
உதய தாம மார்பான ப்ரபுட தேவ மாராஜன்
உளமும் ஆட வாழ்தேவர் பெருமாளே.

தரிசநம்

மோஹநம்] [கட்டளைக் கலித்துறை

51. தன் ஆநந்தம் கூறினது
(கந்தரலங்காரம்)

பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண் டேன்செயல் மாண்டடங்க

புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனம்எற்றித்
தத்திக் கரைபுர ளும்பர மாநந்த ஸாகரத்தே.

மோஹநம்] குரு தரிசநம் [கண்டஜாதி ஏகம் அல்லது ஆதி

52. திருவுருவத் த்யாநம்

தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன
தானன தான தான தனதன தனதான

சீரான கோல கால நவமணி
மாலாபி ஷேக பார வெகுவித
தேவாதி தேவர் ஸேவை செயுமுக மலர்ஆறும்

சீராடு வீர மாது மருவிய
ஈராறு தோளும் நீளும் வரிஅளி
சீராக மோது நீப பரிமள இருதாளும்

ஆராத காதல் வேடர் மடமகள்
ஜீமுதம் ஊர்வ லாரி மடமகள்
ஆதார பூத மாக வலம்இட முறைவாழ்வும்

ஆராயும் நீதி வேலு மயிலுமெய்(ஞ்)
ஞாநாபி ராம தாப வடிவமும்
ஆபாத னேனு(ம்) நாளு(ம்) நினைவது பெறவேணும்

ஏராரு மாட கூட மதுரையில்
மீதேறி மாறி ஆடும் இறையவர்
ஏழேழு பேர்கள் கூற வருபொருள் அதிகாரம்

ஈடாய ஊமர் போல வணிகரில்
ஊடாடி ஆல வாயில் விதிசெய்த
லீலாவி சார! தீர! வரதர! குருநாதா

கூராழி யால்முன் வீய நினைபவன்
ஈடேறு மாறு பாநு மறைவுசெய்
கோபால ராயன் நேயம் உளதிரு மருகோனே

கோடாமல் ஆர வார அலைஎறி
காவேரி ஆறு பாயும் வயலியில்
கோனாடு சூழ்வி ராலி மலையுறை பெருமானே

53. தரிசநப் பாடல

யதுகுல காம்போதி அல்லது ஆரபி] [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரலங்காரம்)

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புயம் ஆறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங்கள் ஆறும் மலர்க்கணகளும்
குருவடி வாய்வந்தென் உள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே.

ஆரபி] 54 முக்தி பெற [த்ரிபுடை

தானதன தானந் தனத்த தானதன தானந் தனத்த
தானதன தானந் தனத்த தனதான

ஆராதனர் ஆடம் பரத்து மாருதுஜ வாலம் பனத்தும்
ஆவாஹன மாமந் திரத்து மடலாலும்-
ஆரூர்தெச மாமண் டபத்தும் வேதாகமம் ஓதுந்
[தலத்தும்
ஆமாறெரி தாம்இந் தனத்து(ம்) மருளாதே:
நீராளக நீர்மஞ் சனத்த நீள்தாரக வேதண்ட மத்த
நீநான்அற வேறின்றி நிற்க நியமாக-
நீவாஎன நீஇங் கழைத்து பாராவர ஆநந்த சித்தி
நேரேபர மாநந்த முக்தி தரவேணும்;
வீராகர சாமுண்டி சக்ர பாராகண பூதங் களிக்க
வேதாளஸ மூகம் பிழைக்க அமராடி-
வேதாமுறை யோஎன் றரற்ற ஆகாசக பாலம் பிளக்க
வேர்மாமர மூலந் தறித்து வடவாலும்;
வாராகரம் ஏழுங் குடித்து மாசூரொடு போர்அம் பறுத்து
வாஞஸன மேலுந் துணித்த கதிர்வேலா-
வானாடர சாளும் படிக்கு வாவாஎன வாஎன்
[றழைத்து
வானோர்பரி தாபம் தவிர்த்த பெருமாளே.

லோம்பரி] ஆவாஹநம் [கட்டளைக் கலித்துறை

55. இறைவன் (நம்) உள்ளத்திருக்க

(கந்தரந்தாதி)

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகர!செவ்வேற்
செயதுங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறத்த! தண்டஞ்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாதத்தர் செல்வ! தென்பாற்
செயதுங்க பத்திரி யத்திரி யாதிரென் சிந்தையிலே.

புஷ்பாலங்காரம்

நீலாம்பரி] 56. ஞாந பூஜை [ஆதி

தானனு தத்த தானனு தத்த
தானனு தத்த தனதான
ஆசைகூர் பக்த னேன்மநோ பத்மம்
ஆனபூ வைத்து நடுவேஅன்-
பானநூ லிட்டு நாவிலே சித்ரம்
ஆகவே கட்டி ஒருஞாந;
வாசம்வீ சிப்ர காசியா நிற்ப
மாசில்ஓர் புத்தி அளிபாட-
✻மாக்ருதா புஷ்ப மாலைகோ லப்ர
வாளபா தத்தில் அணிவேனோ;
காவடிச் சிந்து அல்லது காபி]
மூசுகா னத்து மீதுவாழ் முக்த
மூரல்வே டிச்சி தனபாரம்-
மூழ்குநீ பப்ர தாபமார் பத்த!
மூரிவே ழத்தின் மயில்வாழ்வே;
வீசுமீ னப்ப யோதிவாய் விட்டு
வேகவே தித்து வருமாசூர்-
வீழமோ திப்ப ராரைநா கத்து
வீரவேல் தொட்ட பெருமாளே.

அர்ச்சனை

செஞ்சுருட்டி] 57. அருள் பெற [ஆதி

தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன தனதான
நாத விந்துக லாதீ! நமோநம
வேத மந்த்ர ஸொரூபா! நமோநம
ஞாந பண்டித ஸாமீ! நமோநம வெகுகோடி-
நாம சம்புகு மாரா! நமோநம
போக அந்தரி பாலா! நமோநம
நாக பந்தம யூரா! நமோநம பரசூரர்;
சேத தண்டவி நோதா! நமோநம
கீத கிண்கிணி பாதா! நமோநம
தீர ஸம்ப்ரம வீரா! நமோநம கிரிராஜ-
தீப மங்கள ஜோதீ! நமோநம
தூய அம்பல லீலா! நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா! நமோநம அருள்தாராய்;

✻ 'மாத்ருகா' என்றும் பாடம்.

53. தரிசநப் பாடல

யதுகுல காம்போதி அல்லது ஆரபி] [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரலங்காரம்)

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புயம் ஆறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங்கள் ஆறும் மலர்க்கண்களும்
குருவடி வாய்வந்தென் உள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே.

ஆரபி] 54 முக்தி பெற [த்ரிபுடை

தானதன தானந் தனத்த தானதன தானந் தனத்த
தானதன தானந் தனத்த தனதான

ஆராதனர் ஆடம் பரத்து மாருதுஜ வாலம் பனத்தும்
ஆவாஹன மாமந் திரத்து மடலாலும்-
ஆரூர்தெச மாமண் டபத்தும் வேதாகமம் ஓதுந் [தலத்தும்
ஆமாறெரி தாம்இந் தனத்து(ம்) மருளாதே:
நீராளக நீர்மஞ் சனத்த நீள்தாரக வேதண்ட மத்த
நீநான்அற வேறின்றி நிற்க நியமாக-
நீவாஎன நீஇங் கழைத்து பாராவர ஆநந்த சித்தி
நேரேபர மாநந்த முக்தி தரவேணும்;
வீராகர சாமுண்டி சக்ர பாராகண பூதங் களிக்க
வேதாளஸ மூகம் பிழைக்க அமராடி-
வேதாமுறை யோஎன் றரற்ற ஆகாசக பாலம் பிளக்க
வேர்மாமர மூலந் தறித்து வடவாலும்;
வாராகரம் ஏழுங் குடித்து மாசூரொடு போர்அம் பறுத்து
வானாஸன மேலுந் துணித்த கதிர்வேலா-
வானாடர சாளும் படிக்கு வாவாஎன வாஎன் [றழைத்து
வானோர்பரி தாபம் தவிர்த்த பெருமாளே.

லோம்பரி] ஆவாஹநம் [கட்டளைக் கலித்துறை

55. இறைவன் (நம்) உள்ளத்திருக்க

(கந்தரந்தாதி)

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகர! செவ்வேற்
செயதுங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறத்த! தண்டஞ்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாதத்தர் செல்வ! தென்பாற்
செயதுங்க பத்திரி யத்திரி யாதிரென் சிந்தையிலே.

புஷ்பாலங்காரம்

நீலாம்பரி] 56. ஞாந பூஜை [ஆதி

தானன தத்த தானன தத்த
தானன தத்த தனதான

ஆசைகூர் பக்த னேன்மநோ பத்மம்
ஆனபூ வைத்து நடுவேஅன்-
பானநூ லிட்டு நாவிலே சித்ரம்
ஆகவே கட்டி ஒருஞாந;
வாசம்வீ சிப்ர காசியா நிற்ப
மாசில்ஓர் புத்தி அளிபாட-
*மாக்ருதா புஷ்ப மாலைகோ லப்ர
வாளபா தத்தில் அணிவேனோ;

காவடிச் சிந்து அல்லது காபி]

மூசுகா னத்து மீதுவாழ் முக்த
மூரல்வே டிச்சி தனபாரம்-
மூழ்குநீ பப்ர தாபமார் பத்த!
மூரிவே ழத்தின் மயில்வாழ்வே;
வீசுமீ னப்ப யோதிவாய் விட்டு
வேகவே தித்து வருமாசூர்-
வீழமோ திப்ப ராரைநா கத்து
வீரவேல் தொட்ட பெருமாளே.

அர்ச்சனை

செஞ்சுருட்டி] 57. அருள் பெற [ஆதி

தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன
தான தந்தன தானன தானன தனதான

நாத விந்துக லாதீ! நமோநம
வேத மந்த்ர ஸொரூபா! நமோநம
ஞாந பண்டித ஸாமீ! நமோநம வெகுகோடி-
நாம சம்புகு மாரா! நமோநம
போக அந்தரி பாலா! நமோநம
நாக பந்தம யூரா! நமோநம பரசூரர்;
சேத தண்டவி நோதா! நமோநம
கீத கிண்கிணி பாதா! நமோநம
தீர ஸம்ப்ரம வீரா! நமோநம கிரிராஜ-
தீப மங்கள ஜோதீ! நமோநம
தூய அம்பல லீலா! நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா! நமோநம அருள்தாராய்;

---

* 'மாத்ருகா' என்றும் பாடம்.

ஈத லும்பல கோலால பூஜையும
ஓத லுங்குண ஆசார நீதியும்
ஈர முங்குரு சீர்பாத ஸேவையும மறவாத-

ஏழ்த லம்புகழ் காவேரி யால்விளை
சோழ மண்டல மீதே மநோகர!
ராஜ கெம்பிர நாடாளும் நாயக! வயலூரா!

ஆத ரம்பயில் ஆரூரர் தோழமை
சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனுளினில்
ஆடல் வெம்பரி மீதேறி மாகயி லையிலேகி-

ஆதி யந்த உலாஆசு பாடிய
சேரர் கொங்குவை காவூர் நனுடதில்
ஆவி னன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமாளே.

தூபதீபம்

ரபி] 58 வினை தீர [ஆதி

தான தந்தன தானு தானன
தான தந்தன தானு தானன
தான தந்தன தானு தானன தனதான

நாலி ரண்டித ழாலே கோலிய
ஞால முண்டக மேலே தான்இள
ஞாயி றென்றுறு கோலா காலனும் அதின்மேலே-

ஞால முண்டபி ராணு தாரனும்
யோக மந்திர மூலா தாரனும்
நாடி நின்றப்ர பாவா காரனும் நடுவாக;

மேலி ருந்தகி ரீடா பீடமும்
நூல் அறிந்தம ணீமா மாடமும்
மேத கும்ப்ரபை கோடா கோடியும் இடமாக-

வீசி நின்றுள தூபா தீபவி
சால மண்டப மீதே ஏறிய
வீர பண்டித! வீரா சாரிய! வினைதீராய்;

ஆல கந்தரி மோடா மோடிகு
மாரி பிங்கலை நாநா தேசிஅ
மோகி மங்கலை லோகா லோகிஎ வுயிர்பாலும்-

ஆன ஸம்ப்ரமி மாதா மாதவி
ஆதி அம்பிகை ஞாதா வானவர்
ஆட மன்றினில் ஆடா நாடிய அபிராமி-

கால சங்கரி சீலா சீலித்ரி
சூலி மந்த்ரஸு பாஷா பாஷணி
காள கண்டிக பாலீ மாலினி ஜலியாணி-

காம தந்திர லீலா லோகினி
வாம தந்திர நூலாய் வாள்சிவ
காம சுந்தரி வாழ்வே! தேவர்கள் பெருமாளே.

நைவேத்யம்

59. பிறவி ஒழியும் வகை

கானடா அல்லது திவ்யப்ரபந்தம் போல்] [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரந்தாதி)

தினைவேத் திஅன்புசெய் வேந்தன் பதாம்புயத் திற்
[பத்திபுந்
திளைவேத் தியம்உகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றி
[னம்தீத்
திளைவேத் தியர்நெறி செல்லாத இந்தியத் தித்தியினத்
திளைவேத் தியங்குயிர் கூற்றூரில் ஊசிடுஞ் சீஉடம்பே.

தீபாராதனை

60. பலன் உற

கானடா] [ஆதி

தானா தனதன தானா தனதன
தானா தனதன தனதான

மூலா நிலம்அதின் மேலே மனதுறு
மோகா டவிசுடர் தனைநாடி-

மோநா நிலைதனை நாநா வகையிலு
மோதா நெறிமுறை முதல்கூறும்;

லீலா விதம்உன தாலே கதிபெற
நேமா ரகசிய உபதேசம்-

நீடூ ழிதன்நிலை வாடா மணிஒளி
நீதா பலம்அது தருவாயே;

நாலா ருசிஅமு தாலே திருமறை
நாலா யதுஜெப மணிமாலை-

நாடாய் தவர்இடர் கேடா! ஹரிஹரி
நாரா யணர்திரு மருகோனே;

சூலா திபர்சிவ ஞாநார் யமனுதை
காலார் தரவரு குருநாதா-
தோதீ திகுதிகு தீதீ ஜெகஜெக
ஜோதீ நடமிடு பெருமாளே.

நமஸ்காரம்

61. அடைக்கலம் புகுதல்

நாதநாமக்ரியா] [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரலங்காரம்)

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்த! கந் தா! என்று
[வாழ்த்துமிந்தக்
கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்கற்ற
[கல்வியும்போய்ப்
பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கும்
ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் அடைக்கலமே.

அறியாமை கூறி அருள்வேண்டல்

நாதநாமக்ரியா] 62. ஞாநம் பெற [ரூபகம்

தானன தான தனதன தானன தான தனதன
தானன தான தனதன தனதான

ஆசார ஈனன் அறிவிலி கோபாப ராதி அவகுணன்
ஆகாத நீசன் அநுசிதன் விபரீதன்-
ஆசாவி சார வெகுவித மோகாச ரீத பரவசன்
ஆகாசம் நீர்மண் அனல்வளி உருமாறி;
மாசான நால்எண் வகைதனை நீநான் எனுத அறிவுளம்
வாயாத பாவி இவன்என நினையாமல்-
மாதாபி தாவின் அருள்நல மாருும காரில் எனைஇனி
மாஞாந போதம் அருள்செய நினைவாயே;
வீசால வேலை சுவறிட மாசூரர் மார்பு தொளைபட
வேதாள ராசி பசிகெட அறைகூறி-
மேகார வாரம் எனஅதிர் போர்யாது தானர் எமபுர
மீதேற வேல்கொ டமர்செயும் இளையோனே;
கூசாது வேடன் உமிழ்தரு நீராடி ஊன்உண் எனும்உரை
கூறுமன் ஈய அவன்நுகர் தருசேடம்-
கோதாம் எனுமல் அமுதுசெய் வேதாக மாதி முதல்தரு
கோலோக நாத! குறமகள் பெருமாளே.

 ஹேம்லதாவணி. ஆதி 3

ஞாயிற்றுக்கிழமை—திருப்பரங்குன்றம்

யமுனகல்யாணி] 63. அன்பு உற [ஆதி

தந்தனந் தந்தத் தனதான

ஸந்ததம் பந்தத் தொடராலே-
ஸஞ்சலந் துஞ்சித் திரியாதே;
கந்தனென் றென்றுற் றுனைநாளும்-
கண்டுகொண் டன்புற் றிடுவேனே;
தந்தியின் கொம்பைப் புணர்வோனே-
சங்கரன் பங்கிற் சிவைபாலா;
செந்தில்அம் கண்டிக் கதிர்வேலா-
தென்பரங் குன்றிற் பெருமாளே.

திங்கட்கிழமை—திருச்செந்தூர்

பூர்வகல்யாணி] 64. காட்சி பெற [ஜம்பை

தந்தன தனந்தனந் தனதனத்
தந்தன தனந்தனந் தனதனத்
தந்தன தனந்தனந் தனதனத் தனதான

அந்தகன்வ ருந்தினம் பிறகிடச்
சந்ததமும் வந்துகண் டரிவையர்க்
கன்புருகு சங்கதந் தவிரமுக் குணமாள-

அந்திபகல் என்றிரண் டையும்ஒழித்
திந்திரிய ஸஞ்சலங் களைஅறுத்
தம்புய பதங்களின் பெருமையைக் கவிபாடிச்;

செந்திலை உணர்ந்துணர்ந் துணர்வுறக்
கந்தனை அறிந்தறிந் தறிவினிற்
சென்றுசெரு குந்தடம் தெளிதரத் தணியாத-

சிந்தையும் அவிழ்ந்தவிழ்ந் துரைஒழித்
தென்செயல் அழிந்தழிந் தழியமெய்ச்
சிந்தைவர என்றுநின் தெரிசனைப் படுவேனோ

கொந்தவிழ் சரண்சரண் சரண்எனக்
கும்பிடு புரந்தரன் பதிபெறக்
குஞ்சரி குயம்புயம் பெறஅரக் கருமாளக்-

குன்றிடிய அம்பொனின் திருஅரைக்
கிண்கிணி கிணின்கிணின் கிணின்எனக்
குண்டலம் அசைந்திளங் குழைகளிற் ப்ரபைவீசத்;

தந்தன தனந்தனந் தனஎனச்
செஞ்சிறு சதங்கைகொஞ் சிடமணித்
தண்டைகள் கலின்கலின் கலின்எனத் திருவான-

சங்கரி மனங்குழைந் துருகமுத்
தந்தர வருஞ்செழுந் தளர்நடைச்
சந்ததி! ஜகந்தொழும் சரவணப் பெருமாளே.

செவ்வாய்க்கிழமை - பழநி

காம்போதி] 65. ஆண்டருள [ஜம்பை

தனதனன தானந்த தத்ததன தானதன
தனதனன தானந்த தத்ததன தானதன
தனதனன தானந்த தத்ததன தானதன தனதான

சுருதிமுடி மோநம்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ
ஸமயவடி வாய்வந்த அத்துவிதம் ஆனபர
சுடர்ஒளிய தாய்நின்ற நிட்களஸொ ரூபமுதல்
ஒருவாழ்வே-

துரியநிலை யேகண்ட முக்தர்இத யாகமலம்
அதனில்விளை யாநின்ற அற்புதஸு போதஸுக
ஸுயபடிக மாஇன்ப பத்மபத மேஅடைய
உணராதே;

கருவில்உரு வேதங்கு சுக்கிலநி தாநவளி
பொருமஅதி லேகொண்ட முக்குணவி பாகநிலை
கருதஅரி யாவஞ்ச கக்கபட மூடிஉடல்
வினைதானே-

கலகம்இட வேபொங்கு குப்பைமல வாழ்வுநிஜம்
எனஉழலு மாயம் ஜெனித்தகுகை யேஉறுதி
கருதசுழ மாம்இந்த மட்டைதனை ஆளஉன
தருள்தாராய்;

ஒருநியம மேவிண்ட ஷட்ஸமய வேதஅடி
முடிநடுவு மாய்அண்ட முட்டைவெளி ஆகிஉயிர்
உடல்உணர்வ தாய்எங்கும் உற்பனம் அதாகஅமர்
உளவோனே-

உததரிச மாம்இன்ப புத்தமிர்த போகஸுகம்
உதவும்அம லாநந்த சத்திகர மேஉணர
உருபிரண வாமந்த்ர கர்த்தவியம் ஆகவரு
குருநாதா;

பருதிகதி ரேகொஞ்சும் நற்சரண நூபுரம்அ
தசையநிறை பேர்அண்டம் ஒக்கநடம் ஆடுகன
பதகெருவி தா! துங்க வெற்றிமயில் ஏறும்ஒரு
திறலோனே-

பணியும்அடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள தாகநவில்
சரவணப வா! ஒன்று வற்கரமும் ஆகிவளர்
பழநிமலை மேல்நின்ற ஸுப்ரமணி யா! அமரர்
பெருமாளே.

புதன்கிழமை — ஸ்வாமிமலை

யமுனாகல்யாணி] . 66. மோந முக்திபெற தேவ் [ஆதி

தானனத் தனந்த தனதான
காமியத் தழுந்தி இளையாதே-
காலர்கைப் படிந்து மடியாதே;
ஓம்எழுத்தில் அன்பு மிகஊறி-
ஓவியத்தில் அந்தம் அருள்வாயே;
தூமமெய்க் கணிந்த ஸுகலீலா-
சூரனைக் கடிந்த கதிர்வேலா;
ஏமவெற் புயர்ந்த மயில்வீரா-
ஏரகத் தமர்ந்த பெருமாளே.

வியாழக்கிழமை குன்றுதோருடல் (பொது)

காவடிச் சிந்து மெட்டு] 67. இடர் அற மான்சு [ஆதி

தனனந் தனன தந்த தனத்தான
அதிருங் கழல்ப ணிந்துன் அடியேனுன்-
அபயம் புகுவ தென்று நிலைகாண;
இதயந் தனில் இருந்து க்ருபையாகி-
இடர்சங் கைகள்க லங்க அருள்வாயே;
எதிர்அங் கொருவர் இன்றி நடமாடும்-
இறைவன் தனது பங்கில் உமைபாலா;
பதிஎங் கிலும் இருந்து விளையாடிப்-
பலகுன் றிலும் அமர்ந்த பெருமாளே.

குன்றுதோருடல் – சிறப்பு திருத்தணிகை

முகாரி] 68. கதி பெற [ஆதி

தாத்தன தத்தன தானன தானன
தாத்தன தத்தன தானன தானன
தாத்தன தத்தன தானன தானன தனதான

தாக்கம ருக்கொரு சாரையை வேறொரு
ஸாக்ஷி அறப்பசி யாறியை நீறிடு
சாஸ்த்ர வழிக்கதி தூரனை வேர்விழு தவமூழ்குந்-

தாத்பர்யம் அற்றுழல் பாவியை நாவலர்
போற்பரி வுற்றுனை யேகரு தாதிகல்
சாற்று தமிழ்க்குரை ஞாளியை நாள்வரை [தடுமாறிப்;

போ கிடம் அற்றவ்ரு தாவனை ஞாநிகள்
போற்றுதல் அற்ற துரோ கியை மாமருள்
பூத்தம லத்ரய பூரியை நேரிய புலையேனைப்-

போக்கிவி டக்கட னே! அடி யாரொடு
போய்ப்பெறு கைக்கிலை யோ! கதி யானது
போர்ச்சுடர் வஜ்ரவை வேல்மயி லா! அருள் [புரிவாயே

மோஹநம்]

மூக்கறை மட்டைம ஹாபல காரணி
சூர்ப்பந கைப்படு மூளி உதாஸனி
மூர்க்க குலத்திவி பீஷணர் ஸோதரி முழுமோடி-

மூத்த அரக்கன் இராவண னேடியல்
பேற்றிவி டக்கம லாலய ஸீதையை
மோட்டன் வனைத்தொரு தேர்மிசை யேகொடு [முகிலேபோய்;

மாக்கன சித்திர கோபுர நீள்படை
வீட்டில் இருத்திய நாள் அவன் வேர்அற
மார்க்கமு டித்தவி லாளிகள் நாயகன் மருகோனே-

வார்சிய மத்தள பேரிகை போல்மறை
வாழ்த்தம லர்க்கமு நீர்தரு நீள்சுனை
வாய்த்த திருத்தணி மாமலை மேவிய பெருமாளே.

வெள்ளிக்கிழமை—தென் பழமுதிர் சோலை

செஞ்சுருட்டி] 69. தன்குறை கூறல் [ஆதி

தானன தனந்த தானன தனந்த
தானன தனந்த தனதான

வாதினை அடர்ந்த வேல்விழியர் தங்கள்
மாயம தொழிந்து தெளியேனே-
மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து
மாபதம் அணிந்து பணியேனே;
ஆதியொடும் அந்தம் ஆகிய நலங்கள்
ஆறுமுகம் என்று தெரியேனே-
ஆனதனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட
தாடுமயில் என்ப தறியேனே;
நாதமொடு விந்து ஆனஉடல் கொண்டு
நானிலம் அலைந்து திரிவேனே-
நாகம்அணி கின்ற நாதநிலை கண்டு
நாடிஅதில் நின்று தொழுகேனே;
ஜோதிஉணர் கின்ற வாழ்வுசிவம் என்ற
ஸோஹமது தந்து எனை ஆள்வாய்-
சூரர்குலம் வென்று வாகையொடு சென்று
சோலைமலை நின்ற பெருமானே.

வட பழமுதிர்சோலை—வள்ளிமலை

தோடி] 70. திருவடியைப் பெற [ஆதி

தய்யதன தான தய்யதன தான
தய்யதன தானத் தனதான

ஐயும்உறு நோயும் மையலும் அவாவின்
ஐவரும் உபாயப் பலநூலின்-
அள்ளல்கட வாது துள்ளிஅதில் மாயும்
உள்ளமும்இல் வாழ்வைக் கருதாசை;

பொய்யும்அக லாத மெய்யைவளர் ஆவி
உய்யும்வகை யோகத் தணுகாதே-
புல்லறிவு பேசி அல்லல்படு வேனை
நல்லஇரு தாளிற் புணர்வாயே;
மெய்ய!பொழில் நீடு தையலேமு நாலு
செய்யபுய மீதுற் றணைவோனே-
வெள்ளைஇபம் ஏறு வள்ளல்கிளை வாழ
வெள்ளமுது மாவைப் பொருதோனே;
வையம்முழு தாளும் ஐய!மயில் வீர!
வல்லமுரு கா!முத் தமிழ்வேளே-
வள்ளிபடர் சாரல் வள்ளிமலை மேவு
வள்ளிமண வாளப் பெருமாளே.

ஸஹாநு] 71. அருள் பெற [சாபு

தனதான தந்தனத் தனதான

அபகார நிந்தைபட் டுழலாதே-
அறியாத வஞ்சரைக் குறியாதே;
உபதேச மந்திரப் பொருளாலே-
உனைநான் நினைந்தருட் பெறுவேனோ;
இபமா முகன்தனக் கிளையோனே-
இமவான் மடந்தைஉத் தமிபாலா;
ஜெபமாலை தந்தஸற் குருநாதா-
திருவாவி னன்குடிப் பெருமாளே.

முகாரி] 72. ஐக்கிய நிலை பெற [ஆதி

தனனு தனத்ததன தனனு தனத்ததன
தனனு தனத்ததன தனதான

இருநோய் மலத்தைசிவ ஒளியால் மிரட்டிஎனை
இனிதா அழைத்தெனது முடிமேலே-
இணைதாள் அளித்துனது மயில்மேல் இருத்திஒளிர்
இயல்வேல் அளித்துமகிழ் இருவோரும்;
ஒருவா கெனக்கயிலை இறையோன் அளித்தருளும்
ஒளிர்வேத கற்பகநல் இளையோனே-
ஒளிர்மா மறைத்தொகுதி ஸுரர்பார் துதித்தருள
உபதேசி கப்பதமும் அருள்வாயே;

கருநோய் அறுத்தெனது மிடிதூள் படுத்திவிடு
கரிமா முகக்கடவுள் அடியார்கள்-
கருதா வகைக்குவரம் அருள்ஞாந தொப்பைமகிழ்
கருணு! கடப்பமலர் அணிவோனே;
திருமால் அளித்தருளும் ஒருஞாந பத்திநியை
திகழ்மார் புறத்தழுவும் அயில்வேலா-
சிலைதூள் எழுப்பிகவ டவுஞ்ஞரை வெட்டிஸுரர்
சிறைமீள விட்டபுகழ் பெருமாளே.

ஹம்ஸத்வநி] [கட்டளைக் கலித்துறை

73. திருவடி என் சென்னியது

(கந்தரந்தாதி)

செப்புங் கவசங் கரபா லக!தெய்வ வாவிஅம்பு
செப்புங் கவ!சங் கரிமரு கா!எனச் சின்னமுன்னே
செப்புங் கவசம் பெறுவார் கணுந்தெய்வ யானைதனச்
செப்புங் கவசம் புனைபுயன் பாதம்என் சென்னியதே.

ஹம்ஸத்வநி] **74. திருவடி மறவாமை** [ஆதி

தானன தனன தானன தனன
தானன தனன நனதான
தோரண கநக வாசலில் முழவு
தோல்முர சதிர முதிராத-
தோகையர் கவரி வீச வயிரியர்
தோள்வலி புகழ மதகோப;
வாரண ரதப தாகினி துரக
மாதிரம் நிறைய அரசாகி-
வாழினும் வறுமை கூரினும் நினது
வார்கழல் ஒழிய மொழியேனே;
பூரண! புவந காரண! சவரி
பூதர புளக தநபார-
பூஷண! நிருதர் தூஷண! விபுதர்
பூபதி நகரி குடிஏற;
ஆரண வனஜ ஈர்இரு குடுமி
ஆரியன் வெருவ மயிலேறும்-
ஆரிய! பரம ஞாநமும் அழகும்
ஆண்மையும் உடைய பெருமாளே.

ஆநந்தபைரவி] 75. அடிமையாக [சதுச்ர மட்டியம்; ஆதி

தனன தனன தனன தனன
தனன தனன தனதான

திமிர உததி அனைய நரக
ஜெனனம் அதனில் விடுவாயேல்-
செவிடு குருடு வடிவு குறைவு
சிறிது மிடியும் அணுகாதே;
அமரர் வடிவும் அதிக குலமும்
அறிவும் நிறையும் வரவேநின்-
அருள தருளி எனையு மனதொ
டடிமை கொளவும் வரவேணும்;
சமர முகவெல் அஸுரர் தமது
தலைகள் உருள மிகவேநீள்-
ஜலதி அலற நெடிய பதலை
தகர அயிலை விடுவோனே;
வெமர வணையில் இனிது துயிலும்
விழிகள் நளிநன் மருகோனே-
மிடறு கரியர் குமர! பழநி
விரவும் அமரர் பெருமானே.

தீக்ஷை

யமுனா கல்யாணி] 76. தீக்ஷை பெற [ஆதி

தனதனன தானதன தத்தன தாத்த
தனதனன தானதன தத்தன தாத்த
தனதனன தானதன தத்தன தாத்த தனதான

கலகவிழி மாமகளிர் கைக்குளே யாய்ப்பொய்
களவுமதன் நூல்பலப டித்தவா வேட்கை
கநதநமு மார்பும்உறல் இச்சையால் ஆர்த்து
கழுநீரார்-
கமழ்நறை ஜவாதுபுழு கைத்துழாய் வார்த்து
நிலவரசு நாடறிய கட்டில்போ(ட்) டார்ச்செய்
கருமம்அறி யாதுசிறு புத்தியால் வாழ்க்கை
கருதாதே

தலம்அடைசு சாளரமு கப்பிலே காத்து
நிறைபவுசு வாழ்வரசு ஸத்யமே வாய்த்த
தெனஉருகி ஓடிஒரு சற்றுளே வார்த்தைதடுமாறித்-
தழுவிஅநு ராகமும்வி ளைத்துமா யாக்கை
தனையும்அ நாளையும் அவத்திலே போக்கு
தலைஅறிவி லேனைநெறி நிற்கநீ தீக்ஷை தரவேணும்;
அலகில்தமி ழால்உயர்ஸ மர்த்தனே! போற்றி!
அருணைநகர் கோபுரவி ருப்பனே! போற்றி!
அடல்மயில் நடாவியப்ரி யத்தனே! போற்றி!
[அவதாந-
அறுமுக ஸுவாமிஎனும் அத்தனே! போற்றி!
அகிலதலம் ஓடிவரு நிர்த்தனே! போற்றி!
'அருணகிரி நாத!' எனும் அப்பனே! போற்றி!
[அஸுரேசர்;
பெல(ம்)மடிய வேல்விடுக ரத்தனே! போற்றி!
கரதலக பாலிகுரு வித்தனே! போற்றி!
பெரியகுற மாதணைபு யத்தனே! போற்றி!
[பெருவாழ்வாம்-
பிரமன்அறி யாவிரத தக்ஷிண மூர்த்தி
பரசமய கோளரித வத்தினல் வாய்த்த
பெரியமட மேவியஸு கத்தனே! யோக்யர்
[பெருமாளே.

நோயற்ற வாழ்வு

ஸாவேரி] 77. நோயற [ஆதி

தனதன தான தனதன தான
தனதன தான தனதான

இருமல் உரோகம் முயலகன் வாதம்
எரிகுண நாசி விடமேநீர்-
இழிவு விடாத தலைவலி சோகை
எழுகள மாலை இவையோடே;
பெருவயி றீளை எரிகுலை சூலை
பெருவலி வேறும் உளநோய்கள்-
பிறவிகள் தோறும் எனைநலி யாத
படிஉன தாள்கள் அருள்வாயே;

வரும்ஒரு கோடி அஸுரர் பதாதி
மடிய அநேக இசைபாடி-
வரும்ஒரு கால வயிரவர் ஆட
வடிசுடர் வேலை விடுவோனே;
தருநிழல் மீதில் உறைமுகில் ஊர்தி
தருதிரு மாதின் மணவாளா-
ஜலமிடை பூவின் நடுவினில் வீறு
தணிமலை மேவு பெருமாளே.

புஷ்ராகவம்

குறைவற்ற செல்வம்

யமுனா கல்யாணி] 78 இகபர ஸுகம் பெற [ஆதி

தனதனன தாத்த தனதான

வசனமிக ஏற்றி மறவாதே-
மனதுதுயர் ஆற்றில் உழலாதே;
இசைபயில்ஷ டாக்ஷ ரம்அதாலே-
இகபரஸௌ பாக்யம் அருள்வாயே;
பசுப்திசி வாக்யம் உணர்வோனே-
பழநிமலை வீற்ற ருளும்வேலா;
அஸுரர்கிளை வாட்டி மிகவாழ-
அமரர்சிறை மீட்ட பெருமாளே.

மத்யமாவதி] 79 முத்தம் பெற [ஆதி

தனதான தத்த தனதான தத்த
தனதான தத்த தனதான

ஜெகமாயை உற்றென் அகவாழ்வில் வைத்த
திருமாது கெர்ப்பம் உடலூறித்-
தெசமாத முற்றி வடிவாய் நிலத்தில்
திரமாய் அளித்த பொருளாகி;
மகவாவின் உச்சி விழிஆன னத்தில்
மலைநேர் புயத்தில் உறவாடி-
மடிமீ தடுத்து விளையாடி நித்தம்
மணிவாயின் முத்தி தரவேணும்;

முகமாயம் இட்ட குறமாதி னுக்கு
முலேமேல் அணேக்க வருநீதா-
முதுமா மறைக்குள் ஒருமா பொருட்குள்
மொழியே உரைத்த குருநாதா;
தகையா தெனக்குன் அடிகாண வைத்த
தனிஏர கத்தின் முருகோனே-
தருகாவி ரிக்கு வடபாரி சத்தில்
ஸமர்வேல் எடுத்த பெருமாளே.

நீலாம்பரி] 80. அருள் வேண்டல் [ஆதி

தந்ததன தத்ததன தந்ததன தத்ததன
தந்ததன தத்ததன தனதான
ஐங்கரனே ஒத்தமனம் ஐம்புலம் அகற்றிவளர்
அந்திபகல் அற்றநினே(வு) அருள்வாயே-
அம்புவி தனக்குள்வளர் செந்தமிழ் வழுத்திஉனே
அன்பொடு துதிக்கமனம் அருள்வாயே;
தங்கிய தவத்துணர்வு தந்தடிமை முக்திபெற
சந்திர வெளிக்குவழி அருள்வாயே-
தண்டிகை கனப்பவுசு எண்டிசை மதிக்கவளர்
ஸம்பிரம விதத்துடனெ அருள்வாயே;

காவடிச்சிந்து மெட்டு]

மங்கையர் ஸுகத்தைவெகு இங்கிதம் எனுற்றமனம்
உன்றனே நினேத்தமைய அருள்வாயே-
மண்டலிக ரப்பகலும் வந்தசுப ரக்ஷைபுரி
வந்தணேய புத்தியினே அருள்வாயே;
கொங்கில்உயிர் பெற்றுவளர்தென்கரையில் அப்பர்அருள்
கொண்டுஉடல் உற்றபொருள் அருள்வாயே-
குஞ்சர முகற்கிளேய கந்தன்என வெற்றிபெறு
கொங்கண கிரிக்குள்வளர் பெருமாளே

81. முருகன் பெருமை—கருணே

(கந்தரலங்காரம்)

மோஹநம் அல்லது செஞ்சுருட்டி] [கட்டளேக் கலித்துறை

நாள்என் செயும்வினே தான்என் செயும்எனே நாடிவந்த
கோள்என் செயும்கொடுங் கூற்றென் செயும்கும ரேசர்இரு
தாளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் ஷண்முகமும்
தோளும் கடம்பும் எனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.

பகையற்ற வாழ்வு

செஞ்சுருட்டி] 82. திருப்புகழின் பெருமை திருப்புகழ் ஓத [ஆதி

தனத்தன தனத்தந் தனத்தன தனத்தந்
தனத்தன தனத்தந் தனதான

சினத்தவர் முடிக்கும் பகைத்தவர் குடிக்கும்
செகுத்தவர் உயிர்க்கும் சினமாகச்-
சிரிப்பவர் தமக்கும் பழிப்பவர் தமக்கும்
திருப்புகழ் நெருப்பென் றறிவோம்யாம்;
நினைத்ததும் அளிக்கும் மனத்தையும் உருக்கும்
நிசிக்கரு அறுக்கும் பிறவாமல்-
நெருப்பையும் எரிக்கும் பொருப்பையும் இடிக்கும்
நிறைப்புகழ் உரைக்கும் செயல்தாராய்;
தனத்தன தனத்தந் திமித்திமி திமித்திந்
தகுத்தகு தகுத்தந் தனபேரி-
தடுட்டுடு டுடுட்டுண் டெனத்துடி முழக்குந்
தளத்துடன் நடக்குங் கொடுசூரர்;
சினத்தையும் உடற்சங் கரித்த மலைமுற்றும்
சிரித்தெரி கொளுத்தும் கதிர்வேலா-
தினைக்கிரி குறப்பெண் தனத்தினில் சுகித்தெண்
திருத்தணி இருக்கும் பெருமாளே.

சங்கராபரணம்] 83 கோளறு பாடல் [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரந்தாதி)

சேயவன் புந்தி வநவாஸ மாதுடன் சேர்ந்தசெந்திற்
சேயவன் புந்தி கல்நிசாச ராந்தக! சேந்த!என்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பாநு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ் சேதமின்றே.

சங்கராபரணம்] 84 தேவேந்த்ர ஸங்க வகுப்பு [ஆதி

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதன
தானந்தன தந்தன தானந்தன தந்தன

*தரணியில் அரணிய முரண்இர ணியன்உடல்
தனைநக நுதிகொடு
சாடோங்கு நெடுங்கிரி யோடேந்து பயங்கரி

* இவ்வகுப்பை ஆநந்த பைரவி ராகத்திலும், த்ரிபுடை தாளத்திலுங் கூடப் பாடுவதுண்டு.

தமருக பரிபுர ஒலிகொடு நடம்நவில்
சரணிய சதுர்மறை
தாதாம்புய மந்திர வேதாந்த பரம்பரை

சரிவளை விரிஜடை எரிபுரை வடிவினள்
சததள முகுளித
தாமாங்குசம் என்றிரு தாளாந்தர அம்பிகை

தருபதி ஸுரரொடு சருவிய அஸுரர்கள்
தடமணி முடிபொடி
தான்ஆம்படி செங்கையில் வாள்வாங்கிய சங்கரி;

இரணகி ரணமட மயில்ம்ருக மதபுள
கிதஇள முலைஇள
நீர்தாங்கி நுடங்கிய நூல்போன்ற மருங்கினள்

இறுகிய சிறுபிறை எயிறுடை யமபடர்
எனதுயிர் கொளவரின்
யான்ஏங்குதல் கண்டெதிர் தான்ஏன்று கொளுங்குயில்

இடுபலி கொடுதிரி இரவலர் இடர்கெட
விடுமன கரதல
ஏகாம்பரை இந்திரை மோஹாங்க ஸுமங்கலை

எழுதிய படம்என இருள்அறு சுடர்அடி
இணைதொழு மவுநிகள்
ஏகாந்தஸு கந்தரு பாசாங்குச ஸுந்தரி;

கரணமு மரணமு மலமொடும் உடல்படு
கடுவினை கெடநினை
காலாந்தரி கந்தரி நீலாஞ்சநி நஞ்சுமிழ

கனல்எரி கணபண குணமணி அணிபணி
கநவளை மரகத
காசாம்பர கஞ்சுளி தூசாம்படி கொண்டவள்

கனைகழல் நினையலர் உயிர்அவி பயிரவி
கவுரி கமலைகுழை
காதார்ந்த செழுங்கமழ நீர்தோய்ந்த பெருந்திரு

கரைபொழி திருமுக கருணையில் உலகெழு
கடல்நிலை பெறவளர்
காவேந்திய பைங்கிளி மாசாம்பவி தந்தவன்;

அரண்நெடு வடவரை அடியொடு பொடிபட
அலைகடல் கெடஅயில்
வேல்வாங்கிய செந்தமிழ் நூலோன்கும ரன்குகன்

அறுமுகன் ஒருபதொ டிருபுயன் அபிநவன்
அழகிய குறமகள்
தார்வேய்ந்த புயன்பகை யா(ம்)மாந்தர்கள் அந்தகன்

அடல்மிகு கடதட விகடித மதகளி
றநவர தமும்அக
லாமாந்தர்கள் சிந்தையில் வாழ்வாம்படி செந்திலில்

அதிபதி எனவரு பொருதிறல் முருகனை
அருள்பட மொழிபவர்
ஆராய்ந்து வணங்குவர் தேவேந்திர ஸங்கமே.

தரிசநப் பாடல்

நாட்டை அல்லது ஆநந்தபைரவி] 85 முருகன் தரிசநம் [கலித்துறை கட்டளைக்

(கந்தரலங்காரம்)

ஓலையும் தூதரும் கண்டுதிண் டாடல் ஒழித்தெனக்குக்
காலையும் மாலையும் முன்னிற்கு மேகந்த வேள்மருங்கிற்
சேலையும் கட்டிய சீராவும் கையிற் சிவந்தசெச்சை
மாலையும் சேவற் பதாகையும் தோகையும் வாகையுமே.

துணை

86. முருகன் பெருமை—உலகுக்கு உபதேசம்

நாட்டை அல்லது ஷண்முகப்ரியா] [கட்டளைக் கலித்துறை

விழிக்குத்துணைதிரு மென்மலர்ப்பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காஎனும் நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணைஅவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலும்செங் கோடன் மயூரமுமே.

●ஷண்முகப்ரியா] 87. வேல் வகுப்பு ★ [ஜம்பை

தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தனத்ததன தனத்ததன
தனத்ததன தான

பருத்தமுலை சிறுத்தஇடை வெளுத்தநகை
கறுத்தகுழல் சிவத்தஇதழ் மறச்சிறுமி
விழிக்குநிகர் ஆகும் (திரு)

பனைக்கைமுக படக்கரட மதத்தவள
கஜக்கடவுள் பதத்திடுநி களத்துமுளை
தெறிக்கஅரம் ஆகும் (திரு)

பழுத்தமுது தமிழ்ப்பலகை இருக்கும்ஒரு
கவிப்புலவன் இசைக்குருகி வரைக்குகையை
இடித்துவழி காணும் (திரு)

பசித்தலகை முசித்தழுது முறைப்படுதல்
ஒழித்தவுணர் உரத்துதிர நிணத்தசைகள்
புசிக்கஅருள் நேரும்; (திரு)

சங்கராபரணம்]

ஸுரர்க்குமுநி வரர்க்குமக பதிக்கும்விதி
தனக்கும்அரி தனக்கும்நரர் தமக்கும்உறும்
இடுக்கண்வினை சாடும் (திரு

சுடர்ப்பரிதி ஒளிப்பநில வொழுக்குமதி
ஒளிப்பஅலை அடக்குதழல் ஒளிப்பஒளிர்
ஒளிப்பிரபை வீசும் (திரு

துதிக்கும்அடி யவர்க்கொருவர் கெடுக்கஇடர்
நினைக்கின்அவர் குலத்தைமுதல் அறக்களையும்
எனக்கொர்துணை ஆகும் (திரு

சொலற்கரிய திருப்புகழை உரைத்தவரை
அடுத்தபகை அறுத்தெறிய உறுக்கிஎழு
மறத்தைநிலை காணும்; (திரு

★இவ் வகுப்பின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் 'திருத்தணியில்' எனத் துவங்கு கடைசி அடியை 8 முறை ஓதுக. இவ் வகுப்பின் ஒவ்வோர் அடியின் முடிவிலும் 'திரு தணியில்' எனத் தொடங்கும் கடைசி அடி முழுவதையும் கூறுவது வழக்கம்.

இவ் வகுப்பிலிருந்து வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளால் தொகுக்கப்பெற்ற "வேல் மாறல் தனிப் புத்தகமாக ஸபையாரால் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

● இவ்வகுப்பு முழுவதையும் சங்கராபரண ராகத்தில் பாடுவதும் உண்டு.

அடாணு]

தருக்கிநமன் முருக்கவரின் எருக்குமதி
தரித்தமுடி படைத்தவிறல் படைத்தஇறை
கழற்குநிகர் ஆகும் (திரு)

தலத்தில்உள கணத்தொகுதி களிப்பின்உண
வழைப்பதென மலர்க்கமல கரத்தின்முனை
விதிர்க்கவளை வாகும் (திரு)

தனித்துவழி நடக்கும்என திடத்தும்ஒரு
வலத்தும்இரு புறத்தும்அரு கடுத்திரவு
பகற்றுணைய தாகும் (திரு)

சலத்துவரும் அரக்கர்உடல் கொழுத்துவளர்
பெருத்தகுடர் சிவத்ததொடை எனச்சிக கபில்
விருப்பமொடு சூடும்; (திரு)

மோஹநம்]

திரைக்கடலை உடைத்துநிறை புனற்கடிது
குடித்துடையும் உடைப்படைய அடைத்துதிரம்
நிறைத்துவிளை யாடும் (திரு)

திசைக்கிரியை முதற்குலிசன் அறுத்தசிறை
முளைத்ததென முகட்டின்இடை பறக்கஅற
விசைத்ததிர ஓடும் (திரு)

சினத்தவுணர் எதிர்த்தரண களத்தில்வெகு
குறைத்தலைகள் சிரித்தெயிறு கடித்துவிழி
விழித்தலற மோதும் (திரு)

திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஒருத்தன்மலை
விருத்தன்என றுளத்தில்உறை கருத்தன்மயில்
நடத்துகுகன வேலே. (திரு)

அடாணு] 88 வேலின் ஆற்றல் [கட்டளைக் கலித்துறை
(கந்தரலங்காரம்)

தேரணி யிட்டுப் புரம்எரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டணு வாகிக் கிரெளஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடகம் நெளிந்ததுசூர்ப்
பேரணி கெட்டது தேவேந்த்ர லோகம் பிழைத்ததுவே.

அடாணு] 89. வேல் வாங்குக [நேரிசை வெண்பா
(திருமுருகாற்றுப்படை-வெண்பா)

இன்னம் ஒருகால் எனதிடும்பைக் குன்றுக்கும்
கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா!-முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தகும்.

அடாணா] 90. ★வேல் வாங்கு வகுப்பு [ரூபகம்

[இவ் வகுப்பின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும்
'வேல் வாங்கவே' என்று 64 முறை ஓதுக]

தனதன தந்தன தனதன தந்தன தந்தன
தானந்தன தானந்தன

திடவிய நெஞ்சுடை அடியர் இடும்பை கெடும்படி
†தீயாம்குறை போய்ஆழ்ந்தது*

ஜெயஜெய என்றிசை பரவிய †எங்கள் கொடுங்கலி
தேசாந்தர மேசாய்ந்தது*

†செயல்உரை நஞ்சுறழ் மயல்உறு நெஞ்சினர் வஞ்சகர்
தீமான்கதர் தாம்ஏங்கினர்*

சிகர தர ,கித ,கரம் நெருங்கு †பெருங்கடல்
தீமூண்டுதன் வாய்மாண்டது*

தெரியலர் சென்றடை †திசைகளில் எண்கரி சிம்பெழ
மாரும்கிரி நூரும்தொளை*

சிகர நெடுங்கிரி குகைகள் திறந்து திகந்தமும்
†லோகாந்தமும் நீர்தேங்கின*

†சிறையுள் அழுந்திய குறைகள் ஒழிந்து ஜெயங்கொடு
தேவேந்திரர் சேண்ஆண்டனர்*

திரிபுவ நங்களும் ஒருபயம் இன்றி வளம்கெழு
†சீர்பூண்டற நேர்பூண்டன;*

விடவச னம்சில பறையும் †விரிஞ்சன் விலங்கது
கால்பூண்டுதன் மேல்தீர்ந்தனன்*

விகஸித ஸுந்தர விதரண ஐந்தரு வெந்தெழில்
†வீவான்பொழில் பூவாய்ந்தது*

விழைவு தரும்பத †சசிதன் விளங்கிய மங்கல
நூல்வாங்குகி லாள்வாழ்ந்தனள்*

†வெருவி ஒதுங்கிமை யவர்எவ ரும்சிறை வென்றித
மேலாம்படி யேமீண்டனர்*

விழியொர் இரண்டொரு பதுசதம் நின்றெரி †கண்டகன்
மேல்வாங்கிளை .கால்சாய்ந்தது*

★இவ் வகுப்பை முதன் முறை முழுதும் பாடி முடித்து, இரண்டாம் முறை மடக்குச் சொல்லும் போது †இக் குறியிட்ட இடங்களிலிருந்து அவ்வடி முழுவதையும் சொல்லி இருமுறை 'வேல் வாங்கவே' எனச் சொல்லிப் பாடி முடிப்பது வழக்கம்.

இவ் வகுப்பில் *இக் குறியிட்ட இடங்களில் மட்டும் 'வேல் வாங்கவே' என 4 தடவைகள் முதன்முறை பாடும் போது ஓதுக; முழு வகுப்பையும் பாடி முடித்து மறுமுறை மடக்குச் சொல்லும் போது 2 தடவைகள் 'வேல் வாங்கவே' என ஓதுக.

திருப்புகழ்—

வெளிமுழு தும்திசை முழுதும் விழுங்கி எழுங்கன
†சூர்மாண்டற வேர்மாய்ந்தது*

†விபுதர் பயம்கெட நிருதர் குலம்கெட விண்கெடு
மேடாம்படி பாடோங்கின*

மிடைகுறள் வெம்கொடி கழுகு பருந்து விருந்தென
ஊன்ஆர்ந்தகல் வான்ஆர்ந்தன;*

காம்போதி]

அடவி படும்ஜடை மவுலியில் வெம்பணி அம்பணி
யாமாங்கதர் வாமாங்கனே

அநுபவை அம்பிகை அநுதிதை அம்பைத்ரி யம்பகி
ஆசாம்பரை பாசாங்குசை

அநகை அசஞ்சலை அதிகுண ஸுந்தரி அந்தரி
காலாந்தகி மேலாம்திரு

அமலை அலங்க்ருதை அபிநய பங்குரை சங்கிநி
மான்ஆம்கணி ஞாநாங்குரை

அணிமுக பந்திகொள் சிறுபொறி சிந்த விளைந்தழல்
வாய்கான்றிடு நாகாங்கதை

அபய வரம்புரி உபய கரம்திகழ் அந்தணி
யாமாங்கறி தாய்மாண்பினள்

அதுலை தரும்திரு மதலை* இபம்கொள் பயம்கொடு
பாய்மாண்கலை வாய்மாண்புன

அணிகுற மின்புணர் †தணிகையில் அந்தணன் இந்திர
ராஜாங்கம தாராய்ந்தவன்*

வடவை இடும்படி மணிமுடி பஞ்செழ விஞ்சிய
மாடாம்புடை நாடாண்டகை

வசைகரு தும்குரு பதியொடு தம்பிய ரும்பட
வேபாண்டவர் தேர்ஊர்ந்தவன்

வளவில் வளர்ந்திடை மகளிர் குவிந்து தடம்குடை
வார்பூந்துகில் வார்பூம்புயல்

வரைநிரை கன்றினம் முழுதும் மயங்கிய பண்கெழு
வேய்ஏந்திய வாயான்கழல்

மருதிடை சென்றுயர் சகடு தடிந்தடர் வெம்புனை
வாய்கீண்டொரு பேய்காய்ந்தவன்

மதசயி லம்பொர வரவிடு நெஞ்சினில் வஞ்சக
மாமான்பகை கோமான்திரு

மருகன்* நிரம்பிய மதிமுக மஞ்சரி குஞ்சரி
(வாகாம்பரை தோய்காங்கெயன்*
†மகபதி தன்பதி பகைகிழி யும்படி அன்றடல்
வாள்ஓங்கிய வேல்வாங்கவே.*

91. வேலின் பெருமை-திருமுருகாற்றுப்படை-வெண்பா

மோஹநம் அல்லது அடாணு] [நேரிசை வெண்பா

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் - வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
தொளைத்தவேல் உண்டே துணை.

ஆக்ஞை

92. மயிலின் ஆற்றல்

(கந்தரலங்காரம்)

மோஹநம் அல்லது ஹம்ஸாநந்தி] [கட்டளைக் கலித்துறை

தடக்கொற்ற வேள்மயி லே! இடர் தீரத் தனிவிடில்நீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்தும்நின் றோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்தும் கதிர்க்கப் புறத்தும் கநகசக்ரத்
திடர்க்கப் புறத்தும் திசைக்கப் புறத்தும் திரிகுவையே!

நூற்பயன்

93 கந்தர் அலங்கார நூலின் பெருமை

மோஹநம் அல்லது பிலஹரி] [கட்டளைக் கலித்துறை

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்கும்அஞ் சார்யமன்
[சண்டைக்கஞ்சார்
துலங்கா நரகக் குழிஅணு கார்துஷ்ட நோய்அணுகார்
கலங்கார் புலிக்கும் கரடிக்கும் யானைக்கும் கந்தன்
[நன்னூல்
அலங்கார நூற்றுள் ஒருகவி தான்கற் றறிந்தவரே.

94. திருப்புகழின் ப்ரபாவம்

(அபியுக்தர் பாட்டு)

மோஹநம் அல்லது பியாகடை] [கட்டளைக் கலித்துறை

மடங்கல் நடுங்டும் தனைச்சுடும் ஈதென்று மாதிரத்தோர்
அடங்கி நடுங்குவர் சூலா யுதம்என் றஸுரர்கடல்
ஒடுங்கி நடுங்குவர் வேலா யுதம்என் றுரகனும்கீழ்க்
கிடங்கில் நடுங்கும் மயிலோன் திருப்புகழ் கேட்டளவே.

95. எண்சீரடி ஆசிரிய விருத்தம்

மோஹநம்] [ஜம்பை

(வண்ணப்பா)

ஏறுமயில் ஏறிவிளை யாடுமுகம் ஒன்றே-
ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே;
கூறும்அடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே-
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே;
மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுகம் ஒன்றே—
வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுகம் ஒன்றே;
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீஅருளல் வேண்டும்-
ஆதி*அம ராவதி அமர்ந்தபெரு மாளே!

96. உனை எவர் புகழ்வார்?

மோஹநம்] [ஜம்பை

தானதன தானதன தானதன தானதன
தானதன தானதன தந்ததான
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி-
ஆகம்அணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடும்அடி
யார்கள்பத மேதுணைய தென்றுநாளும்;
ஏறுமயில் வாகன!கு கா!சரவ ணா!எனது
ஈச!என மானம்உன தென்று(ம்) ஓதும்-
ஏழைகள் வியாகுலம் இதேதென வினவில்உனை
எவர்புகழ் வார்?மறையும் என்சொலாதோ!
நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவ! வேல!அணி
நீலமயில் வாக!உமை தந்தவேளே-
நீசர்கள் தமோடெனது தீவினை எலா(ம்)மடிய
நீடுதனி வேல்விடும டங்கல்வேலா;

---

* 'அருணாசலம்', 'தணிகாசலம்' என்றும் பாடம்.

சீறிவரு மாறவுணன் ஆவிஉணும் ஆனைமுக
தேவர்துணை வா! சிகரி அண்டகூடம்-
சேரும்அழ கார்பழநி வாழ்குமர னே! பிரம
தேவர்வர தா! முருக! தம்பிரானே.

தேவிமார் துதி

யதுகுலகாம்போதி] 97. தெய்வயானையம்மை துதி [ஆதி

(தணிகாசல புராணம்-எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்)

சங்கரிதன் மருமகளைச் சங்கரிதன் மகளைச்
சங்கரிக்கும் சங்கரனை மாமன்எனும் தயலை
வெங்கரிதந் திடுபிடியை விண்ணவர்கோன் ஸுதையை
விண்ணவர்கள் பணிந்தேத்தும் விண்ணுலகத் [தணங்கைப்
பைங்கழுநீர் விழியாளைப் பைங்கழுநீர் நிறமே
படைத்தாளைப் பைங்கழுநீர் செங்கரங்கொண் [டாளைச்
செங்கமலை தரும்அமுதைக் கந்தர்இடத் தமரும்
தெய்வயானையைத்தொழுது திருவருள்பெற் [றிடுவாம்.

குறவஞ்சி மெட்டு] 98. வள்ளியம்மை துதி [ஆதி

(ஷை)

மாதவனோர் மாதவனாய் மாதவம்செய் திடலும்
வநமானாய் வந்தெதிர்ந்த மலர்மானைப் புணரப்
பூதலமங் கையர்உருவாய் அவதரித்து வள்ளிப்
பொருப்புறையும் பொருப்பர்மனை விருப்பமுடன் [வளர்ந்து
தீதகலும் தினைகாத்து வேங்கைஉரு எடுத்த
செவ்வேளை அவ்வேளை சேர்ந்திருகை கோளும்
காதலுடன் புரிந்திறைவன் வலப்பாகத் தமரும்
கன்னிஎனும் வள்ளிகழல் உன்னிவழுத் திடுவாம்.

99. தணிகையின் பெருமை

(கந்த புராணம்)

கேதாரம் அல்லது ஆநந்த பைரவி] [கலிநிலைத்துறை

விரைஇ டங்கொளும் போதினுள் மிக்கபங் கயம்போல்
திரைஇ டங்கொளும்நதிகளிற் சிறந்தகங் கையைப்போல்
தரைஇ டங்கொளும் பதிகளிற் காஞ்சியந் தலம்போல்
வரைஇ டங்களிற் சிறந்தத் தணிகைமால் வரையே.

சுருட்டி] 100. பழமுதிர்சோலைத் துதி [கலி விருத்தம்

(கந்த புராணம்)

எழமுதி ரைப்புனத் திறைவி முன்புதன்
கிழமுதிர் இளநலங் கிடைப்ப முன்னவன்
மழமுதிர் களிறென வருதல் வேண்டிய
பழமுதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம்.

சுருட்டி] 101. ஜய மங்களம் [ஆதி

தனன தாத்தன தாஞ தானன
தனன தாத்தன தாஞ தானன
தனன தாத்தன தாஞ தானன தனதான

நிருத ரார்க்கொரு காலா! ஜேஜெய!
ஸுரர்கள் ஏத்திடு வேலா! ஜேஜெய!
நிமல ஞர்க்கொரு பாலா! ஜேஜெய! விறலான-
நெடிய வேற்படை யானே! ஜேஜெய!
எனஇ ராப்பகல் தானே நான்மிக
நினது தாட்டொழு மாறே தான்இனி உடனேதான்;
தரையின் ஆழ்த்திரை ஏழே போல்எழு
பிறவி மாக்கட லூடே நான்உறு
சவலை தீர்த்துன தாளே சூடிஉன் அடியார்வாழ்-
ஸபையின் ஏற்றிஇன் ஞாநா போதமும்
அருளி ஆட்கொளு மாறே தான்அது
தமிய னேற்குமு னேநீ மேவுவ தொருநாளே;
தருவின் நாட்டர சாள்வான் வேணுவின்
உருவ மாய்ப்பல நாளே தான்உறு
தவசி ஞற்சிவன் நீபோய் வானவர் சிறைதீர-
ஸகல லோக்கிய மேதான் ஆளுறும்
அஸுர பார்த்திப ஞேடே சேயவர்
தமரை வேற்கொடு நீறு யேபட விழமோதென்(று);
அருள ஏற்றம ரோடே போயவர்
உறையு மாக்கிரி யோடே தானையும்
அழிய வீழ்த்தெதிர் சூரோ டேஅமர் அடலாகி-
அமரில் வீட்டியும் வானோர் தான்உறு
சிறையை மீட்டர ஞர்பால் மேவிய
அதிப ராக்ரம! வீரா! வானவர் பெருமாளே.

102. வாழி (கந்த புராணம்)
(அறுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்)

ஸௌராஷ்ட்ரம் அல்லது மத்யமாவதி] [ஆதி

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க! அறுமுகம் வாழ்க! வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க! குக்குடம் வாழ்க! செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க! யானைதன் அணங்கு வாழ்க!
மாறிலா வள்ளி வாழ்க! வாழ்க!சீர் அடியார் எல்லாம்.

மோஹநம்] 103. * போற்றி (ஷ) [ஆதி
(ஷ)

மூவிரு முகங்கள் போற்றி! முகம்பொழி கருணை போற்றி!
ஏவருந் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி! காஞ்சி
மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி! அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி! திருக்கைவேல் போற்றி!
[போற்றி!

தீபம்

மோஹநம்] 104. ஒளிபெற [த்ரிபுடை

தானந்த தானந் தாத்த தானந்த தானந் தாத்த
தானந்த தானந் தாத்த தனதான

†ஏகாந்த வீரம் போற்றி! நீலாங்க யானம் போற்றி!
ஏடார்ந்த நீபம் போற்றி! முகில்தாவி-

ஏரேங்கல் ஏழுஞ் சாய்த்த நான்மூன்று தோளும்
[போற்றி!

யார்வேண்டி னாலும் கேட்ட பொருள்ஈயும்;

த்யாகாங்க சீலம் போற்றி! வாய்ஒய்ந்தி டாதன் ளூர்த்து
தேசாங்க சூரன் தோற்க மயிலேறிச்-

சேவேந்தி தேசம் பார்க்க வேல்ஏந்தி மீனம் பூத்த
தேவேந்த்ர லோகங் காத்த பெருமாளே.

(அடியேன் மோஹாந்த காரந் தீர்க்க
வேதாந்த தீபங் காட்டி யருள்வாயே!)

---

*பாடல் 103 முதல் 127 வரை உள்ள பாராயணப் பகுதியை ஸ்வாமிகள் 'புநர்ப் பூஜை' என்பது வழக்கம்.

†இது 'நாகாங்க' எனத் தொடங்கும் (1257) திருப்புகழ்ப் பாடலின் பின்பாதி.

நமஸ்காரம்

105. கதிஇனமை கூறல்

(கந்தரலங்காரம்)

நந்யாசி அல்லது சங்கராபரணம்] [கட்டளைக் கலித்துறை

தோலாற் சுவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்திஇரு
காலால் எழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்
பாலார்க்கை இட்டுத்தசைகொண்டுமேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதொளைத்தோன்இரு தாள்அன்றி வேறில்லையே.

சங்கராபரணம்] 106. சீர்பாத வகுப்பு [ஜம்பை

தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
தனதனன தனதனன தனதான தானதன
தனதனன தனதனன தனதனன தனதனன
தனதனன தனதனன தனதான தானதன

உததிஇடை கடவுமர கதவருண குலதுரக
உபலளித கநகரத சதகோடி ஸூரியர்கள்
உதயம்என அதிகவித கலபகக மயிலின்மிசை
உகமுடிவின் இருள்அகல ஒருஜோதி வீசுவதும்*
உடலும்உடல் உயிரும்நிலை பெறுதல்பொருள்
[எனஉலகம்
ஒருவிவரு மநுபவந சிவயோக ஸாதனையில்
ஒழுகும்அவர் பிறிதுபர வசம்அழிய விழிசெருகி
உணர்வுவிழி கொடுநியதி தமதூடு நாடுவதும்*
உருஎனவும் அருஎனவும் உளதெனவும்
[இலதெனவும்
உழலுவன பரஸமய கலைஆர வாரம்அற
உரைஅவிழ உணர்வவிழ உளம்அவிழ உயிர்அவிழ
உளபடியை உணரும்அவர் அநுபூதி ஆனதுவும்*
உறவுமுறை மனைவிமக வெனும்அலையில் எனதிதய
உருவுடைய மலிநபவ ஜலராசி ஏறவிடும்
உறுபுணையும்* அறிமுகமும்* உயர்அமரர் மணிமுடியில்
உறைவதுவும்* உலைவிலதும்* அடியேன் மநோரதமும்*
இதழிவெகு முககநதி அறுகு தறுகண்அர
இமகிரண தருணஉடு பதிசேர் ஜடாமவுலி
இறைமகிழ உடைமணியொ டணிஸகல மணிகலென
இமயமயில் தழுவும்ஒரு திருமார்பில் ஆடுவதும்*

இமையவர்கள் நகரில்இறை குடிபுகுத நிருதர்வயி
றெரிபுகுத உரகர்பதி அபிஷேகம் ஆயிரமும்
எழுபிலமும் நெறுநெறென முறியவட குவடிடிய
இளையதளர் நடைபழகி விளையாடல் கூருவதும்*
இனியகனி கடலைபய றுடியல்பொரி அமுதுசெயும்
இலகுவெகு கடவிகட தடபார மேருவுடன்
இகலிமுது திகிரிகிரி நெரியவளை கடல்கதற
எழுபுவியை ஒருநொடியில் வலமாக ஓடுவதும்*
எறுழிபுலி கரடிஅரி கரிகடமை வருடைஉழை
இரலைமரை இரவுபகல் இரைதேர் கடாடவியில்
எயினர்இடும் இதண்அதனில் இளகுதினை கிளிகடிய
இனிதுபயில் சிறுமிவளர் புனமீ துலாவுவதும்;*
முதலவினை முடிவில்இரு பிறைஎயிறு கயிறுகொடு
முதுவடவை விழிசுழல வருகால தூதர்கெட
முடுகுவதும்* அருள்நெறியில்உதவுவதும்* நினையும்அவை
முடியவரு வதும்* அடியர் பகைகோடி சாடுவதும்*
மொகுமொகென மதுபமுரல் குரவுவிள வினதுகுறு
முறியுமலர் வகுளதள முழுநீல நீவரமும்
முருகுகமழ் வதும்* அகில முதன்மைதரு வதும்* விரத
முனிவர்கரு தரியதவ முயல்வார் தபோபலமும்*
முருக! சர வண! மகளிர் அறுவர்முலை நுகரும்அறு
முக! குமர! சரணம்! என அருள்பாடி ஆடிமிக
மொழிகுழற அழுதுதொழு துருகுமவர் விழிஅருவி
முழுகுவதும்* வருக! என அறைகூவி ஆளுவதும்*
முடியவழி வழிஅடிமை எனும்உரிமை அடிமைமுழு
துலகறிய மழலைமொழி கொடுபாடும் ஆசுகவி
முதலமொழி வனநிபுண மதுபமுகர் இதமவுந
முகுளபரி மளநிகில கவிமாலை சூடுவதும்;*

[ஸ்ரீ அல்லது அடாணா]

மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவர் தரநெடிய
மடுநடுவில் வெருவிஒரு விசைஆதி மூலம்! என
வருகருணை வரதன்இகல் இரணியனை நுதிஉகிரின்
வகிரும்அடல் அரிவடிவு குறளாகி மாபலியை
வலியசிறை யிடவெளியின் முகடுகிழி படமுடிய
வளருமுகில் நிருதன்இரு பதுவாகு பூதரமும்

மகுடம்ஒரு பதுமுறிய அடுபகழி விடுகுரிசில்
  மருகன்*நிசி சரர்தளமும் வருதார காஸுரனும்
மடியமலை பிளவுபட மகரஜல நிதிகுறுகி
  மறுகிமுறை யிடமுனியும் வடிவேலன்* நீலகிரி
மருவுகுரு பதி*யுவதி பவதிபக வதிமதுர
  வசநிபயி ரவிகவுரி உமையாள் த்ரிசூலதரி
வநஜைமது பதிஅமலை விஜயைதிரி புரைபுநிதை
  வநிதைஅபி நவைஅநகை அபிராம நாயகிதன்
மதலை*மலை கிழவன்*அநு பவன்*அபயன்* உபயசதுர்
  மறையின்முதல் நடுமுடிவின் †மணநாறு சீறடியே.

சீர்பாதம் சென்னியுறத் தீவினை அழிந்தது

107. தன் அநுபவம் கூறினது (கந்தரலங்காரம்)

மோஹநம் அல்லது பெஹாக்] [கட்டளைக் கலித்துறை

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர்வயல்பொழில்தேம்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையும் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட்டழிந்ததிங் கென்தலை மேல்அயன் கையெழுத்தே.

மோஹநம்] 108. ‡ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் வணக்கம் [ஷ

அந்தாதி இல்லா இறைவனுக் கந்தாதி அன்றுரைத்தும்
நந்தா வகுப்பலங் காரம் அவற்கே நனிபுனைந்தும்
முந்தா தரவில் அவன்புகழ் பூதியும் முற்றும்சொன்ன
எந்தாய்! அருண கிரிநாத! என்னைநீ ஏன்றருளே.

108-அ. ‡ஈண்டு, (பக்கம்-2-பாட்டு-5) ஸுப்ரம்மண்ய நாயனார் வணக்கத்தை ஓதவும்.

மாண்டு] 109. ‡ ஸச்சிதாநந்த குரு வணக்கம் [ஆதி

(அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்)

சின்னமாம் ஏக தாரை திருக்கையில் ஏந்தி இந்தச்
சென்னைமா காணம் எல்லாம் திருப்புகழ் என்னுந் தேனைச்
சொன்னமா மாரிபோலச் சுவைஅமு தொழுகச் சொல்லும்
தன்னைநே ரில்லா ஸச்சி தாநந்தன் பதங்கள் போற்றி.

---

†'மணநாறு சீறடியே' என்ற இத்தொடரை இந்த (சீர்பாத) வகுப்பில், *இக் குறி விட்ட இடங்களில் எல்லாம் ஓதுவது வழக்கம்.

‡பாடல் 108, 108-அ, 109-க்கு ஆசிரியர் ராவ் பஹதூர் - தணிகை மணி - டாக்டர் (D. Litt.) வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை எம்.ஏ, அவர்கள்.

ஆநந்தபைரவி] 110. அடியார் வணக்கம் [கட்டளைக்கலித்துறை
(அபியுக்தர் பாட்டு)

தருப்புகழ் வல்ல ஸுரர்மகள் நாயகன் சங்கரற்குக்
குருப்புகழ் வல்ல குமரேசன் ஷண்முகன் குன்றெறிந் [தோன்
மருப்புகழ் வல்ல அருண கிரிப்பெயர் வள்ளல்சொன்ன
திருப்புகழ் வல்லவர் சீர்பாதத் தூளிஎன் சென்னியதே.

யமுனு கல்யாணி] 111. அநுபூதி விளங்க [ஆதி

தான தனத்த தனதான

நாளு மிகுத்த கசிவாகி-
ஞாந நிருத்தம் அதைநாடும்;
ஏழை தனக்கும் அநுபூதி-
ராசி தழைக்க அருள்வாயே;
பூளை எருக்கு மதிநாக-
பூணர் அளித்த சிறியோனே;
வேளை தனக்(கு)உ சிதமாக-
வேழம் அழைத்த பெருமாளே.

பரஸ்] 112. திருவருள் பெற [ஆதி
(கந்தரநுபூதி-கலி விருத்தம்)

ஆதா ரம்இலேன் அருளைப் பெறவே
நீதான் ஒருசற் றும்நினைந் திலையே!
வேதா கமஞா நவிநோ தமநோ
தீதா! ஸுரலோ கசிகா மணியே!

மோஹநம்] 113. கவலை நீங்க (ஷ) [ஆதி

எந்தா யும்எனக் கருள்தந் தையும்நீ
சிந்தா குலமா னவைதீர்த் தெனையாள்!
கந்தா! கதிர்வே லவனே! உமையாள்
மைந்தா! குமரா! மறைநா யகனே!

மோஹநம்] 114. குரு தரிசநம் (ஷை) [ஆதி

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய்! அருள்வாய்! குகனே!

மநச் சாந்தி

மோஹநம்] 115. நெஞ்சுக்கு உபதேசம் [கட்டளைக் கலித்துறை
(கந்தரந்தாதி)

செல்வந் திகழு மலநெஞ்ச மே! அவன் தெய்வமின்னூர்
செல்வந் திகழும் நமதின்மை தீர்க்கும்வெங் கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழும் திருக்கையில் வேல்தினை காத்தசெல்வி
செல்வந் திகழும் மணவாளன் நல்குந் திருவடியே.

சுருட்டி] 116. திருப்புகழ் கேட்டதன் பயன் [ஷை
(ஷை)

செவிக்குன்ற வார்ண நல்கிசை பூட்டவன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்ற வாரணம் அஞ்சலென் றுண்டது நீண்ட கன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலா யுதஞ்செற்ற துற்றனகட்
செவிக்குன்ற வாரண வள்ளிபொற் றுள்மற்றென் [தேடுவதே.

பாராயண ஸமர்ப்பணம்

யமுனு கல்யாணி] 117. அறத்தை—மெய்ம்மையைப் பற்றுக [ஆதி
(கந்தரநுபூதி-கலிவிருத்தம்)

யாம்ஓ தியகல் வியும்எம் அறிவும்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனுற்
பூமேல் மயல்போய் அறமெய்ப் புணர்வீர்!
நாமே னடவீர்! நடவீர்! இனியே.

மநம் அலையா உறுதி வேண்டல்

ஆரபி] 118. அறிவு பெற [ஆதி

தனத்த தத்ததனத் தனதான
நினைத்த தெத்தனையிற் றவருமல்-
நிலைத்த புத்திதனைப் பிரியாமற்;
கனத்த தத்துவமுற் றழியாமற்-
கதித்த நித்தியசித் தருள்வாயே;
மனித்தர் பக்தர்தமக் கெளியோனே-
மதித்த முத்தமிழிற் பெரியோனே;
ஜெனித்த புத்திரரிற் சிறியோனே-
திருத்த ணிப்பதியிற் பெருமாளே.

மோஹநம் அல்லது ஆரபி] 119. *மகுடங்கள் [சுத்தாங்கம்
(பல்சந்தக் கதம்பம்)

திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஒருத்த! மலை
விருத்த! என துளத்தில்உறை கருத்த! மயில்
நடத்து குக! (நின்)வேலு மயிலும் நினைந்தவர்தம்
துயர்தீர அருள்தரு கந்த! நின் அருள்தாராய்!

பணியும்அடி யார்சிந்தை மெய்ப்பொருள தாகநவில்
சரவண பவா! நின் அருள்தாராய்!
தலைஅறிவி லேனைநெறி நிற்கநீ தீக்ஷை தரவேணும்!
அடியவர் இச்சையில் எவைஎவை உற்றன
அவைதரு வித்தருள் பெருமாளே!

நின் அருள்தாராய்!
வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது
வேண்ட வெருதுதவு பெருமாளே!

நின் அருள்தாராய்!
வேண்டும் அடியர் புலவர் வேண்ட அரிய பொருளை
வேண்டும் அளவில் உதவும் பெருமாளே!
நின் அருள்தாராய்!

---

*இத் தொகுப்பு வள்ளிமலை ஸ்வாமிகளால் அருணகிரியாரின் நூல்களினின்று உயிர் போன்ற மிக முக்கியமான 'வேண்டுகோள் அடி'களைக் கொண்டு ஆக்கப் பெற்றது.

சிவமார் திருப்புகழை எனுநாவி னிற்புகழ
சிவஞாந சித்திதனை அருள்வாயே!
கலியாண ஸுபுத்திர னாக
குறமாது தனக்கு விநோத
கவினுரு புயத்தில் உலாவி விளையாடிக்-
களிகூரும் உனைத்துணை தேடும்
அடியேனை ஸுகப்பட வேவை!
கடனாகும் இதுக்கன மாகு(ம்) முருகோனே!
பலகாலும் உனைத்தொழு வோர்கள்
மறவாமல் திருப்புகழ் கூறி
படிமீது துதித்துடன் வாழ அருள்வேளே-
பதியான திருத்தணி மேவு
சிவலோகம் எனப்பரி வேறு
பவரோக வயித்திய நாத! பெருமாளே!
சலமான பயித்திய மாகி தடுமாறித்
தவியாமல் பிறப்பையும் நாடி
அதுவேரை அறுத்துனை ஓதி
தலமீதில் பிழைத்திட வேநின் அருள்தாராய்!
ஆபத்தில் அஞ்சல் என்ற பெருமாளே!
நின் அருள்தாராய்!
ஸகலதுக் கமும்அறச் சகலஸற் குணம்வரத்
தரணியிற் புகழ்பெறத் தகைமைபெற் றுனதுபொற்
சரணம்எப் பொழுதும்நட் பொடுநினைத் திடஅருட்
டருவாயே!
நினைத்த காரியம் அநுக்கூல மேபுரி பெருமாளே!
நின் அருள்தாராய்!
ஏழைக் கிரங்கும் பெருமாளே! நின் அருள்தாராய்!
ஏழைகள் வியாகுலம் இதேதென வினவில்உனை
ஏவர்புகழ் வார்?மறையும் என்சொலாதோ?
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீஅருளல் வேண்டும்!
ஆதி *அரு ணாசலம் அமர்ந்த பெருமாளே!

* 'தணிகாசலம்' என்னும் பாடத்தையே ஸ்வாமிகள் மகுடம் முழுதும் கைக்கொண்டனர்.

குறிஞ்சி வாழும் மறவர் நாயக! ஆதி விநாயகர்
இளைய நாயக! காவிரி நாயக!
வடிவின் நாயக! ஆனை தன் நாயக! எங்கள்மானின்-
மகிழும் நாயக! தேவர்கள் நாயக!
கவுரி நாயக னார்குரு நாயக!
வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய தம்பிரானே!

*(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

சிவத்தின் ஸ்வாமி மயில்மிசை நடிக்கும் ஸ்வாமி எமதுளெ
சிறக்கும் ஸ்வாமி ஸொருபமி தொளிகாணச்-
செழிக்கும் ஸ்வாமி பிறவியை ஒழிக்கும் ஸ்வாமி பவமதை
தெறிக்கும் ஸ்வாமி முநிவர்க ளிடமேவும்;
தவத்தின் ஸ்வாமி புரிபிழை பொறுக்கும் ஸ்வாமி குடிநிலை
தறிக்கும் ஸ்வாமி அஸுரர்கள் பொடியாகச்-
சதைக்கும் ஸ்வாமி எமைபணி விதிக்கும் ஸ்வாமி சரவண
தகப்பன் ஸ்வாமி எனவரு பெருமாளே!
கலக்குண் டாகு புவிதனில் எனக்குண் டாகு பணிவிடை
கணக்குண் டாதல் திருவுளம் அறியாதோ!

(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

இக்குமுகில் ஆடஅரி ஆடஅயன் ஆடசிவன்
ஒத்துவிளை யாடபரை ஆடவரர் ஆடபல
திக்கஸுரர் வாடஸுரர் பாடமறை பாடஎதிர்
களமீதே-
எத்திசையும் நாடியம னார்நிணமொ டாடபெல
மிக்கநரி ஆடகழு காடகொடி ஆடஸமர்
எற்றிவரு பூதகணம் ஆடஒளி ஆடவிடு வடிவேலா!
(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

ஜடில தரவிஷ தரபணி தரதர
பரசு தரசசி தரசுசி தரவித
தமரு கமிருக தரவநி தரசிர தரபாரத்-

* (ஆறுமுகம்.....பெருமாளே) இவ்வாறு அச்சிடப் பெற்ற இடங்களில் 'ஆறுமுகம் ஆன பொருள் நீஅருளல் வேண்டும் ஆதி தணிகாசலம் அமர்ந்த பெருமானே' என்று ஓதவும்.

தரணி தரதநு தரவெகு முககுல
தடிநி தரசிவ ஸுத! குண தர! பணி
சயில! விதரண! தருபுர சசிதரு மயில்வாழ்வே!
(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

சவலை அறிவினர் நெறியினை விடஇனி அடியேனுக்(கு)
இசைய இதுபொருள் எனஅறி வுறஒரு
வசநம் உறஇரு வினைஅற மலம்அற
இரவு பகல்அற எனதற நினதற அநுபூதி-
இனிமை தரும்ஒரு தனிமையை மறைகளின்
இறுதி அறுதி யிடஅரிய பெறுதியை
இருமை ஒருமையில் பெருமையை வெளிபட
(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

அசல குலபதி தரும்ஒரு திருமகள்
அமலை விமலைகள் எழுவரும் வழிபட
அருளி அருணையில் உறைதரும் இறையவள்அபிராமி-
அநகை அநுபவை அநுதயை அபிநவை
அதல முதல்எழு தலம்இவை முறைமுறை
அடைய அருளிய பழையவள் அருளிய சிறியோனே!
இனி அடியேனுக்கிசைய.......வெளிபட
(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே,

வசுவ பசுபதி மகிழ்தர ஒருமொழி
மவுநம் அருளிய மகிமையும் இமையவர்
மரபில் வநிதையும் வநசரர் புதல்வியும்
[வடிவேலும்-
மயிலும் இயல்அறி புலமையும் உபநிட
மதுர கவிதையும் விதரண கருணையும்
வடிவும் இளமையும் வளமையும் அழகிய
[பெருமாளே!
இனி அடியேனுக் கிசைய.......வெளிபட
(ஆறுமுகம்..................பெருமாளே)

நாரதன் அன்று ஸஹாய மொழிந்திட
நாயகி பைம்புனம் அதுதேடி

நாணம் அழிந்துரு மாறிய வஞ்சகம்
நாடியெ பங்கய பதம்நோ...
மார சரம்பட மோஹ முடன்குற
வாணர் குறிஞ்சியின் ...சையேபோய்-
மாமுநி வன்புணர் மான்உத வு...
மானை மணஞ்செய்த பெருமாளே!
(ஆறுமுகம்........பெருமாளே)

செண்ப காடவி யினும்இத ...ரினும்உயர்
சந்த ...டவி யினும்உறை குறமகள்
செம்பொன் நூபுர கமலமும் வளைஅணி புதுவேயும்;
இந்து வாண்முக வநஜமும் ம்ருகமத
குங்கு மாசல யுகளமு மதுரித
இந்த ளாம்ருத வசநமு முறுவலும் அபிராம-
இந்த்ர கோபமும் மரகத வடிவமும்
இந்த்ர சாபமும் இருகுழை யொடுபொரும்
இந்த்ர நீலமும் மடலிடை எழுதிய பெருமாளே!
(ஆறுமுகம்..........பெருமாளே)

ஆடிய மயிலினை ஒப்புற்று
பீலியும் இலையும் உடுத்திட்டு
ஆரினும் அழகு மிகப்பெற்று யவனுளும்-
ஆகிய இதண்மிசை உற்றிட்டு
மான்இனம் மருள விழித்திட்டு
ஆயுத கவண்ஒரு கைச்சுற்றி விளையாடும்;
வேடுவர் சிறுமி ஒருத்திக்கு
யான்வழி அடிமை எனச்செப்பி
வீறுள அடியிணை யைப்பற்றி பலகாலும்-
வேதமும் அமரரு மெய்ச்சக்ர
வாளமும் அறிய விலைப்பட்டு
மேருவில் மிகவும் எழுத்திட்ட பெருமானே!
(ஆறுமுகம்.........பெருமாளே)

மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவர் தரநெடிய
மடுநடுவில் வெருவிஒரு விசைஆதி மூலம்என

வருகருணை வரதன்இகல் இரணியனை நுதிஉகிரின்
வகிரும்அடல் அரிவடிவு குறளாகி மாபலியை

வலியசிறை யிடவெளியின் முகடுகிழி படமுடிய
வளருமுகில் நிருதன்இரு பதுவாகு பூதரமும்

மகுடம்ஒரு பதுமுறிய அடுபகழி விடுகுரிசில்
மருக!*நிசி சரர்தளமும் வருதார காஸுரனும்

மடியமலை பிளவுபட மகரஜல நிதிகுறுகி
மறுகிமுறை யிடமுனியும் வடிவேல!* நீலகிரி

மருவுகுரு பதி!*யுவதி பவதிபக வதிமதுர
வசநிபயி ரவிகவுரி உமையாள் த்ரிசூலதரி

வநஜைமது பதிஅமலை விஜயைதிரி புரைபுநிதை
வநிதைஅபி நவைஅநகை அபிராம நாயகிதன்

மதலை!*மலை கிழவ!*அநு பவ!*அபய!* உபயசதுர்
மறையின்முதல் நடுமுடிவின் மணநாறு சீறடியே!*

அந்தண்மறை வேள்வி காவற் கார!
செந்தமிழ்சொல் பாவின் மாலைக் கார!
அண்டர்உப கார! சேவற் கார! முடிமேலே-

அஞ்சலிசெய் வோர்கள் நேயக் கார!
குன்றுருவ ஏவும் வேலைக் கார!
அந்தம்வெகு வான ரூபக் கார! எழிலான;

ஸிந்துரமின் மேவு போகக் கார!
விந்தைகுற மாது வேளைக் கார!
செஞ்சொல்அடி யார்கள் வாரக் கார! எதிரான-

செஞ்சமரை மாயு மாயக் கார!
துங்கரண சூர சூறைக் கார!
செந்தில்நகர் வாழும் ஆண்மைக் கார! பெருமாளே!

(அடியேன்) முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி உழலாமல்-

(அடியேனுக்கு) முந்தை வினையே வராமற் போக......
செம்பொன்மயில் மீதி லேஎப் போது வருவாயே!

(வந்து) இனி அடியேனுக்கிசைய.........வெளிபட

(ஆறுமுகம்.......பெருமாளே)

---

* இக்குறியிட்ட இடங்களில் 'ஆறுமுகம்....பெருமாளே' என்ற முழு அடியையும்

வேத மூர்த்தி திருத்தணி வெற்புறை
ஜோதி கார்த்திகை பெற்ற விளக்கொளியே!
(எங்கள்) வினைப்பகை அறுத்து (யாங்கள்) நினைத்ததும்
[முடித்து
(எங்கள்) மனத்துயர் கெடுத்தெனை (எங்களை)
வளர்த்தருள் க்ருபைக்கடலே!
(ஆறுமுகம்.......பெருமாளே)
(மகுடங்கள் முற்றும்)

120. பழமுதிர் சோலையின் பெருமை
(கந்தரந்தாதி)

மோஹநம் அல்லது ஆநந்த பைரவி] [கட்டளைக் கலித்துறை

திசாமுக வேதனை யன்பாற் கரன்திங்கள் தங்களவ
திசாமுக வேதனை ஈறிலும் ஈறிலர் சீறு(ம் அம்போ
திசாமுக வேதனை வெங்கண்ட வேலன் தினைப்புனத்தந்
திசாமுக வேதனை நண்ணுதண் கார்வரை சேர்பவரே.

கல்யாணி] 120-அ. கதி, மதி பெற [சுத்தாங்கம்

*மனதாலே இறந்திட் டுப்பெற வேகதி யாயினும்
இருந்திட் டுப்பெற வேமதி யாயினும்
இரண்டிற் றக்கதொர் ஊதியம் நீதர இசைவாயே!

கல்யாணி] 121. துதிக்க [ஆதி

தனதன தந்தன தந்தன தந்தன
தனதன தந்தன தந்தன தந்தன
தனதன தந்தன தந்தன தந்தன தனதான

சருவி இகழ்ந்து மருண்டு வெகுண்டுறு
ஸமயமும் ஒன்றிலை என்றவ ரும்பறி
தலையரும் நின்று கலங்க விரும்பிய தமிழ்கூறும்-
சலிகையும் நன்றியும் வென்றியு மங்கள
பெருமைக ளும்கன மும்குண மும்பயில்
சரவண மும்பொறை யும்புக ழும்திகழ் தனிவேலும்;

* இது 'விடுங்கைக்' என்னும் (631) திருப்புகழ்ப் பாடலின் 4-ஆம் அடி.

வி து துலங்க சிகண்டியில் அண்டரும்
உருகி வணங்க வரும்பத மும்பல
விதரண மும்திற மும்தர மும்தினை புனமானின்-

ம்ருகமத குங்கும கொங்கையில் நொந்தடி
வருடி மணந்து புணர்ந்தது வும்பல
விஜயமும் அன்பில் மொழிந்து மொழிந்தியல்
[மறவேனே;

கருதிஇ லங்கை அழிந்துவி டும்படி
அவுணர் அடங்கம டிந்துவி ழும்படி
கதிரவன் இந்து விளங்கி வரும்படி விடுமாயன்-

கடகரி அஞ்சி நடுங்கி வருந்திடு
மடுவினில் வந்துத வும்புயல் இந்திரை
கணவன் அரங்க முகுந்தன் வரும்சக டறமோதி;

மருது குலுங்கி நலங்க முனிந்திடு
வரதன் அலங்கல் புனைந்தரு ளும்குறள்
வடிவன் நெடுங்கடல் மங்கஓர் அம்புகை
தொடுமீளி-

மருக!பு ரந்தர னும்தவம் ஒன்றிய
பிரமபு ரந்தனி லும்'குகன்' என்பவர்
மனதினி லும்பரி வொன்றி அமர்ந்தருள்
பெருமாளே.

...ரபி] 121-அ. சந்தத் தமிழ் பாட [சுத்தாங்கம்

*நிதிபொங் கப்பல தவங்க ளால்உனை
மொழியும் புத்திகள் தெரிந்து நான்உனை
நிகர்சந் தத்தமிழ் சொரிந்து பாடவும் (நின்)
அருள்தாராய்!

122 முருகன் கருணை

(கந்தரலங்காரம்)

...நாதநாமக்ரியா] [கட்டளைக் கலித்துறை

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையும்அங்கு வாழவைப் போன்வெய்ய
[வாரணம்போல்

கைதான் இருப துடையான் தலைபத்தும் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே.

---

* இது, 'மதியஞ்சந்' என்னும் (860) திருப்புகழ்ப் பாடலின் 4-ஆம் அடி.

123. *திருவேளைக்காரன் வகுப்பு (செவ்வாய்க் கிழமை)

நாதநாமக்ரியா] [ஆதி

தானதன தத்ததன தானதன தத்ததன
தானதன தத்ததன தானத் தானன

ஆனபய பக்திவழி பாடுபெறு முக்திஅது
வாகநிகழ் பக்தஜன வாரக் காரனும்

ஆரமது ரித்தகனி காரணமு தற்றமைய
ஞருடன் உணக்கைபரி தீமைக் காரனும்

ஆகமம்வி ளைத்தகில லோகமும் நொடிப்பளவில்
ஆசையொடு சுற்றுமதி வேகக் காரனும்

ஆணவ அழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கிஅநு
பூதிஅடை வித்ததொரு பார்வைக் காரனும்

ஆடலைவு பட்டமரர் நாடதுபி ழைக்கஅம
ராவதிபு ரக்கும்அடல் ஆண்மைக் காரனும்

ஆடகவி சித்ரகந கோபுரமு கப்பில்அரு
ணுபுரியில் நிற்கும்அடை யாளக் காரனும்

ஆயிரமு கத்துநதி பாலனும் அகத்தடிமை
ஆனவர்தொ டுத்தகவி மாலைக் காரனும்

ஆறுமுக வித்தகனும் ஆறிரு புயத்தரசும்
ஆதிமுடி வற்றதிரு நாமக் காரனும்

யான்எனதெ னச்சருவும் ஈனஸம யத்தெவரும்
யாரும்உணர் தற்கரிய நேர்மைக் காரனும்

யாதும்நிலை அற்றலையும் ஏழுபிற விக்கடலை
ஏறவிடும் நற்கருணை ஓடக் காரனும்

ஏரகம் இடைக்கழி சிராமலை திருப்பழநி
ஏர்அணி செருத்தணியில் வாஸக் காரனும்

ஏழையின் இரட்டைவினை யாயதொர் உடற்சிறைஇ
ராமல்விடு வித்தருள்நி யாயக் காரனு

பல்லவி: 'வேளைக்காரனே திரு வேளைக்காரனே குறத்தி வேளைக்காரனே வேடிச்சி வேளைக்காரனே வள்ளிக்கு வேளைக்காரனே முருகன் மேதகு குறத்தி திரு வேளைக் காரனே'. (இதை இவ்வகுப்பின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் இருமுறை ஓதவும்.)

*இவ்வகுப்பை 122-எண்ணுள்ள பாடலை ஓதி ஆரம்பித்துப் பாடி, 126-எண்ணுள்ள பாடலை ஓதி முடிப்பதும், ஒவ்வோர் அடியின் முடிவிலும் 'முருகன் மேதகு குறத்தி திரு வேளைக் காரனே' என ஓதுவதும் வழக்கம்.

யாமளைம ணக்குமுக சாமளைம ணிக்குயிலை
யாய்எனஅ ழைத்துருகு நேயக் காரனும்

ஏதம்அற நிச்சயம நோலயவி ளக்கொளியும்
யாகமுநி வர்க்குரிய காவற் காரனும்

ஈரிரும ருப்புடைய சோனைமத வெற்பிவரும்
யானைஅள விற்றுவளும் ஆசைக் காரனும்

ஏடவிழ்க டப்பமலர் கூதளமு டிக்கும்இனை
யோனும்அறி விற்பெரிய மேன்மைக் காரனும்

வானவர்பொ ருட்டுமக வானதுபொ ருட்டுமலர்
வாவியில் உதித்தமுக மாயக் காரனும்

வாரணப திக்குதவு நாரணன் உவக்குமரு
மானும்அய னைக்கறுவு கோபக் காரனும்

'வாழி' என நித்தமற வாதுபர விற்சரண
வாரிஜம் அளிக்கும்உப காரக் காரனும்

மாடமதில் சுற்றியத்ரி கூடகிரி யிற்கதிர்செய்
மாநகரி யிற்கடவுள் ஆயக் காரனும்

வாள்எயிற துற்றபகு வாய்தொறும் நெருப்புமிழும்
வாஸுகி எடுத்துதறும் வாசிக் காரனும்

வாளகிரி யைத்தனது தாளில்இடி யப்பொருது
வாகைபுனை குக்குடப தாகைக் காரனும்

மாசில்உயி ருக்குயிரு மாசில்உணர் வுக்குணர்வும்
வானில்அணு வுக்கணுவு பாயக் காரனும்

வாதனைத விர்த்தகுரு நாதனும்வெ ளிப்படம
ஹாடவியில் நிற்பதொர்ஸ ஹாயக் காரனும்

மீனவனு மிக்கபுல வோரும்உறை பொற்பலகை
மீதமர்த மிழ்த்ரயவி நோதக் காரனும்

வேரிமது மத்தமதி தாதகிக டுக்கைபுனை
வேணியர்து திப்பதொரு கேள்விக் காரனும்

வேலைதுகள் பட்டுமலை சூரன்உடல் பட்டுருவ
வேலைஉற விட்டதனி வேலைக் காரனும்

மீன்உலவு க்ருத்திகை குமாரனும் நினைக்கும்அவர்
வீடுபெற வைத்தருள்உ தாரக் காரனும்

மேனைஅரி வைக்குரிய பேரனும தித்ததிறல்
வீரனும் அரக்கர்குல சூறைக் காரனும்

வேதியர்வெ றுக்கையும் அநாதிபர வஸ்துவும்வி
சாகனும்வி கற்பவெகு ரூபக் காரனும்
வேடுவர்பு னத்தில்உரு மாறிமுநி சொற்படிவி
யாகுலம னத்தினொடு போம்விற் காரனும்
மேவியபு னத்திதனில் ஓவியம் எனத்திகழு
மேதகு குறத்திதிரு வேளைக் காரனே.

124. தன் ஆநந்தம் கூறினது

(கந்தரலங்காரம்)

காவடிச்சிந்து மெட்டு] [கட்டளைக் கலித்துறை

நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான்எந்த நேரத்திலும்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்;மரிப் பார்வெறுங் [கர்மிகளே.

காவடிச்சிந்து மெட்டு] [ஆதி

125. *வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு (வெள்ளிக் கிழமை)

தனதனன தத்ததன தனதனன தத்ததன
தனதனன தத்ததன தானத்த தானதன
உதரகம லத்தினிடை முதியபுவ னத்ரயமும்
உகமுடிவில் வைக்கும்உமை யாள்பெற்ற பாலகனும்
உமிழ்திரை பரப்பிவரு வெகுமுக குலப்பழைய
உதகமகள் பக்கல்வரு ஜோதிச் சடாநநனும்
உவகையொடு க்ருத்திகையர் அறுவரும் எடுக்கஅவர்
ஒருவர்ஒரு வர்க்கவண்ஒ ரோர்புத்ரன் ஆனவனும்
உதயரவி வர்க்கம்நிகர் வனகிரண விர்த்தவிதம்
உடையசத பத்ரநவ பீடத்து வாழ்பவனும்

---

*பல்லவி: 'காவலனே காவலனே காவலனே காவலனே காவலனே காவலனே வேடிச்சி காவலனே' (இதை இவ்வகுப்பின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் இருமுறை ஓதவும்.)

இவ் வகுப்பை 124-என்னுள்ள பாடலை ஓதி ஆரம்பித்துப் பாடி, 126-என்னுள்ள பாடலை ஓதி முடிப்பதும், ஒவ்வோர் அடியின் முடிவிலும் 'வேடிச்சி காவலனே' என ஓதுவதும் வழக்கம்.

உறைசரவ ணக்கடவுள் மடுவில்அடர் வஜ்ரதரன்
உடையமத வெற்புலைய வேதித்த வீரியனும்

உரைபெற வகுத்தருணை நகரின்ஒரு பக்தன்இடும்
ஒளிவளர் திருப்புகழ்ம தாணிக்ரு பாகரனும்

உரககண சித்தகண கருடகண யக்ஷகணம்
உபநிடம் உரைத்தபடி பூஜிக்கும் வானவனும்

ஒருவனு மகிழ்ச்சிதரு குருபரனும் உத்தமனும்
உபயம்உறும் அக்நிகர மீதிற்ப்ர பாகரனும்

அதிமதுர சித்ரகவி நிருபனும் அகத்தியனும்
அடிதொழு தமிழ்த்ரயவி நோதக் கலாதரனும்

அவரைபொரி எட்பயறு துவரைஅவல் சர்க்கரையொ
டமுதுசெயும் விக்நபதி யானைச் சகோதரனும்

அவுணர்படை கெட்டுமுது மகரஜல வட்டமுடன்
அபயமிட விற்படைகொ டாயத்தம் ஆனவனும்

அருணையில் இடைக்கழியில் உரககிரி யிற்புவியில்
அழகிய செருத்துணியில் வாழ்கற்ப காடவியில்

அறிவும்அறி தத்துவமும் அபரிமித வித்தைகளும்
அறிஎன இமைப்பொழுதின் வாழ்வித்த வேதியனும்

அரிபிரம ருக்குமுதல் அரியபர மற்குயரும்
அருமறை முடிப்பைஉப தேசித்த தேசிகனும்

அமலனும் எனக்கரசும் அதிகுணனும் நிர்க்குணனும்
அகிலபுவ நத்தமர ஸேனைக்கு நாயகனும்

அநுபவனும் அற்புதனும் அநுகுணனும் அக்ஷரனும்
அருமனம் ஒழிக்கும்அநு பூதிச் சுகோதயனும்

இதம்அஹிதம் விட்டுருகி இரவுபகல் அற்றஇடம்
எனதறஇ ருக்கைபுரி யோகப் புராதநனும்

எனதுமன ஸிற்பரம ஸுகமவுந கட்கமதை
யமன்முடி துணிக்கவிதி யாவைத்த பூபதியும்

எழுமையும் எனைத்தனது கழல்பரவு பக்தன்என
இனிதுகவி அப்படிப்ர ஸாதித்த பாவலனும்

இமையவர் முடித்தொகையும் வநசரர்
[பொருப்பும்என
திதயமு மணக்கும்இரு பாதச் சரோருஹனும்

எழுதரிய கற்பதரு நிழலில்வளர் தத்தைதழு
வியகடக வஜ்ரஅதி பாரப் புயாசலனும்

எதிரில்புல வர்க்குதவு வெளிமுகடு முட்டவளர்
இவுளிமுகி யைப்பொருத ராவுத்தன் ஆனவனும்
எழுபரி ரதத்திரவி எழுநிலமொ டக்கரிகள்
இடர்பட முழக்கிஎழு சேவற் பதாகையனும்
இணைஇலியும் நிர்ப்பயனும் மலம்இலியும் நிஷ்களனும்
இளையவனும் விப்ரகுல யாகச் சபாபதியும்

மோஹநம்]

மதுகையொடு சக்ரகிரி முதுகுநெளி யப்புவியை
வளையவரும் விக்ரம கலாபச் சிகாவலனும்
வலியநிக ளத்திளெடு மறுகுசிறை பட்டொழிய
வனஜமுநி யைச்சிறிது கோபித்த காவலனும்
வருஸுரர் மதிக்கஒரு குருகுபெயர் பெற்றகன
வடசிகரி பட்டுருவ வேல்தொட்ட சேவகனும்
வரதனும் அநுக்ரஹனும் நிருதர்குல நிஷ்டுரனும்
மநுபவந சித்தனு மநோதுக்க பேதநனும்
வயிர்இசை முழக்கமிகு மழைதவழ் குறிச்சிதொறும்
மகிழ்குரவை யுட்டிரியும் வேடிக்கை வேடுவனும்
மரகத மணிப்பணியின் அணிதழை உடுத்துலவும்
வநசரர் கொடிச்சிதனை யாசிக்கும் யாசகனும்
மதநன்விடு புட்பசர படலம்உடல் அத்தனையும்
மடல்எழுதி நிற்குமதி மோகத் தபோதநனும்
வரிசிலை மலைக்குறவர் பரவிய புனத்திதணில்
மயில்என இருக்கும்ஒரு வேடிச்சி காவலனே.

126. தன் ஆநந்தம் கூறினது

மோஹநம் அல்லது நாதநாமக்ரியா] [கட்டளைக் கலித்துறை

(கந்தரலங்காரம்)

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற
[பேதைகொங்கை
விரும்பும் குமரனை மெய்யன்பி னல்மெல்ல மெல்லஉள்ள
அரும்பும் தனிப்பர மாநந்தம் தித்தித் தறிந்தஅன்றே
கரும்பும் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக்
[கைத்ததுவே.

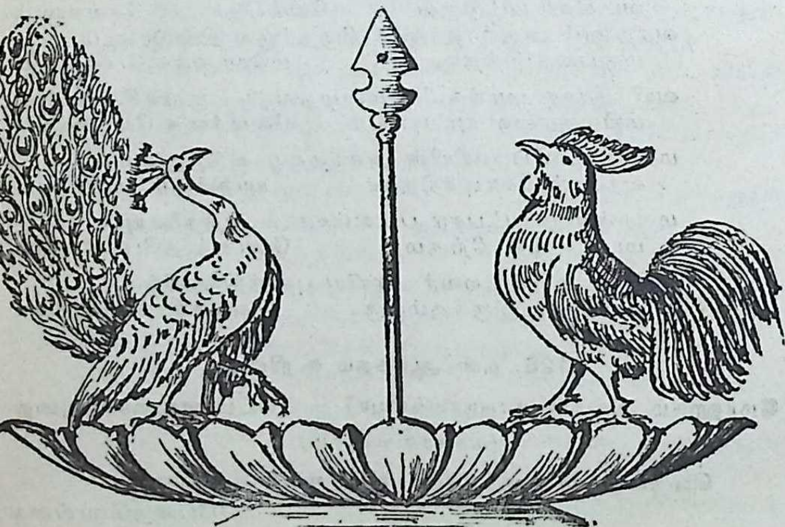
127. திருக்கையில் வழக்க வகுப்பு (4-ஆம் அடி)

மோஹநம் அல்லது மத்யமாவதி] [ஆதி

தனத்தன தனத்தன தனத்தன தனத்தன
தனத்தன தனத்தன தனத்தன தனத்தன

திருத்திய புனத்திடை வனத்தழை உடுத்தினி
திருப்பவள் விருப்புறு வரைப்புயன் வினைப்பகை
செகுப்பவன் நினைத்தவை முடித்தருள் க்ருபைக்கடல்
சிவத்த கமலச்சர வணத்தறு முகப்பொருள்
ஜெகத்ரய முகிழ்த்தஉ தரத்திரி புரைக்கொரு
திருப்புதல்வன் உற்பல கிரிப்பெயர் தரித்தருள்
திருத்தணி மலைக்கிறை திருப்புகழ் படிப்பவர்
சிறப்பொடு பெறத்தரு திருக்கையில் வழக்கமே.*

(திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறை முற்றும்)

"ஆடும்பரி வேல் அணிசேவல்"

(உதவி: திரு. கா. ரா. முருகேசம் பிள்ளை.)

* பாராயணம் முடிந்தவுடன் இங்ஙனம் கூறி அடியார்களுக்கு ஸ்வாமிகள் திருநீறு அளித்தல் வழக்கம்.

திருஎழு கூற்றிருக்கை

துதி

ஓருரு வாகிய தாரகப் பிரமத்
தொருவகைத் தோற்றத் திருமர பெய்தி
ஒன்ருய் ஒன்றி இருவரிற் ருேன்றி
மூவா தாயினே;
இருபிறப் பாளரின் ஒருவன் ஆயினே;

ஓராச் செய்கையின் இருமையின் முன்னுள்
நான்முகன் குடுமி இமைப்பினிற் பெயர்த்து
மூவரும் போந்து இருதாள் வேண்ட
ஒருசிறை விடுத்தனே:

ஒருநொடி யதனில் இருசிறை மயிலின்
முந்நீர் உடுத்த நானிலம் அஞ்ச
நீவலஞ் செய்தனே:
நால்வகை மருப்பின் மும்மதத் திருசெவி
ஒருகைப் பொருப்பன் மகளே வேட்டனே;

ஒருவகை வடிவினில் இருவகைத் தாகிய
மும்மதன் தனக்கு மூத்தோன் ஆகி
நால்வாய் முகத்தோன் ஐந்துகைக் கடவுள்
அறுகு சூடிக் கிளேயோன் ஆயினே;

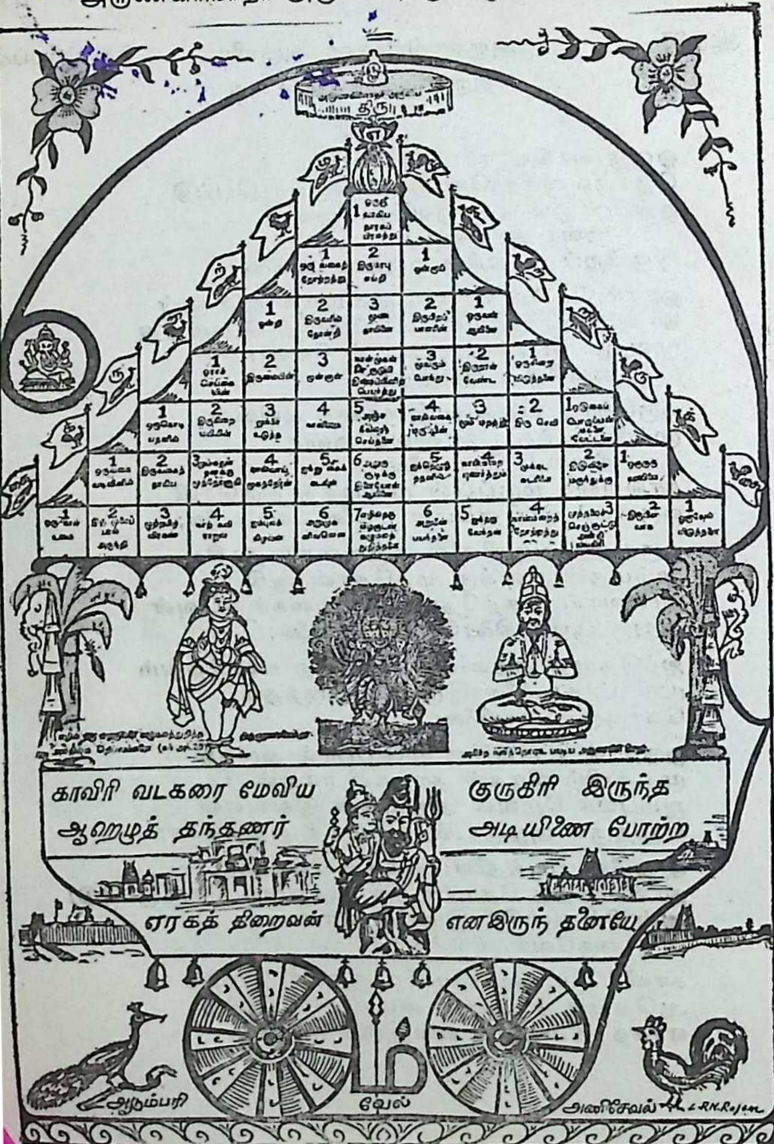
ஐந்தெழுத் ததனில் நான்மறை உணர்த்தும்
முக்கட் சுடரினே இருவினே மருந்துக்
கொருகுரு வாயினே:

ஒருநாள் உமைஇரு முலேப்பால் அருந்தி
முத்தமிழ் விரகன் நாற்கவி ராஜன்
ஐம்புலக் கிழவன் அறுமுகன் இவன்என
எழுதரும் அழகுடன் கழுமலத் துதித்தனே;

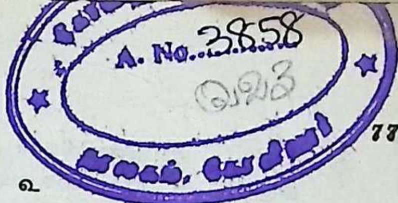
அறுமீன் பயந்தனே; ஐந்தரு வேந்தன்
நான்மறைத் தோற்றத்து முத்தலேச் செஞ்சுட்(டு)
அன்றில் அங்கிரி இருபிள வாக
ஒருவேல் விடுத்தனே

காவிரி வடகரை மேவிய குருகிரி இருந்த
ஆறெழுத் தந்தணர் அடியிணே போற்ற
ஏரகத் திறைவன் எனஇருந் தனேயே.

அருணகிரிநாதர் அருளிய திரு எழுகூற்றிருக்கை

[உதவி: ஸ்ரீ R. கல்யாண ஸுந்தரம் ஐயர்]

உ

திரு எழுகூற்றிருக்கை

எழுகூற்றிருக்கை என்பது ஒன்று முதல் ஏழுவரை ஏறியும் இறங்கியும் எண்ணலங்காரம் படப் பாடப்படும் பாட்டு வகை எனப் பொருள் தருவதுடன், திரு-எழு-கூற்று-இருக்கை எனப் பிரிவதாகித், திரு-முத்தித்திரு-முத்தி இன்பம், எழு-எழுகின்ற-முத்தியின்பத்தை எழுப்புகின்ற, கூற்று-சொற்களின், இருக்கை-இருப்பிடம் எனவும் பொருள் தருவதாகி-லக்ஷ்மிகரமும், வீட்டின்பமும் தருதற்கு இருப்பிடமான திருப்பாடல் இது என்பதும் இப்பாடலின் பெயரளவிலேயே விளங்காநிற்கும்.

திருஎழுகூற்றிருக்கை என்னும் சித்ரகவி 96 வகைப் ப்ரபந்தங்களுள் ஒன்று. இது: ''ஒன்று முதல் ஏழு வரையும் எண்கள் முறையே ஒவ்வொன்ருக ஏறியும் இறங்கியும் வருமாறு கூறப்படும் மிறைக்கவி வகை.''

"ஒன்று முதலா ஓர்ஏழ் ஈருச்
சென்றஎண் ஈரேழ் நிலந்தொறுந் திரிதர
எண்ணுவ தொன்றும் எழுகூற் றிருக்கை''—அவைதாம்
''இரதபெந் தத்தினில் இடையறை இரண்டாய்ச்
சரதம துறநடை சார்தரு பான்மையின்
ஒன்றுபன் ஞன்காய் ஒருபன் னிரண்டாய்
நின்றய லேனவும் நிலந்தொறு முபயங்
குன்றுவ தாய்த்தொகை கூடியொன் றிலிறும்''

மாறனலங்காரம்—ஸூத்ரம் 297- 298.

[இதன்பொருள்:- ''செய்யுளகத்து எண்ணப்பட்ட ஒன்றென்னும் எண் ஒன்று முதலாக ஒரேழ் ஈருக நிகழ்ந்த எண்களைப் பதினலு நிலந்தோறும் மீள எண்ணுவதாகும் எழுகூற்றிருக்கை; அங்ஙனம் எண்ணப்படும் எண்கள்தாம் இரதத்திற்பெந்திக்குமிடத்து மையத்தில் பத்தியிரண்டு பத்தியாய்க் கிறிவலமே இடமே நடத்தலைத் தரும் பகுதியில் மையத்தில் ஒன்று பன்ஞன்காகவும், அதன் அயல் இரு பத்தியில் இரண்டும் பன்னிரண்டாகவும் ஒழிந்த மூன்று முதலிய எண்ணும் பத்திதோறும் இரண்டு குறைந்து ஏழ் என்னும் தொகை பொருந்தி முதலே நின்ற ஒன்றில் வந்து முடியும்.'' ; ''ஏழறையாக்கக் குறுமக்கள் முன்னின்றும் புக்கும் போந்தும் விளையாடும் பெற்றியால் வழுவாமையால் ஒன்று முதலாக ஏழு இறுதியாக முறையானே பாடுவது'']

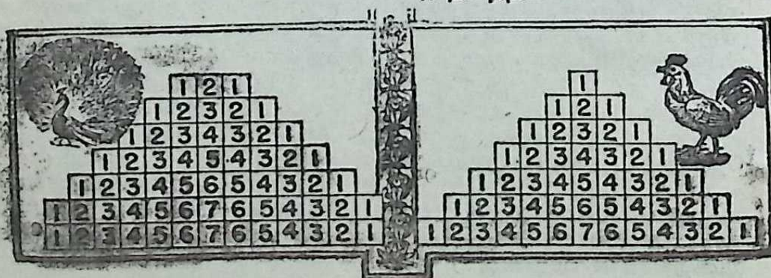
அருணகிரியார் அருளிய
திருஎழு கூற்றிருக்கையைப் பற்றிய குறிப்பு

திரு எழுகூற்றிருக்கை:- இதன் சிறப்பு ஆய்தற்பாலது. "புகலியில் வித்தகர் போல...அமிர்தகவித் தொடைபாட அடிமை தனக் கருள்வாயே'' (திருப்.169) என வேண்டிய வாறே, புகலி வித்தகர் (ஸம்பந்தப் பெருமான்) திருஎழு கூற்றிருக்கை பாடியவாறே தாமும் முருக வேளுக்கு இத்திரு எழு கூற்றிருக்கையைப் பாடித் தமது ஆண்டவனுக்கு ஸமர்ப்பித் தனர் அருணகிரியார்; இக்காரணம் பற்றி ஸம்பந்தர் பாடியுள்ள திருஎழுகூற்றிருக்கையிலுள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு அருணகிரியார் பாடியுள்ள திருஎழு கூற்றிருக்கைக்கும் உண்டு என்பது போதரும்; ஞானஸம்பந்தப் பெருமானுடைய திருப்பதிகங்களை நாடோறும் ஓதிப் பயின்று வந்த அவர் தந்தையார்-சிவபாத இருதயர்-அவை நாடோறும் பெருகிவர அங்ஙனம் முற்றும் பயிலப் பெருது வருந்த அவர் பொருட்டு ஸம்பந்தர் திருஎழுகூற்றிருக்கையைப் பாடியருளி அஃது ஒன்றையே விதிப்படி ஓதினுல், எல்லாப் பதிகங்களையும் ஓதிய பயன் கிடைக்கும் என்று ['எந்தைக் கெழு கூற்றிருக்கை' - பெரிய புரா. ஸம். 276.] அறுதியிட்டு உரைத்தனராம்; அதுபோல, அருணகிரியாரது பதினாருயிரம் திருப்புகழையும் ஓதும் நியமத்தால் வரும்பயன் அவரருளிய இந்தத் திரு எழுகூற்றிருக்கை ஒன்றைப் பாராயணம் செய்யும் நியமம் ஒன்றினுலேயே பெறலாகும் என்பது வெள்ளிடை மலைபோலத் தெள்ளிதில் உணரலாம் என்க'' என்றெழுதி யிருப்பதன் விவரத்தைத் திரு எழுகூற்றிருக்கை ரதபந்தப் படத்துடன், முருகவேள் பன்னிரு திருமுறை-தொகுதி 5-இல் 682-688 பக்கங்களிற் காணலாம்.

நக்கீரர்,ஸம்பந்தர், திருமங்கையாழ்வார் இம்மூவர் பாடிய திருஎழுகூற்றிருக்கை பின்வருமாறு அமையும்.

ஓம்

அருணகிரிநாதர் திருஎழுகூற்றிருக்கை ஒரு சிறிது வேறுபட்டுப் பின்வருமாறு அமையும். (ரதபந்தப்படம் பக்கம்-76)

திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறையின்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

திருவகுப்பு முதலியன

உ

பிற்சேர்க்கை

திருப்புகழ்ப் பாராயணத் தவநெறித் திருமுறையின்

★ அரும்பதவுரைக் குறிப்புக்கள்

(எண்கள் - பாட்டு எண்கள்)

(அருட்கவி ஸாதுராம் எழுதியவை)

1. சாத்திடவும் - அணிவிக்கவும்; ஸமர்ப்பிக்கவும். 2. கயம் - யானை. கயமாமுகன் - கஜமுகாஸுரன். செரு - போர். சாடும் - கொன்ற. 3. பதவுரை: தீ - அக்நியானவன், வினையற்ற - தீக்ஷண்யமாகத் தஹிக்கின்ற தன் செய்கையற்றது போல், சிநம் தீர் - கோபம் நீங்கிய, அஹத்துள் - நமது சாந்த ஹ்ருதயத்துள், மெய் - உண்மையாகிய, தீபம் - ஞாந விளக்கை, நம் தம் தீவினை - நம்முடைய தீவினையாகிய, அல் - இருளானது, தவ - கெடும்படி, நந்தாது - அவிந்து போகாமல், எடுத்தனம் - ஏற்றிவைத்தோம், செம் - சிவந்த, தினைமேல் - தினைப்பயிர் விளைவில், தீ - தீய்ந்துபோகும், வினையற்ற - செய்கையில்லாத, புன - புனத்தில் வாழும், மான்-மான்போன்ற கண்ணையுடைய வள்ளியம்மைக்கு, கொழுநன் - நாயகனாகிய, செழும் - செழுமை தங்கிய, கநகத் தீவினை - பொன்மயமாய்ப் ப்ரகாசிக்கின்ற மோக்ஷ லோகத்தை, அற்ற - பாச பந்தங்கள் நீங்கிய, அடியார்க்கு - தமதடியார்கட்கு, அருள் - கொடுத்து அருள்கின்ற, பெரும் - பெரிய, செல்வனுக்கு - அருள் நிறைந்த செல்வனுக்கு. கருத்துரை: வளப்பம் மிகுந்த தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளியம்மைக்கு நாயகனும், பற்றற்ற அடியார்கட்கு மோக்ஷ உலகத்தை அளிப்பவனுமாகிய குமாரக்

★ இதில் வரும் 12 கந்தரந்தாதிப் பாக்களின் பதவுரை, கருத்துரைகள் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் அருளியவை. பிற பாக்களுக்கு உரையெழுதப் பெரிதும் துணையாயிருந்து உதவிய நூல்கள், தணிகை மணி. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, அவர்கள் தொகுத்த 'முருகவேள் பன்னிரு திருமுறைத்' தொகுதிகள் ஆறுமாம்.

திருப்புகழ்—

கடவுளுக்கு நமது சாந்த ஹ்ருதயத் தகழியில் உண்மையாகிய ஞாந விளக்கை ஏற்றிவைத்தோம். 4. அந்த ஆதி - முடிவும் முதலும். அந்தாதி - கந்தர் அந்தாதி. நந்தா - அழிவற்ற. வகுப்பு - திருவகுப்பு., அலங்காரம் - கந்தர் அலங்காரம். நனி - நன்ருக. புகழ் - திருப்புகழ். பூதி - கந்தர் அநுபூதி. எந்தாய் - எம் தந்தையே! 5. களி - மகிழ்ச்சி. பதின்மூன்று நூறு - 1,300. ஒல்லே - விரைவில். 6. வதிந்து - வாழ்ந்து. ஆண்டவர்த் தொழுபவ - ஆண்டவரை வணங்குபவனே! 7. இச்சை - ஆசை. ஆவி - உயிர். இச்சையாள் - இச்சாசக்தி; வள்ளிநாயகி. பாத சரணம் - திருவடி; ஒரு பொருள் இரு சொல். சரணம் - அடைக்கலம். 8. தரு - ஸந்தாநம், ஹரிசந்தநம், மந்தாரம், பாரிஜாதம், கற்பகம் என்னும் ஐந்து தெய்வ தருக்கள். மரு - வாசனே; மருவும் எனலுமாம். தூளி - தூள். 9. கலே - ஆடை. விதி - ப்ரம்மா. கிள்ளே - கிளி. எள் அத்தனே - எள்ளளவு. வாலே - பாலே; பாலாம் பிகை. 10. சக்தி - வேல். மயில் - வாஹநம். கொடி - சேவல். மயிற்கொடி - மயூரத் த்வஜமுமாம். முப்பழம் - மா, பலா, வாழை. வளேமுறி - முறுக்கு. இக்கு - இக்ஷு; கரும்பு. லட்டுகம் - லட்டு. மகர ஜலநிதி - மகரமீன்கள் நிறைந்த கடலில். வைத்த துதிக்கர - வைத்து நீரை உறிஞ்சிய தும்பிக் கையை உடையவனே! இது கூர்மாவதாரத்தின் போது திருமால் செருக்குற்றுக் கடலேக் கலக்கத், தேவர்கள் அஞ்சிச் சிவபிரானே வேண்ட, அவர் ஆக்ஞையின்படி விநாயகர் கடலே உறிஞ்சி ஆமையின் அஹந்தையைப் போக்கிய கதையைக் குறிக்கும். ஒற்றை மருப்பன் - ஏக தந்தன். தொத்திரம் - தோத்திரம். குழை - காது. தொப்பணம் - தோப்பணம்; தோபி:கரணம் (தோப்புக்கரணம்). குட்டு - தலேயிற் குட்டிக் கொள்ளல். அறுபதம் - ஈ. உதிரம் - ரத்தம். உதரம் - வயிறு. நிரைய - வரிசையில் அமைய. அரவம் - ஒலி. களம் - போர்க்களம். மத்தளி டக்கை - மத்தளம், இடக்கை முதலிய வாத்யங்கள். எனவெ - எனவே; என்று. ஒத்து - ஒத்து ஊதுகுழல். துடி - உடுக்கை. தவில் - டவுல். அலகை - பேய். இரண பயிரவி - போர்க்களத்துத் தேவதை. நிசிசரர் - அஸுரர். பெலி - பலி. 11. கந கல் -

பருத்த, இறுகிய கல். தஞ்சம் - சரணுகதி. பஞ்சக் கரம் - ஐந்து கை. 12. பதவுரை : வாரணத்தானே - ஐராவதத்தை உடைய இந்த்ரனேயும், அயனே - ப்ரம்மாவையும், விண்ணேரை - தேவர்களேயும், மலர்க்கரத்து - தாமரை மலர் போன்ற கையில், வாரணத்தானே - சங்கையுடைய விஷ்ணுவையும், மஹத்து - (தக்ஷனது) வேள்வியில், வென்ருேன் - (வீரபத்ர மூர்த்தங் கொண்டு) ஜயித்தவனுகிய பரமசிவனது, மைந்தனே - புதல்வனும், துவஜ வாரணத்தானே - கோழிக் கொடியையுடைய குமரக் கடவுளேத், துணே நயந்தானே - தம்பியாக விரும்பியவனும், வயல் - பழனம் (வயல்கள்) சூழ்ந்த, ★அருணே - அருணுசலத்தில், வாரணத்தானே - கஜமுகாஸுரனே, திறைகொண்ட - வெற்றிகொண்ட, யானேயை - யானே முகனுமாகிய கணபதியை, வாழ்த்துவன் - (யான்) வணங்குகிறேன். **கருத்துரை :** தக்ஷனது வேள்வியில் இந்த்ரன், ப்ரம்மா, விஷ்ணு, விண்ணேர் இவர்களே வீரபத்ர மூர்த்தங்கொண்டு வென்ற பரமசிவன் மைந்தனும், குமாரக் கடவுளுக்குத்துணேவனும், கஜமுகாஸுரனே வென்ருேனுமாகிய அருணகிரியில் வீற்றிருக்கும் யானேமுக விநாயகனே யான் வணங்குகிறேன். 13. கப்பிய - வாரி உண்ட. பேணி - விரும்பி. கடிது - விரைவில். மத்தம் - ஊமத்தம்பூ. மதியம் - சந்த்ரன். மல் - மல்யுத்தம். மட்டு - வாஸனே; தேன். முத்தமிழ் அடைவு - வ்யாஸ மஹா பாரதம். கிரி - மேருமலே. இபம் - யானே. 14. உம்பர் தரு - தெய்வ வ்ருக்ஷங்கள் ஐந்து; (பாடல் 8-இன் குறிப்புரை பார்க்க.) தேநு - காமதேநு. மணி - சிந்தாமணி. ஒண்கடல் - ஒளி மிக்க கடல். தேன் - தேன்போல் இனிய. அமுதம் - தேவாம்ருதம். பருகி - பருக. தம்பி - முருகவேள். 15. அக்கரை - அங்கவடி (Stirrup). க(ல்)லணே - சேணம் (Saddle). பக்ஷி - பறவை.

★ அருணே - திருவண்ணுமலேயில், வாரணத்து - கடல் போன்ற(பேரளவில்) அல்லது வார் - நீண்ட, அள் - காதுகளே உடையனவும், நத்து - விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டனவும் ஆன, ஆனேத் திறைகொண்ட - யானேகளேக் கப்பமாக ஏற்றுக்கொண்ட, யானேயை - யானே முகனும் ஆகிய கணபதியை எனலும் ஆம். "யானேத் திறை கொண்ட விநாயகர்" என்ற ஒரு ஸந்நிதியே திருவருணேயில் இன்றும் இருக்கக் காணலாம்; சோண சைல மாலேக் காப்புச் செய்யுள் காண்க. (தனிகை மணி - டாக்டர் (D. Litt.) ஸ்ரீ. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளே M.A. அவர்கள் முருகவேள் பன்னிரு திருமுறையில் எழுதியுள்ள சிறப்புரை.)

துரகம் - குதிரை (ஆகிய மயில்). நீபம் - கடம்பு. பக்குவம் - மலரும் பருவத்துள்ள. குவடு - க்ரவுஞ்ச கிரி. குக்குடம் - கோழி. ரக்ஷை - காப்பு. செய்ப்பதி - வயலூர். இக்கு - கரும்பு. வண்டெச்சில் - தேன். வெளரி - வெள்ளரி. இடிப் பல் - மாவு. மூலம் - கிழங்கு. அடிசில் - சோறு. அருள் ஆழி - அருட்கடல். (அருள்) வெற்ப - அருள்மலையே! குடிலச் சடில - வளைந்த ஜடையையுடைய. வில் - பிநாகம். மருப்பு - தந்தம். 16. பதவுரை: உண்-(கன்றுகள்)உண்ணும், ஆ-பசுக்களை உடைய, முலை-முல்லை நிலத்திற்கு, உ - இறைவனாகிய விஷ்ணு வினது, மை-மேக நிறத்தையும், மைந்து-வலிமையையும், ஆசு-(உவர்ப்பாகிய) குற்றத்தையும் உடையதாய், அரண்-காவலா யிருக்கிற, அம்பரர்-ஸமுத்ரத்திலிருந்த அஸுரரது, உயிர் சேர்-ஆவியை மாய்த்து, உள்-தேவர்கள் மநத்திருந்த, நாம்-அச் சத்தை, உலையும் - கெடுத்தருளும், ஐ - ஸ்வாமியே! மை-ஆட்டுவாஹநத்தில், தா - ஏறும், சர் - (உஷ்ணத்தை உடைய) அக்நி, அண் - சேர்ந்திருக்கும், நம் - நாம் அடைக்கலம் புகுதற்கிடமாகிய, அருணை வெற்பாள் - அருணகிரியில் வாழும் அம்மையாகிய, உண் - மிகுதியாக, ஆம் - பெருகும், முலை யும் - கற்புடைமைக்கும், ஐ-அழகிய, மை - அஞ்சநம் தீட்டிய, தா - குழையை எட்டுகின்ற, சர - அம்புபோன்ற கண்ணி னது, நந்தநமும் - க்ருபைக்கும், ஒப்பில் - இணையில்லாத, உண்ணுமுலையுமை - உண்ணுமுலை யென்னும் பெயரையுடைய பார்வதியினது, மைந்தா - புதல்வனே! சரணம் சரண் உனக்கு -உன்னிடத்தே யான் சரணம் புகுந்தேன். கருத்துரை: திருமால் நிறம்போற் கறுத்து உவர்ப்பை உடையதாயும், வலிய அரணும் (காவலாயும்) இருக்கின்ற ஸமுத்ரத்திலிருந்த அஸுரரைத் தேவர் அச்சந் தீரும்படி வதைத்தவனே! அக்நி ஸொரூபமாகிய அருணகிரியில் அமர்ந்தருளிக் கற்பிலும் கடாக்ஷத்திலும் தனக்கு ஒப்பில்லாத உண்ணுமுலையம்மை புதல்வனே! யான், உன் அடைக்கலம் புகுந்தேன். 17. தடுங் கோள்; விடுங்கோள்; இடுங்கோள்; இருங்கோள் - தடுங்கள்; விடுங்கள்; இடுங்கள்; இருங்கள். வெகுளி - கோபம். வை வேல்-கூரிய வேலாயுதம். கோன் - தலைவன்; முருகன். 18. வளைந்து உடுத்த - சூழ்ந்து ஆடையாயுள்ள. எழுபுவி - ஏழு உலகங்கள்.

புரந்து - காப்பாற்றி. நிரந்தரிக்க - நித்யமாக. அளகை - அளகாபுரி; குபேரபட்டணம். அரசன் - குபேரன். அமரர் அரசன் - தேவேந்த்ரன். அடை பெறுவது - அடையப்பெறுவது. அலகு இல் வினை சண்டை - அளவற்ற இருவினைச் சண்டைகள். அடல் எதிர் - வலிமைமிக்க எதிர்ப்பு. இலகிய - விளங்கும். புஷ்பகம் - குபேரனின் விமாநம். உடல் நிறம் வெளுத்த இபம் - ஐராவதம். பொருப்பு - மலை. உட்க-வருந்த. ஒழியவும் - தவிரவும். பலிப்பது - உலகில் தோன்றி முளைப்பது; பிறப்பது. வித்தையினை - உலக கலைகளை. பார்உளீர்- உலகில் உள்ளவர்களே! இரைப்ப - ஒலி செய்ய. முகை- மொட்டு. அவிழ் - விரியும். கடம்பு - கடப்பமலர். அடுத்த- தொடுத்த. தார் - மாலை. முதலி - முதல்வர்; பெரியவர். பெரிய அம்பலம் - பேரம்பலம் - மதுரை; சிதம்பரம் எனலும் ஆம். வரை அசலம் - மலை; ஒரு பொருள் இரு சொல். மண்டபம் - (மலைபோற் பெரிய) ஸபா மண்டபம்; ''வரை அசல மண்டபம்'' என்றே ஒரு மண்டபம் திருச்செந்தூரில் உண்டு. முனை - போர் முனைகள். ஒற்றி - தாக்கி. முகில் - மேகம். இரங்க எற்றி - பேரொலி எழ மோதி. முறை நெறி - போர் முறை வழியே. அவுணர் - அஸுரர். குடர் - குடல். பந்தர்- பந்தல். இரு குன்றம்-இரு மலை போன்ற தநபாரங்கள். ஒத்தி- அணைந்து. மழலை - மழலைச் சொல். விளம்பி - பேசி. மலை இறை - பர்வதராஜன். மடந்தை - மகள்; பார்வதி. மதலை- குழந்தை. அயில் - வேல். 19. மிடி - வறுமை. படி - பூமி. விதநம் - துன்பம். அடங்க - முழுமையும். 20. சேந்தன் - சிவந்தவன்; முருகன். காந்தன் - கணவன். கந்தக் கடம்பன் - நறுமணமிக்க கடப்ப மலர் அணிந்தவன். கார் - கறுத்த. சாம் துணை - இறக்கும் வரைக்கும். 21. பதவுரை: திரு - மஹா லக்ஷ்மிக்கு, ஆவி - உயிராகிய (திருமாலும்), நன்குடி - நல்ல தேவியை, பங்காளர் - பாகத்திலுடைய பரமசிவனும், எண் - மதிக்கத்தக்க, முது - பழைமையாகிய, சீர் - சிறப்புப் பொருந்திய, உரை - (வேதாகமப் பொருளைச்) சொல்லிய, சதிர் - சதுர்ப்பாட்டையுடைய, உவாவினன் - இளையோனாகிய (கந்தஸ்வாமிக்கு), குடி - உறைவிடமாகிய, வான்- ஆகாசத்தை, ஆர் - அளாவிய, பரங்குன்று - திருப்பரங்குன்

றையும், சீரலைவாய் - திருச்செந்திற்பதியையும், திரு - செல்வம் நிறைந்த, ஆவினன்குடி - திருவாவினன் குடி (பழநி)யையும், ஏரகம் - ஸ்வாமிமலையையும், குன்றுதோருடல் - (அக்கடவுள்) திருவிளையாட்டியற்றும் பல குன்றங்களையும், சென்று- நடந்து, அதிர் - முழங்கும், உவா - யானைகளின், இனன்-கூட்டங்கள், குடிகொண்ட - நீங்காது உறைகின்றதும், தண்கார் - குளிர்ந்த மேகம் தவழ்வதுமாகிய, வரை - பழமுதிர்சோலையையும், செப்புமின் - துதி செய்யுங்கள். கருத்துரை: (பார்வதீ ஸமேதரான) பரமசிவனும், லக்ஷ்மீ ஸமேதரான திருமாலும் புகழ்கின்ற கீர்த்தியும் வல்லமையுமுடைய குமாரக்கடவுளுக்கு உறைவிடமாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், திருவாவினன்குடி (பழநி), திருவேரகம், குன்று தோருடல் (முருகன் திருவிளையாடல் செய்யும் குன்றுகள்), பழமுதிர்சோலைமலை இவற்றைத் துதியுங்கள். 22. ஈநம்-இழிவு. நாணம்-வெட்கம். தவத்தினில் - தபஸில். மிகுதி - மேன்மைப் பகுதி. சாரதி - ஸரஸ்வதி; ஸா - அந்த, ரதி - ரதிதேவி எனலுமாம். துணைவ - ஸஹோதரனே! ஆன - (சிவபிரானுக்கு) உகந்த. திருப்பதிகம்- தேவாரத் திருப்பதிகங்கள். ஆறு திருப்பதி - ஆறு படைவீடு. 23. பதவுரை: ★ சீகர - அலைகளையுடைய, ஸிந்து - ஸமுத்ரத்தின்கண், ரவுத்த - ராவுத்தனுன, வெம் - கொடிய, சூர - சூரனை, செய - வென்றவனே! புய - உனது திருப்புயத்தை, வசீகர- வசீகரித்தலில் வாஞ்சையுள்ள, ஸிந்துர - திலதத்தையுடைய, வல்லி - வள்ளி நாயகிக்குரிய, சிங்கார - அலங்காரத்தை உடையவனே! சிவஸுத - பரம சிவனது மைந்தனே! சுசீ- அக்நியினது, கர - கையிலிருந்தவனே! ஸிந்துர - (வெள்ளை) யானையையும், கந்தர - மேகத்தையும், வாஹன் - வாஹநமாகக் கொண்ட இந்த்ரனது, சிறை - சிறையை, விடும்- களைந்த, சுசீகர - பரிசுத்தனே! சிந்து - சிதற அடி, உர-வலிய, மால் - மயக்கத்தைத் தரா நின்ற (தந்த), வினை - இருவினையாகிய, குன்றை - கல்மலையை, சிகண்டி கொண்டு - மயில் வாஹநாருடனுய் என்முன் எழுந்தருளி. கருத்துரை: ஸமுத்ரத்

★ சீகர - லக்ஷ்மிகரம் (செல்வச் செழிப்புப்) பொருந்தியவனே! சிந்து-யானையாம் பிணிமுகத்தில் அல்லது ஐராவதத்தில் ஏறும், ரவுத்த - ராவுத்த - (மயிலாகிய) குதிரைச் சேவகனே! எனலும் பொருந்தும்.

தின்கண் வலிய சூரனை வென்றவனே! (அல்லது லக்ஷ்மிகரம் உடையவனே! யானையேறும் குதிரைச் சேவகனே!) அழகிய புயாசலனே! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவன் மைந்தனே! அக்நியின் கையிலிருந்தவனே! இந்த்ரனது சிறையைக் களைந்த பரிசுத்தனே! நீ மயிலேறி வந்து என் வினையாகிய குன்றைப் பொடி படுத்த வேண்டும். 24. வை-கூர்மை. ஐவர்-ஐம் பொறிகள். வீடு-உடல். 25. கநகம் - பொன். கிரி-மேரு. செண்டு-செண்டாயுதம்; தலைப்பு வளைந்த பிரம்பு போன்ற கருவி. கதி-வலிமை. கடம் மிஞ்சி-மதம் மிகுந்து. அநந்த விதம்-பல வகையில். கவளம்-கபளம் கபளமாக உண்கை. கரி-யானைமுகனும் விநாயகர். துணை-ஸஹோதரன். பநகம்-பந்நகம்-பாம்பு. புயல்-மேகம் போன்றவர். புலையன் -புலைத் தொழில் செய்பவன். பவம்-பாவம். அநகன்-பாவம் அற்றவன். அழல் உந்த-தீக்கொளுந்த. நகும் திறல்-சிரிக்கும் ஆற்றல். வென்-முதுகு. கந-பெருமை படைத்த. மதி-சந்த்ரன். கதிர்-ஸூர்யன். 26. சிகரமும் வலம் வருகிலன்-கிரி ப்ரதக்ஷிணம் செய்கின்றேனில்லை. உவப்பு-மகிழ்ச்சி. விழைகிலன்-விரும்பு கிறேனில்லை. பகடு-எருமை. பிடர்-கழுத்து. கறுத்த-கரிய; கோபித்த எனினுமாம். வெம்-கொடிய. மறலி-யமன். உழை யினர்-யமபடர்கள்; காலன் முதலியோர். எறிகயிறு-பாசம். அடு கதை - கொல்லும் கதாயுதம். பொரு - சண்டையிடும். நைந்து அலமுறு-நொந்து கலங்கும். அளவை-தத் க்ஷணம். வினைத்தலம்-போர்க்களம். அலகை-பேய். விழுக்கு-மாம்ஸம். உண-உண்ண. குஞ்சி-தலைமயிர். பண்-ராகம். கொடிச்சி-பூங் கொடி போன்றவள். முகடு-மலை. நறை-தேன்; வாஸனை. விரைத்த-நறுமணமுள்ள. ம்ருகமதம்-கஸ்தூரி. புயவரை-தோள் மலை. மறைமுநி-ப்ரஹ்மா. புனல்-நீர். அலர் பொதிய- மலர் தூவ. வரிஅளி-ரேகைகளையுடைய வண்டுகள். நறை-தேன். தெவிட்ட -அலுக்க. 27. புண்டரிகம்-தாமரை. கலவி-ஸம்போஹம். மன்-நிரம்ப. பொது திகழ் மாதர்-விளங்கும் விலை மகளிர். செருமி-நெருங்கிப் போய். ததிநாளும்-நாள் தோறும் தக்க ஸமயத்தில். உவகாரி-உபகாரம் செய்பவள், எந்தை-சிவன். இடம்உறை நாயகம்-இடப்பாகத்திலிருக்கும் தலைவி. கவுரி-செந்நிறமான தேவி. ஆனை-யானைமுகக் கணபதி. கரமில்-கரத்தில். பகிர்ந்த-

கொடுத்த. அவம்-வீண். அமுத ஆலயம்-பேரின்ப வீடு. நகம்-குறிஞ்சி(மலை) நிலம்; கால் நகமும் ஆம். குறிஞ்சி-மலை; குறிஞ்சி மலரும் ஆம். அயிலா-வேலவா! 28. ஏறு-வ்ருஷபம். கரி உரி-யானைத் தோல். நூல்-புரி நூல். அதள்-தோல். சிரமணிமாலை-அழகிய தலை(கபால) மாலை. உசந்த-உயர்ந்த. அசந்த-அயர்ந்த. 29. வெண்டையம்-ஒருவகைக் காலணி. பவுரி-வளைந்து(வலம்) வரும் கூத்து வகை. சந்த மகுடம்-அழகிய கிரீடம். சிந்துவேல்-(சூராதிகளை) அழித்த வேல். சந்திர நிறங்கள்-(கோடி) சந்த்ர ப்ரகாசம். புண்டரிகர் அண்டம்-ப்ரஹ்மாண்டம்; ஸத்யலோக மும் ஆம். பஹிர் அண்டம்-வெளியிலுள்ள உலகுகள். வெம்களம்-கொடிய போர்க்களம். பொன்கிரி-பொன்மலை. என அம் சிறந்து -என்று அழகு மேலிட்டு. புண்டரிகர் தந்தை-திருமால். புண்டரிகர்-தாமரைக் கண்ணனும் விஷ்ணு. தந்தை-சிவபிரான் எனினுமாம். சந்தம்-சந்தநம். கும்பமுநி-அகஸ்த்யர். 30. மூஞ்சர்-லோபிகள். முனை-போர். துங்க-பரிசுத்தமான. அம் தண்மறை வேள்வி-அழகிய குளிர்ந்த வேதத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம்; நாரதர் செய்தது. அந்தம்-அழகு. ஸிந்துரமின் -ஐராவத யானை வளர்த்த மின் கொடி போல்வாளாம் தெய்வ யானை. வேளைக்காரன்-பொழுது போக்குத் துணைவன். வாரக்காரன்-அன்பு வைத்துள்ளவன். செம் சமர்-நேர்மைப்போர். ரணம்-போர். சூறைக்காரன்-சூறையாடுபவன்; அழிப்பவன். 31. விறல் மாரன்-வலிமை வாய்ந்த மந்மதன். வாளி-அம்பு. இந்து-சந்த்ரன். மித வாடை-அளவான (வடக்கு) வாடைக் காற்று. தழல் - நெருப்பு. ஒன்ற - பொருந்த. குறவாணர் - -குறவர். பேதை-வள்ளி. குளிர்மாலை-குளிர்ந்த மாலைப் போது. அணிமாலை-அழகிய பூ (மண)மாலை. குறுகாயோ-(வந்து)அணைத்துக் கொள்ள மாட்டாயோ? மறி மான்-மான்கன்று; ஒரு பொருள் இரு சொல். மதி-புத்தி. மலை-க்ரவுஞ்சம். மாவு சிந்த-மாமரம் அழிய. வேலை-கடல். 32. அண்டர்பதி-தேவருலகு. அந்தரி-பார்வதி. மகிழ்கூர-மகிழ்ச்சிமிக. மண்டலம்-மண்தலம்; பூமி. எண்திசை-அஷ்ட திக்கு. மஞ்சினன்-மேக வாஹநனும் இந்த்ரன். மங்கை-லக்ஷ்மி. மைந்து-வலிமை; அழகு. புண்டரிகம்-தாமரை. அண்டர்மகள்-தேவஸேனை. புந்தி-புத்தி. நாகம்-அஷ்டகுல நாகங்கள். விண்டுவரை-மூங்கில்கள் வளரும் மலைகள்;

அஷ்டகுல பர்வதங்கள் அல்லது சூரனொடு வரும் ஏழு கிரிகள் அல்லது க்ரவுஞ்சம். இகல்-மாறுபாடு. சாடு-அழிக்கும். தண்தரளம்-குளிர்ந்த முத்து. மணி-ரத்நம். 33. மூல மந்திரம்-தாரகம்; ப்ரணவம். இங்கிலே-இங்கு இல்லே. மூகன்-ஊமை. வார்மை-ஸஹவாஸம். கும்பி-சகதி; கும்பிபாகம் என்னும் நரகமும் ஆம். கூடு-உடல். கூர்மை-புத்திகூர்மை. பீலி-மயில் தோகை. ஆலி-(குண்டிகை) நீர். அசோகு-அசோகமலா. மூகர்-மௌட்யர். எழுது ஏடு-தேவாரம் எழுதின ஓலேயேடு. மாறன்-நின்ற சீர் நெடுமாற பாண்டியன். பீறு-ரத்தம் பீறிட்டு வரும். வெம் கழு-கொடிய கழுமரம். ஆலம்-விஷம். ஜோதி-அக்நி. அம் க(ண்)ணர்-அழகிய திருக்கண்ணினர். வாலே-பாலே. ஆரணம்-வேதம். 34. இருசெவி-பெருமை பொருந்திய காது. வரபாலன்-வரபுத்ரன். விருதா-வீணே. ஆஹம்-அஹம்; உள்ளம். நவநீதம்-வெண்ணெய். நவலோகம்-பூமியின் ஒன்பது பிரிவான கண்டங்கள். அலங்கிருத-அலங்காரங்களோடுகூடியவனே! விஞ்சை-மாய வித்தை. கரு-பிறப்பு. தெவயானே-தேவயானேயம்மை. அம்-அழகிய. ஸம்ப்ரம்-ஸம்ப்ரமம்; பெருமை. வேள்-செவ்வேள்; முருகவேள். ஸவுந்தரிக-அழகனே! மெய் கண்ட-உண்மையைக் கண்டறிந்த. 35. பவளம்-செம்பவழம். விழியின்கனி-தேஜிநீபலம்; செந்நிறமுள்ளது. பொரு-போன்ற. பசலே-தேமல். தநம்-முலே. விரகு-காம புத்தி; ஸாமர்த்யம். விரகு-விரகம்-விரகதாபம் எனலுமாம். சருகு ஒத்து-(காய்ந்த) இலேச்சருகு போல. மெலியா-மெலியாத. அம் பரி-அழகிய குதிரை. நுகர்-பருகுவாயாக! வித்தகம் ஆகும்-(கலே) அறிவு வளரும். நுவல்-சொல். மெய்ப்பு-ஸத்யம். பாலன்-திரு ஞாந ஸம்பந்தன். நுதி-(பல்லின்) கூர்மை. கராம்-முதலே. களிறு-ஆண் யானே; கஜேந்த்ரன். நொடி-கண்ணிமைப்போது. அகரம்-'அ' என்னும் எழுத்து. அக்கரம்- அக்ஷரம்; எழுத்து. அமரர்க்கு இறை- தேவேந்த்ரன். 36. நாடா-விரும்பாத. முடியாதோ-முடிந்து போய் விடாதோ? அரற்றும்-அலறும். வினே ஆயின்-செயலாக உருவானல். திருச்சபையின் ஏருது சித்தம்-(நின்) ஸந்நிதாநத்தில் (திரு ஓலக்க ஸபையில்) உன் திரு மநத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெருது. வாடா மலர்ப் பதவி-அழியாமுக்தி நிலே. வாய்பாறி-வாய் கிழிபட்டு (அரற்றி ஓலமிட்டு). வாரேன்-வருகிறேன்;

வரமாட்டேன் எனினுமாம். சூடாமணி-சூளாமணி; ஒரு மகளிர் தலையணி. பிரபை-ஒளி. அரிதோல்-சிங்கத் தோல். ஏடு ஆர் குழல்-மலர் இதழ் பொருந்திய கூந்தல். சுருபி-ஸொரூபி; அங்க லக்ஷணமுள்ளவள். ஞாந ஆதநத்தி-அறிவுப்பீடத்தில் அமர்ந்திருப்பவள். ஏராள்-அழகி. ஏர்-அழகு. புலிசை-சிதம்பரம். 37. திகை-திசை. உவரி-கடல். படி-உலகு. முகடு-மலை. ஜடலம்-உடல். உயிர் இயை-ஜீவனோடு பொருந்தும். ஜடம்-உடம்பு. நளிநம்-தாமரை. மருமலர்-நறுமணப்பூ. சுருதியின் முறை-வேத விதிப்படி; இசை ச்ருதியின் நெறி எனலுமாம். என்+அ—என=என்னுடைய. குதி-குதித்தல்: முதல்நிலைத் தொழிற்பெயர். குதிபாய-குதித்துப் பாய. சம்பைக் கொடி-மின்னற் கொடி. விபுதை-தேவதை; தெய்வயானையம்மை. நந்த-விளங்க. சந்தச் சபை-அழகிய ஸபை அல்லது சந்தப்புகழ் பாடும் இந்த ஸபை. மறுக-வற்றி அழிய. சலரி-சல்லரி; வாத்ய வகை. பேரி-பேரிகை. துன்ற-பொருந்தி ஒலிக்க. சிலைமணி-வில்லிற் கட்டப் பெற்றுள்ள அழகு மணிகள். சிந்த-ஒலியைச் சொரிய. கந்தச் சடை-வாஸனைமிக்க ஜடாபாரம். அடல்-வலிமை. எந்தை-சிவபிரான். கஞ்சப்பதம்-பதகஞ்சம்-பக்வமான தாமரை மலர். இவர்-ஏறி வீற்றிருக்கும். குலமகள் -குலஸ்த்ரீ. குருமலை-ஸ்வாமிமலை. 38. கலி-கலக்கம். உலை-கன்னான் நெருப்படுப்பு. எழுபு-எழுந்து. மரபாவை-மரப் பதுமை; பொம்மலாட்டத்தில் உபயோகப்படுத்துவது. கயிறு-பொம்மலாட்ட ஸூத்ரம். நீறு கண்டு-பொடிபடுத்தி. இந்துளம்-கடம்பு. தொடை-மாலை. நூபுரம்-சிலம்பு. மதன்-மந்மதன். தருணம்-இளமை. மழவிடை-இளம் எருது. அருணகிரி-திரு அண்ணுமலை. குருகு-பறவையாம் கோழி. மந்தரம்-மந்தரமலை. புவநகிரி-உலகைச் சுற்றியுள்ள எட்டுக் குலகிரிகள். சேடன்-ஆதிசேஷன். சசிமகள்-இந்த்ராணி பெண்; தெய்வயானை. உம்பர்-தேவர். 39. இடைந்து-வருந்தி. ஸுகந்த வீ-நறுமண மலர். விண் மடந்தை-அரம்பை முதலியோர். பருமயில்-பருத்த (பெரிய) மயில். மருவலர்கள்-பகைவர்கள். திண்-வலிய. பணஅர-படத்தை உடைய பாம்பாம் ஆதிசேஷனின். மறலி-யமன். வளை குலம்-சங்கின் கூட்டம். அலங்கு-ஒளி செய்கின்ற; அசைகின்ற 40. ஒட்டில் பட்ட-கண்ணியில் அகப்பட்ட.

குருகு-பக்ஷி. ஸத்துவிட்ட(அ)ப்படிபோல்-அறிவின் சக்தியை விட்டுவிட்டுத் தவிக்கின்ற அதுபோல். சச்சில்-பதர் போல. படியில்-பூமியில். முத்தப் பதவி-முக்தி நிலை. தொக்கு-தொகுக்கப்பெற்று. மிடி-வறுமை. துப்பு-செம்பவழம். சரணம்-மயில் தோகை. வெற்றிப் புரவி-ஜயம் தரும் குதிரை. சுற்றவிட்டு-வலம் வரச்செய்து. கடுகி-வேகமாக. வித்தக அத்தி-ஞாந யானை; கணபதி. பவள தொப்பை அப்பற்கு-பவழம்போற் செந்நிறம் வாய்ந்த பெருவயிற்று எந்தையாம் விநாயகருக்கு. வெற்றி சக்திக்கர-ஜயவேல் கையில் ஏந்தியவனே! க-மயிற் கொடி உடைய. பச்சைச் சரணம்-பசுந் தோகை. கத்தர்-கர்த்தர்; தலைவர். நெட்டு-நீண்ட. முக்கண் நக்கக் கடவுள்-த்ரிநேத்ரதாரியும், நக்நனும் (திகம்பரனும்) ஆன தெய்வம். கச்சி அப்பர்-ஏகாம்பர நாதர் அல்லது கச்சபேச்வரர். கற்ப தத்தை-கற்பக லோகத்துக் கிளி போல்வாளாம் தேவகுஞ்சரி. உற்பதத்து-உன் பதத்து-உன் கழலே போற்றும். குறவர் கற்பு-குறக்குலத்திற் கற்புக்கரசியாய் அவதரித்த வள்ளியம்மை. 41. தறை-தரை-பூமி. மானுடர்-மனிதர். மடல் எழுதும் மால்-பனையோலை ஏடெழுதி மடலேறும் படிக்கு மயக்கம். தோதகம்-வம்பு. ஸரஸர்-ஸல்லாபம் செய்வோர். ஓதி-கூந்தல். மின்-மின்னல். சவலை-கருவுயிர்த்து ஓராண்டுக்குள் தோன்றிய நோயாளிக் குழந்தை. இராசிய-ரஹஸ்ய. பவநம்-காற்று; ப்ராணவாயு. பூரகம்-மூச்சை உள்ளே இழுத்தல்; ப்ராணாயாமத்தின் ஓர் அங்கம். ஏகிகம்-ஒன்றுபடுதல். விந்து-பிந்து; துளி; புள்ளி; சுக்லம். நாதம்-ஒலி; ச்ரோணிதம். நிசாசரர்-அஸுரர். கலாபம்-தோகை; மயில். ஸமேள-ஸம்மேளநம்; கலப்பு. அம்புராசி-கடல். திரைகள்-அலைகள். சீதள-குளிர்ந்த. குடக காவிரி-மேலைக்காவேரி; குடகு நாட்டில் உற்பத்தியாகி ஓடிவரும் காவிரி நதி. திரிசிராமலை-திருச்சிராப்பள்ளி, குறிஞ்சி-(வள்ளி) மலை. மறவர்-வேடர். வடிவு-உருவம்; அழகு. ஆனை-தெய்வானை. மான்-வள்ளிமான். வடிவு அதா-அழகாக. மலையாவையும்-குன்றுதோறாடலில். 42. கழைவில்-கரும்பு வில். குதைவில் முனைகள். கணை-அம்பு. விசை-வேகம். வட்டபணை-வட்டமான பறை. தத்தையர்-கிளி போன்ற மாதர்கள். திகிரி-

மூங்கில்; புல்லாங்குழல். நெய்-தேன். கமலமொக்கு-தாமரை மொட்டு. கமலம் ஒக்கும் முலை எனவும் பிரிக்கலாம். குறவி-குறத்தி; வள்ளி. இறுக-கெட்டியாக. எற்றிய-அலைகளை எடுத்தெறிந்த. ஜலதி-கடல். எட்டு அசலம்-அஷ்ட குலகிரிகள். நிலம் முட்ட-பூமி முழுதும். முடிநெட்டு-நீண்ட கிரீடம் அணிந்து அரசாட்சி செய்த. 43. குட்டம்-குஷ்டம். எரிவழங்கு வெப்பு-அக்நியைப் போற் கொதிப்பைக் கக்குகின்ற வெப்பு (ஜ்வர) நோய். இகலி நின்று-மாறுபட்டு இருந்து. அலைக்கும் முயலகன்-வருத்தும் அபஸ்மாரம் என்னும் இழுப்பு நோய். குலைப்பு-நடுக்கும் குலைநோய். முனை-போர். நெடியகுன்று-நீண்டு உயர்ந்த சிறுமலை; தணிகை; திருத்தணிக்கருகில் 'நெடியம்' என்ற பெயராலேயே உள்ள ஒரு குன்றின் மேலும் முருகன் கோயிலிருக்கிறது. திசைமுகன்-ப்ரம்மா. 44 பரவைக்கு-பரவை நாச்சியாருக்கு. விசை-தட்வை. பகரற்கு-சொல்ல. மாண்-மாட்சிமை பொருந்திய. மரபு-வம்சாவளி. உச்சித-உசிதமான. கரடம்-மதம். கற்பகன்-கற்பகம் போல் அருள் வழங்கும் கணபதி. கலை-மான் (மகள்). வில் கண்-ஒளிபொருந்திய கண் அல்லது வில்போல் வளைந்த புருவத்தின் கீழமைந்த கண். அயன்-ப்ரம்மன். 45 அகரம்-'அ' என்னும் எழுத்து. அஹம்-உள்ளம்; 'நான்' என்னும் வஸ்து. இகரம்-'இ' எனும் எழுத்து. இருநிலம்-பெரிய பூமி. மகபதி, வலாரி-தேவேந்த்ரன். 46. காலன்-யமன். வேதன்-ப்ரம்மா. ஆர் அமுதம்-நிறைந்த தேவாம்ருதம். தந்தி-யானை; தேவஸேனை. 47. மனை-மனைவி. வாலவயது-பால வயஸ். நுதல் ஆன திங்கள்-பிறைச் சந்த்ரன் போன்ற நெற்றி அல்லது புருவம். தாழும்-தாழ்ந்து வணங்கும். சேல-சேல் மீன்களை உடைய. அனங்கள்-அன்ன பக்ஷிகள். ஆர-நிரம்ப. ஆரம்-முத்து. இஞ்சி-மதில். சேண்-ஆகாசம். ஆலவிடம்-ஹாலாஹல விஷம். கண்டர்-திருக்கழுத்தினர். மன்று-சிதம்பர ஸபை. 48. ஊடல்-காதலரின் பிரிதல் விளையாட்டு. முயங்கி-மயங்கி. விரகால்-விரகத்தால். மெ(ய்)யே-உடம்பே. விசை-வேகம். ஆழி-கடல். ஸேது-அணை. ராவணேசை-ராவணேச்வரனை. தானை-ஸேனை. பாறு-பருந்து. 49. அம்-அழகு; கங்கை நீர். சிவகாசி-பாண்டி நாட்டு ஸ்தலம். சிவம்-மங்கலம். காசி - வடகாசி எனினுமாம். கொந்து - திரளான ஜநங்கள்.

தனி-தனியே; ஒப்பற்ற தன்மையில். தந்திரர்-ஆகம சாஸ்த்ரக் காரர்கள்; கல்வியாளர்கள். கும்பு-கூட்டம். வேளூர்-வைத்தீச் வரன்கோயில். ஜெம்புகேசுரம்-திரு ஆனைக்கா. தென்றல் மாகிரி-பொதியம். மூதூர்-திருப்புனவாயில். விரிஞ்சை-திரு விரிஞ்சிபுரம். வஞ்சி-கருவூர். கம்பை மாவடி-காஞ்சிபுரம் ஏகாம் பரேச்வரர் கோயில். கம்பு-சங்கு. காவேரி ஸங்கமுகம்-காவிரிப் பூம்பட்டினம் என்னும் பூம்புகார். சிராமலை - திருச்சிராப் பள்ளி மலை. தேவதந்திர-தேவஸேனாபதியே! கந்தம்-வாஸனை. சிவாயம்-ரத்நகிரி (திருவாட்போக்கி). அஹம் படு-(ப்ரம்மா வின்) அஹங்காரம் பட்டுப்போன. வாதாடு மங்கையர்- காளிகாதேவி. உம்பர்-ஸத்யலோகம்; தேவர். வாணி-ஸரஸ் வதி. பொன்-திருமகள். மால் ஸவுந்தரி-திருமாலுக்குரிய அழகி; லக்ஷ்மி. ஏர்பு-உள்ளத்து எழுச்சி. இந்திராணி தன்மாது- தெய்வயானையம்மை. மாலாய்-ஆசையாய். தேவாலயம்-தெய் வக் கோயில்கள். 50. அதல சேடனார்-அதல பாதாலத்தி லுள்ள ஆதிசேஷன். அகிலம்-உலகம். அபி(ன்)ன காளி-சிவ னோடு பிரியாத காளி தேவி. விடை-எருது. அருகு-பக்கத்தில். வேதாளம்-பேய். மதுரவாணி-இன்சொற் கலைமகள். வேத னார்-ப்ரஹ்மா. மதி-சந்த்ரன். வநஜ மாமியார்-தாமரையில் வீற்றிருக்கும் (முருகவேட்கு) மாமி; லக்ஷ்மி. மாமனார்-(முருக வேட்கு மாமன்; விஷ்ணு. கதை-கதாயுதம். வாளி-அம்பு. கருத லார்கள்-பகைவர்கள். காலி-பசுக் கூட்டம். விஜயன்-அர்ஜு நன். கோடு ஊதி-சங்கத்வநி செய்தவன். உததி-(பாற்) கடல். மூடு-மூடிய. உவணம் ஊர்தி-கருட வாஹநன். உதய தாமம்- எடுப்பாக விளங்குகின்ற பூமாலையணிந்த. ப்ரபுட தேவ மா ராஜன்-இவன், அருணகிரியார் காலத்தில் திருவண்ணமலைப் பகு தியை ஆண்டுவந்த அரசன். 51. பத்தி-வரிசை. புவநம்- பூமி. எற்றி-இடறி. தத்தி-பாய்ந்து. பரம ஆநந்த ஸாகரம்- பேரின்பக் கடல். 52. கோலகால-கோலாஹல. நவமணி மாலா-நவரத்ந மாலை. அபிஷேக பார-பெரிய கிரீடமணிந்த. ஸேவை-தர்சநம். வீரமாது-வீர லக்ஷ்மி. ஈர்ஆறு = 12. வரி அளி- கோடுகளை உடைய வண்டுகள். சீராக மோது-ஒரே சீராக (வந்து) மோதி முகர்கின்ற. ஸ்ரீராகம் ஓது -'ஸ்ரீ' என்னும் ராகத்தைப் பாடுகின்ற எனலுமாம். நீப பரிமள-கடப்ப

மலரின் நறுமணம் வீசும். ஆராத காதல்-தெவிட்டாத அன்பு. ஜீமூதம் ஊர் வலாரி-மேகத்தை வாஹநமாகக் கொண்ட இந்த்ரன். வேடர் மடமகள்-வள்ளி. வலாரி மடமகள்-தெய்வானை. வலம் இடம் உறை-வலது, இடது பக்கங்களில் வாழ்கின்ற. வலம் இடம் முறை-வல, இடப்பால் முறையே எனினுமாம். அபிராம-அழகிய. தாபம்-ப்ரதாபம். ஆபாதனேன்-மிகக்கீழ்ப் பட்டவன்; தீயவன். ஏர் ஆரும்-அழகு பொருந்திய. மாடம்-உபரிகை. கூடம்-கூடம், தாழ்வாரம் முதலியன. மீது-வெள்ளியம்பலத்தின் மேல். மாறி ஆடும்-கால்மாறி ஆடின. ஏழ் ஏழு பேர்கள்-(7×7) 49 ஸங்கப் புலவர்கள். பொருள் அதிகாரம்-இறையனார்அகப்பொருள். ஈடுஆய-ஸமானமான. ஊமர்-ஊமை; ருத்ர ஜந்மர். வணிகர் இல் ஊடு ஆடி-உப்பூரி குடிகிழார் என்ற வைச்யர் வீட்டிலே (அவதரித்து) விளையாடி. ஆலவாய்-மதுரை. விதிசெய்த-சிறந்த உரை இன்னதென்று விதித்தல் செய்த. லீலா விசார-விசாரணைத் திருவிளையாடல் செய்தவனே! வரதர-வரத்தைத் தரிப்பவனே! கூர்ஆழி-கூரிய சக்ரத்தால். வீய-இறக்க. நினைபவன்-அர்ஜுநன். பாநு-ஸூர்யனை. ராயன்-ராஜன். கோடாமல்-கோணுமல்; தவருமல். வயலி-வயலூர். கோனுடு-விராலிமலையுள்ள நாட்டுப் பகுதிக்குக் 'கோனுடு' என்று பெயர். விராலிமலை-திருச்சிராப்பள்ளியினின்று மதுரை செல்லும் வழியிலுள்ளது; குன்றுதோருடலுள் ஒன்று. 53. சிலம்பு-காலணி. சிலம்பு - மலை; க்ரவுஞ்சம். கூடம் புயம்-விசாலமான தோள். மருவடிவு - பால் வடியும் அழகு பொருந்திய. வதநங்கள் - திருமுகங்கள். குதிகொண்ட - குதித்தல் கொண்டன. 54. ஆராதநர் - பூஜை செய்வோர். ஜப ஆலம்பநம்-ஜபம் செய்தலாகிய பற்றுக்கோடு. ஸபா ஆலம்பநம் - ஸ்பைகளில் உள்ள ஆசையுமாம். ஆவாஹந மா மந்திரத்து மடல்-தெய்வம் எழுந்தருள வேண்டி எழுதப்படும் சிறந்த மந்த்ரங்களைக் கொண்ட சக்ரத் தகடு; தாயத்து வகை. ஆறு ஆர் தெச மாமண்டபம்-(6+10)=16 கால் மண்டபக் காட்சி. ஆம் ஆறு எரி தா(வு)ம் இந்தநம்-(யாக யக்ஞங்கட்கு) ஆகும்படி அக்நி பாயும் ஸமித்து; ஹோம விறகு. நீராளகம்-நீராளம்; நீர்மிகுதி. நீர்-கண்ணீர். மஞ்ஜநத்த - அபிஷேகம் கொள்பவனே! நீள் தாரக வேதண்ட-பெரிய ப்ரணவாசலத்தில்

இருப்பவனே; 'ப்ரணவாசலம்' திருப்போரூரில் உள்ளது. தாரக-ப்ரணவப் பொருளே! வேதண்ட-மலைகளுக்கு இறையே எனப் பிரித்தலும் ஆம். மத்த-உத்ஸாஹம் (மகிழ்ச்சி) மிக்கவனே! நியமாக - அந்யம் இன்மையாக. பாராவரம் - பாராவாரம்; கடல். வீர ஆகர - வீரத்துக்கு இருப்பிடம் ஆனவனே! சாமுண்டி-துர்க்கை. சக்ர பாராகண பூதம்-சக்ர வ்யூஹமாக வகுக்கப்பெற்றுநிற்கும் காவல் கணங்களானபூதங்கள். வேதாள ஸமூஹம்-பேய்க் கூட்டம். அமர்-போர். வேதா-ப்ரம்மா. அரற்ற-கூச்சலிட. ஆகாச கபாலம்-வெளிமுகடு; அண்டகூடம். வேர் மாமர மூலம்-மாமர வேர் மூலம்-(சூர்)மா மரத்தின் மூல (அடி) வேர். தறித்து-வெட்டி. வடவா ஆலும்-வடவாமுகாக்நி தங்கியுள்ள. வார் ஆகரம் - கடல். வாஞஸநம்-பாண ஆஸநம்; வில். பரிதாபம்-பயம்; துயரம். 55. பதவுரை: செய-(செய்ய - செம்மையான) சிறந்த, துங்கபத்திரி போற்றும்-துங்கபத்ரையென்னும் நதி வணங்குகிற, பகீரதி கர-கங்கா தேவியின் கையிலிருப்பவனே! செவ்வேல்-சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய, செய-ஜெயம் பொருந்திய (செய்ய-சிவப்பு நிறம் வாய்ந்த) குமாரக் கடவுளே! துங்கபத்திரி-ஸூர புன்னையிலையை, சூடும்-புனைகின்ற, குறத்தி திறத்த-வள்ளி பங்காளனே! தண்டம் - தண்டாயுதமும், செய-வெற்றியும், துங்க-பெருமையும், பத்தி-ஒழுக்கமு முடைய, ரிபு-மாறுபட்ட காலன், திரி-கெடும்படி (உதைத்த), பாதத்தர்-திருவடியை யுடைய பரமசிவன், செல்வ-புதல்வனே! தென்பால்-தென் திசையில், செய்-போகச் செய்ததாகிய, அதுங்கு-யாவரும் ஒதுங்கும், அபத்து-தீ நெறியினுல், இரிய-எனது சிந்தை முறிந்தோட, திரியாது - உழலாமல், இரு - நீ தங்கியருள வேண்டும், என் சிந்தையில்-என் மநத்தின் கண்ணே. கருத்துரை:—காங்கேயனே! வேலாயுதனே! வள்ளி நாயகனே! பரமசிவனது மைந்தனே! யான் யம தண்டனையை விளைக்கும் அவநெறியிற் சிக்காவண்ணம் நீ என் சிந்தையில் வீற்றிருக்க வேண்டும். 56. கூர்-மிகுந்த. பக்தனேன்-பக்தனுகிய நான். மநோ பத்மம்-மநமாகிய தாமரை. அன்பு ஆன நூல்-'பக்தி' எனும் நார். நாவிலே சித்ரம்-நாக்கில் எழுதும் கவிதை மாலையாக. ஞாந வாஸம்-அறிவு மணம். ப்ரகாசியா

நிற்ப - ஒளிவிட. புத்தி அளி - புத்தியாகிற வண்டு. மாக்ருதா-என்னுல் மாநஸிகமாகச் செய்யப்பட்ட. (அல்லது மாத்ருகா-மாத்ருகா மந்த்ரமாலையான) கோல ப்ரவாளம்-அழகிய பவழம். மூசு காநம்-(மரங்கள்)அடர்ந்த வநம். முக்த மூரல் -முத்துச் சிரிப்பு. நீப ப்ரதாப மார்பத்த-புகழ்மிக்க கடம்பணி மார்பனே! மூரி-வலிமை; இளமை. வேழத்தின் மயில்-(ஐராவத) யானை வளர்த்த மயில் போல்வாளாம் தேவஸேனை. வாழ்வு-கணவன். மீநப் பயோதி-மீன் நிறைந்த கடல். வாய் விட்டு-அலறி. வேக-(நீர் வற்றி) வெந்துபோக. வேதித்து-வருத்தி. பராரை நாகம்-பருத்த அடிப்பாகத்தை உடைய மலையாகிய க்ரவுஞ்சம். 57. நாதம்-லிங்கம்; ஒலி; ச்ரோணிதம்; பரவெளி. விந்து-பீடம்; ஒளி; சுக்லம்; துளி (புள்ளி). கலா ஆதி-கலைகளுக்கு மூலப் பொருளே! நாக பந்த மயூரா-பாம்பைக் காலிற் கட்டி அடக்கும் மயில் வாஹநனே! பரசூரர்-பிற அஸுரர்; சூராதிகள். சேத தண்ட-அழித்துத் தண்டித்த. ஸம்ப்ரமம்-நிறைவு. கிரிராஜன்-குறிஞ்சி வேந்தன்; மலைகட்கு அரசன். ஸ்தூய-ஸ்துதிக்கப்பட்ட; ஸ்தோத்ரம் செய்யப் பெற்ற. தூயஅம்பலம்-சுத்தமானபரவெளி. தேவகுஞ்சரிபாகா-தெய்வயானையின் பக்கத்தில் இருப்பவனே! கோலால-கோலாஹலமான. ஈரம்-இரக்கம். ஏழ்தலம்-ஏழு லோகம். மநோஹர-மநத்துக்கு இன்பமுடையவனே! ராஜகெம்பிர நாடு-சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதி. (ராஜகம்பீர வளநாட்டு மலை என்பது திருக்கற்குடி.) ஆதரம் பயில்-அன்பு வைத்த. ஆரூரர்-ஸுந்தரர். தோழமை-நட்பு. ஆடல் வெம்பரி-ஆடலில் வல்ல விரும்பத்தக்க குதிரை. கயிலையில்-கைலாஸத்துக்கு. ஏகி-போய். ஆதி அந்த உலா-அழகிய 'ஆதிஉலா' (திருக்கைலாஸ ஞாந உலா) எனும் ப்ரபந்தம். ஆசு-ஆசுகவியாக. சேரர்-சேரமான் பெருமாள் நாயனுர். கொங்கு-கொங்குமண்டலம். வைகாவூர் நல்நாடு-நல்ல 'வைகாவூர்' என்னும் நாட்டுப்பகுதி. ஆவினன்குடி - பழநிமலை அடிவாரத்தில் உள்ள முருகன் கோயில்; இதுவே மூன்ரும் படைவீடு. ஆதரம்...சேரர்-ஸுந்தரர், சேரமான் இருவரும் திருக்கைலை சென்ற பெரியபுராண வரலாற்றைக் குறிப்பன இவ்வடிகள். 58. நால் இரண்டு இதழால்-4 + 2 = ஆறிதழ்களால். கோலிய-வகுத்துஅமைக்கப்பட்ட.

ஞால் அம் முண்டகம் - தொங்கிப் பொருந்திய அந்த அழகிய தாமரை. மேல்-ஸ்வாதிஷ்டாநம் என்னும் ஆதாரம். இள ஞாயிறு என்று-(பால ஸூர்யன்)-உதிக்கும் செஞ்ஞாயிறு போல, உறு - நிறம் படைத்த. கோலாஹாலன் - ஆடம்பரமுள்ள ப்ரஹ்மா. ஞாலம் உண்ட-பூமியை உண்ட. ப்ராண ஆதார னும்-உயிர்களைக் காக்கும் தொழிலைக் கொண்ட, 'மணிபூரகம்' என்னும் ஆதார ஸ்தாநத்திலிருக்கும் விஷ்ணுவும். யோக மந்திர மூல ஆதாரனும்-யோகத்துக்கும் மந்த்ரங்களுக்கும் மூல ஆதார ஸ்தாநமாகிய ஹ்ருதய கமலத்தில் 'அநாஹதம்' என் னும் ஆதார ஸ்தாநத்தில் இருக்கும் ருத்ர மூர்த்தியும். ப்ரபா அல்லது ப்ரபாவ ஆகாரனும்-ஒளி அல்லது புகழுள்ள மேலான திருவுருவம் கொண்டவனுப் ப்ருமத்ய ஸ்தாநமாம் ஆக்ஞை என்னும் ஆதாரத்திலுள்ள ஸதாசிவ மூர்த்தியும். நடுவு ஆக-நடுநிலைகளில் வீற்றிருக்க. கிரீடா பீடம்-(உன்) லீலைகளுக்கு உரிய இடம். நூல் அறிந்த மா மணீ மாடம் - சாஸ்த்ரங்கள் ஆராய்ந்து 'இதுவே இறைவன் ஸ்தாநம்' என அறிந்து சொல் லும் சிறந்த அழகிய ரத்ந மண்டபம். மேதகும் - மேன்மை மிக்க. ப்ரபை-ஒளி. கோடாகோடி-பல கோடிக்கணக்கில் விளங் கும். இடம்-முருகன் வீற்றிருக்கும் ஸ்தாநம். பண்டிதன்-அறிவாளி. ஆசாரியன்-குரு. இப்பாடலின் முன்பாதி குண்டலிநி யோக மார்க்கத்தைக் குறிப்பது. ஆல கந்தரி - கழுத்தில் விஷம் அணிந்தவள். மோடாமோடி-ஆடம்பரமுடைய துர்க்கா தேவி. பிங்கலை-ஸ்வர்ண நிறம் படைத்த காகிநி தேவி. நாநா தேசி - பலப்பல இடங்களிலிருப்பவள் அல்லது பலவித ஒளியை யுடையவள். அமோஹி-நிராசை வாய்ந்தவள். லோகாலோகி-யாவுலகங்களையும் படைத்துக் காப்பவள். ஏ உயிர்பாலும்-எந்த ஜீவனிடத்தும். ஸம்ப்ரமி - பெருமிதம் கொண்டவ்ள். மாதவி-காடுகாள் (துர்க்கை). ஞாதா ஆனவர் - எல்லாம் அறிந்த சிவனார். வானவர் - தெய்வம் எனலுமாம். ஆட - நடநம் செய்ய. ஆட மன்று-ஆடக மன்று; பொன்னம்பலம் எனினுமாம். ஆடா-ஆடி. கால சங்கரி-யமனை ஸம்ஹரித்த வள். சிலாசிலி-பரிசுத்தமான தேவதைகளுக்குள் பரிசுத்த மானவள். த்ரிசூலி-முத்தலைச் சூலம் ஏந்தினவள். மந்த்ர ஸுபாஷா பாஷணி-மந்த்ர மயமான நல்ல பேச்சுக்களையே

பேசுபவள். காளகண்டி-கறுத்த கழுத்தினள். கபாலீ-கபாலம் ஏந்தினவள். மாலிநி-மாலை அணிந்தவள். காமதந்திர லீலா ஆலோகிநி - காம சாஸ்த்ரம் கூறும் லீலைகளை உலகில் நடத்தி வைப்பவள். வாம தந்திர நூல் ஆராய்வாள்-சக்தி உபாஸனை முறையைக் கூறும் நூல்களால் ஆராயப்பட்டவள்.
59. பதவுரை: தினை-தினைப்புனத்துக்கு, ஏத்தி-இறைவியாகிய வள்ளி நாயகி, அன்புசெய்-இச்சை கொள்ளும், வேந்தன்-குமாரக் கடவுளது, பதாம்புயத்தில்-திருவடித் தாமரையில், பக்தி-அன்பையும், புந்தி-அறிவையும், நைவேத்தியம்-நைவேத்யமாக, உகந்து - விரும்பி, ஏற்றினர் - (ஸமர்ப்பித்து) வணங்கின அடியார்கள், மாற்றினர்-(உண்மையாய்) ஒழித்து விட்டார்கள். பாற்றினம்-பருந்துக்கூட்டங்களும், தீ-நெருப்பும், தின் - பக்ஷிக்கத் தக்கதும், ஐ-அழகிய, வேத்தியர்-அறிஞர், நெறி - (விதித்த) நல்வழியில், செல்லாத - ஒழுகாததும், இந்திய-பஞ்சேந்த்ரிய வசத்ததும், தித்தியினத்தின் - உணவு வகைகளினால், நைவு - கழிவாகிய (மல ஜலாதிகளை), ஏத்து - ஏந்திக்கொண்டதும், இயங்கு உயிர் - (உண்ணின்று) இயங்கும் ப்ராணனை, கூற்று-யமனானவன், ஆரில்-உண்டுவிட்டால், ஊசிடும்-நாறிப் போகத்தக்கதும் ஆகிய, சீ-இகழ்ச்சிக்கு இடமான, உடம்பு-தேஹத்தை. **கருத்துரை:** வள்ளி நாயகி விரும்பிய கந்த ஸ்வாமியினது திருவடித் தாமரையில் அன்பையும், அறிவையும் செலுத்தினவர்கள் பருந்துக்கும், தீக்கும் இரையாய், நெறியொழி ஐம்புலன் நுகர்ச்சியையுடைய மலபாண்டமும், ப்ராணன் விட்டுப் பிரிந்தால் நாறிப் போவதுமாகிய உடலை ஒழித்து விடுவார்கள். 60. மூலாநிலம்-மூல நிலம்; மூலாதார ஸ்தாநம்; மூல அநிலம் - மூலாதாரத்தில் (மோதும்) (ப்ராண) வாயு எனலுமாம். மோஹ அடவி - ஆசைக் காடு. சுடர்தனை நாடி-நெருப்பைச் சேர்ந்து; அதாவது காமக் காடு தீக்கொளுந்தப் பெற்று; நிராசை அடைந்து. சுடர்தனை நாடி - ஆறு ஆதாரங்களிலுமுள்ள தெய்வங்களின் ஜோதி ஸ்வரூபத்தைத் தர்சித்து எனலும் ஆம். மோநா நிலை-மௌந நிலை. நாநாவகை-பலவிதம். ஓதா-ஓதி; கற்று. லீலா விதம் - பல வகை லீலைகள். கதி-பரகதி. நேமா ரஹஸிய-நியமம் வாய்ந்த (ஒழுங்கான) ~ மறை பொருளான; நேமா - நியமமுள்ள

வனே எனினுமாம். நீடூழி - நீண்ட ப்ரளய காலம். தன் நிலே - தனது நிலேமை. வாடா-கெடாத. மணி ஒளி - ரத்ந ப்ரகாசம்; உபதேச ஒளி. நீதா - நீதிமானே! பலம்-பயன். நாலாருசி அமுது - நாலாவிதமான இன்பச் சுவை அமுதம். மறை நாலு ஆயது-நான்கு வேதங்கள். நாடா ஆய்-நாடி ஆராய்கின்ற. தவர்-தபஸ்விகள். இடர் கேடா-துன்பங்களுக்குக் கேடு விளேவிப்பவனே! திரு-லக்ஷ்மி. ஞாநார்-ஞாநத்தினர். யமன் உதை காலார்-யமனே உதைத்த திருவடியினர். 61. மை-கறுப்பு. கைவரும்-ஒழுக்கம் வ்ருத்தியாகும்; பழகி வந்துள்ள, கையாலான எனலுமாம். பைவரும் கேள்-துன்பமுறும் சுற்றத்தார். பதி-ஊரார். ஐவர்-ஐம்புலன்கள். மெய்-உடம்பை. 62. கோப அபராதி-கோபமும், குற்றமும் உடையவன். அவகுணன்-வீணுன (இழிந்த) குணங்களேக் கொண்டவன். நீசன்-இழிகுலத்தோன். அநுசிதன்-உசிதம் அற்றவற்றையே செய்பவன். விபரீதன்-மாறுபாடான புத்தியுள்ளவன். ஆசா-ஆசை. விசாரம்-கவலே. மோஹ ஆசரீத-ஆசைச் செயல்களேக் கைக்கொண்ட. மோஹா சரீத-ஆசைச் சரித்ரங்களே உடைய எனலுமாம். பரவசன்-தன்வசம் இழந்தவன். அனல்-தீ. வளி-காற்று. மாசு-குற்றம். நால் எண் வகை -$(4 \times 8) = 32$ தத்வங்கள்: உயிர்ப் பொருள்களின் பண்பு-32. அவற்றுள் குணப் பண்பு 27, தொழிற்பண்பு 5; $4 + 8 = 12$ எனக் கொண்டால் உயிர் வேதனே 12; நாலும் எட்டும் எனக் கொண்டால், உயிர்த் தோற்றம் நான்கு, ஆணவ மல கார்யம் எட்டு. வாயாத - வாய்க்காத. மகார்-மக்கள். வீசால வேலே - விசாலமான கடல்; வீசு ஆல-வீசும் அலேகளே உடைய அல்லது விஷத்தைக் கக்கிய கடல் எனினுமாம். வேதாளம்-பேய். ராசி-கூட்டம். அறைகூறி-கூவி அழைத்து. மேக ஆரவாரம்-முகிலின் இடி முழக்கம். யாதுதாநர்-ராக்ஷஸர்கள். எமபுரம் - யமபட்டணம். கூசாது-அஞ்சாது. வேடன்-கண்ணப்ப நாயனுர். ஊன்-மாம்ஸம். உண் எனும் உரை கூறு-'அருந்துக' என்னும் சொல்லேச் சொல்லி. மன் ஈய-நிரம்பக் கொடுக்க. அவன் நுகர்தரு சேஷம்-அவன் கடித்துத் தின்ற மீதியை. கோது ஆம் எனுமல்-அநாசாரமானது எனத் தள்ளாமல். அமுதுசெய்-உண்ட. வேத ஆகம ஆதிமுதல்-நால் வேத, சிவாகமங்களுக்கெல்லாம் முழு

முதல் தலைவன். கோ-தலைவனே! 63. ஸந்ததம்-எப்போதும். பந்தத் தொடர்-பாசச் சங்கிலி. ஸஞ்சலம்-துன்பத்தில். துஞ்சி -தூங்கி; மரணாவஸ்தை அநுபவித்து. என்று என்று உற்று- எனவும், எனவும் சொல்லி. தந்தி-ஐராவத யானை. கொம்பு- பூங் கொம்பு போல்வாளாம் தேவஸேனை. அம்-அழகிய. கண்டி- ஈழ நாட்டிலுள்ள கண்டி எனும் தலம்; 'கண்டி கதிர்காமம்' என் பது வழக்கு. 64. அந்தகன்-யமன். ஸங்கதம்-நட்பு. முக்குணம் மாள-ஸத்வ, ரஜோ, தமோ குணங்கள் மூன்றும் அழிய. அந்தி பகல் - இராப்பகல்; கேவல ஸகலம். இரண்டு- த்வந்த்வம் (இரட்டைகள்). செருகும் - உள்ளூடுருவி மறக்க வைக்கும். தடம் - இடம். தணியாத - அடங்காத. அவிழ்ந்து - நெகிழ்ந்து விரிந்து. உரை ஒழித்து - பேச்சற்று. மெய்ச்சிந்தை - உண்மை அறிவு. என்று-என்றைக்கு. தெரி சனை - காட்சி. கொந்து - பூங்கொத்துக்கள். சரண்-திருவடி. சரண் - அடைக்கலம். புரந்தரன் - இந்த்ரன். பதி-அமராபதி. குஞ்சரி - தெய்வயானை. குயம் - குசம்; முலை. குன்று - க்ரவுஞ் சம். திரு அரை - அழகிய இடுப்பு. குண்டலம் - காதணி. குழை - காது; காதணியுமாம். ப்ரபை - ஒளி. தளர் நடை- குழந்தை நடை. ஸந்ததி-பிள்ளை. 65. சுருதி-வேதம். மோநம்- மௌநம். சித்-அறிவு. சிவஸமய-சைவமதத்தின் ஸ்வரூபமாய். அத்துவிதம்-அத்வைதம். நிஷ்கள ஸொரூபம் - வடிவமற்றதும் வடிவமுள்ளதும். துரியநிலை - நான்காம் அவஸ்தை. இதயா கமலம்-ஹ்ருதய கமலம். விளையாநின்ற-விளைந்த. ஸுபோதம்- நல்லறிவு. ஸுயபடிக-ஸ்வயமான ஸ்படிகம்போற் பரிசுத்த மான. பத்மபதம்-தாமரைத்தாள். கரு-கர்ப்பம். சுக்கிலம்- பிந்து. வளி-ப்ராண வாயு. பொருமு-பெருமூச்சாய் ஒலிசெய்ய. முக்குண விபாக நிலை-த்ரிகுணங்களின் பிரிந்த தனித்தனி நிலை. கருத அரியா-நினைப்பதற்கு அருமையான. அசுழம் ஆம்-நாய் ஆகிய. மட்டைதனை - தென்னை மட்டை, பனை மட்டைக்கு ஸமானமான மூடனாகிய என்னை. விண்ட-சொன்ன. ஷட்ஸமயம்- ஆறுமதங்கள். அண்டம் முட்டை=முட்டை; ஒருபொருள் இரு சொல். உற்பநம்-தோற்றம். அமர் உளவோனே-அமர்ந்துள்ள வனே! உத தரிசம்-ஜலத்தோற்றம் போல ஊறுவதாகிய. புத் தமிர்தம் - புது அமிழ்து. அமல ஆநந்தம்-நிர்மலமான இன்பம்.

சக்திகரம் - சக்தியுள்ள தன்மை. உரு பிரணவா மந்த்ர - உருவேற்றப் பெறும் (அல்லது அறிவுருவமாகிய) தாரக மந்த்ரத்தின். கர்த்தவியம் - தலைமைப் பொருள். பருதிகதிர்-ஸூர்ய கிரணம். சரண நூபுரம்-திருவடிச் சிலம்பு. பேர் அண்டம் ஒக்க-பெரியஅண்டம் போல. கந-பெருமை பொருந்திய. பத கெருவிதா - திருவடியைக் கொண்ட பெருமிதம் உடையவனே! துங்கம் - பரிசுத்தம். ஒன்று வற்கரம் - பொருந்திய வலிய பேரொளி. 66. காமியம் - காமச்செயல்; ஆசை. காலர் - யம தூதர். ஓவியத்தில் - சித்ரம் போல் அசையாதிருக்கும் காஷ்ட மௌந நிலையில். அந்தம் - முடிவாகிய முத்திப் பேறு. தூமம்-நறும்புகை. ஏம வெற்பு - பொன்மலை; மேருவைப் போல். ஏரகம்-ஸ்வாமி மலை. 67. அபயம்-தஞ்சம். இதயம்-ஹ்ருதயம். சங்கை-ஸந்தேஹம். எதிர்-ஸமாநம். பதி-ஸ்தலங்கள். எங்கிலும்-யாங்கணும். பலகுன்று - குன்று தோருடல். 68. தாக்கு அமருக்கு ஒரு சாரையை - எதிர்நின்று தாக்கிப் போரிடும் சண்டையில் ஒப்பற்ற சாரைப் பாம்பு போன்றவனை. நீறு - வெண்ணீறு. தாத்பர்யம் - உண்மைப் பொருள்; கொள்கை. பரிவு - அன்பு. இகல் - மாறுபாடு. தமிழ்க்குரை - தமிழ்ச் சொற்களைக் குரைக்கின்ற. ஞாளி-நாய். வ்ருதாவனை-வீணனை. மருள்-மயக்கம். மலத்ரயம்-ஆணவ, கந்ம, மாயா மலங்கள். பூரியை நேரிய -புல்லைப் போன்ற. பூரி-குற்றமுள்ளவன், நேரிய - சுத்தமான எனலுமாம். கடனே - கடமையோ! வஜ்ரம்-வைரம். வை-கூர்மை. மூக்கறை-மூக்கு அறுபட்டவள். மட்டை - பயன் அற்றவள். மஹா பலகாரணி-பெரும் பலத்தால் (போருக்குக்) காரணம் ஆனவள். காரணி-ஹாரணி; ஸம்ஹாரக்காரி எனலுமாம். படுமூளி-அங்கம் குறைபட்டுள்ள மஹாமூளி. உதாசநி-நெருப்புப் போன்றவள். ஸோதரி-ஸஹோதரி. முழு மோடி-முழு வஞ்சகம் உடையவள். இயல் பேற்றிவிட - இயல்பான (ஸீதையின்) அழகைப் பற்றி உளறி வைக்க. இயல்பு+ஏற்றி எனவும் பிரிக்கலாம். கமலாலய ஸீதை-செந்தாமரைச் செழுந்திருவாம் ஸீதா லக்ஷ்மியை. மோட்டன்-மூர்க்கன். முகிலே - மேகமண்டலத்தின் வழியே. மாக் கந-மஹா கநம் பொருந்திய சித்திர-அழகிய. படைவீடு-அரசர்கள் படைகளொடு போருக்குப் போங்கால் முகாம் (தங்கல்) செய்யும் வீடுகள்; ஈண்டு ராவணனின் ராஜதாநியாம் இலங்கை. மார்க்கம் முடித்த-வழி

கண்டுபிடித்து அவனைத் தீர்த்துக் கட்டின. வில்லாளிகள்-வில் தொழில் வல்லவர்கள். நாயகன்-ராமன். வாச்சியம்-வாத்யம்; பறை. கழுநீர்-செங்கழுநீர்ப் பூ. 69. வாதினை-(ஆண்களோடு) வாதம் செய்யும் தொழிலை. தனிமந்த்ர ரூபம் ப்ரணவ ஸ்வரூபம். நாதம்-ச்ரோணிதம். விந்து-சுக்லம். நால் நிலம்-பூமி. நாதம்-லிங்கம். நாகம் அணிகின்ற நாத நிலை-பாம் பணியும் சிவபிரானின் நிலைமை; குண்டலினிப் பாம்பு மேலே சென்று ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் அணிந்து கொள்கின்ற லிங்க நிலை எனலுமாம். தொழுகேன்-தொழுகின்றேனில்லை. சிவம் - மங்களம். ஸோஹம் - ஸா + அஹம் - 'அது நான்' என்னும் நிலைமை. வாகை-வெற்றி. சோலை மலை-பழமுதிர் சோலை. 70. ஐயும் - கோழையும். மையல்-மயல்-ஆசை. அவாவின் ஐவரும்-ஆசையுடன் கூடிய ஐம்புலன்களும். உபாயம்-சூழ்ச்சி. அள்ளல்-சேறு. கடவாது-கடக்காமல். புல் அறிவு-புன்மை; கீழ்மையான சிற்றறிவு. பொழில்-சோலை; கற்பகக் கா. தையல்-தேவஸேனை. மு(ந்)நாலு...புயம் - $3 \times 4 = 12$ திருத்தோள்கள். செய்ய - சிவந்த. வெள்ளை இபம்-வெள்ளானை; ஐராவதம். வள்ளல்-இந்த்ரன். வெள்ளம்-(கடல்)நீர். முதுமா-மூத்த மா மரத்தை (சூரனை). வையம்-உலகம். வல்லம்-திருவலம் என்னும் ஸ்தலம். வள்ளி-வள்ளிக்கிழங்குக் கொடி. சாரல்-மலைச்சாரல். 71. அபகார நிந்தை-தீங்குசெய்தல் என்னும் வசை. இப மா-யானை யாகிய ம்ருகம். ஹிமவான்-பர்வத ராஜன். 72. இரும் நோய் மலம்-பெரிய, கரிய வ்யாதி போன்ற மும்மலம். ஒருவாக என-ஒன்றாக என்று. கற்பகம்-கற்பகத் தருவைப் போன்ற விநாய கர். உபதேசிகப் பதம்-உபதேச மொழி. கரு நோய்-பிறவிப் பிணி. மிடி-வறுமை. கரி மா-யானையாம் விலங்கு. ஞாந பத்தினி-வள்ளியம்மை. அயில்-கூர்மை. சிலை-க்ரவுஞ்ச கிரி. கவடு-படமுள்ள. 73. பதவுரை: செ-ரிஷபத்தையுடைய, புங்கவ-தேவாகிய, சங்கர பாலக-சங்கரன் பாலனே! தெய்வ-தெய்விகமாகிய, வாவி-சரவணப் பொய்கையின், அம்பு-ஜலத் தில், செ-உற்பவித்த, புங்கவ-உயர்ந்தோனே! சங்கு-சங்கினை உடைய, அரி-விஷ்ணுவுக்கு, மருகா-மருகனே! என-என்று, சின்னம்-திருச்சின்னமானது, முன்னே-முதலில் தானே, செப்பு-சொல்லி ஆர்க்கின்ற, உங்கு-உவ்விடத்திலேயே (கேட்டு),

அவசம் பெறுவார்-மயக்கம் அடையும் (பவநி) ணாதரது, கணும் - விழிப் பார்வையையும், தெய்வயானை - தெய்வயானையினது, தநச் செப்பும்- கொங்கையாகிய கலசத்தையும், கவசம் புனை-சட்டையாக அணிந்த, புயன்-தோளையுடையவனாகிய முருகக் கடவுளின், பாதம்-திருவடி, என் சென்னியது-என் தலைமீது உற்றது. கருத்துரை:- பரமசிவன் மைந்தனே! சரவணேற்பவனே! திருமால் மருகனே! என்று சின்னம் ஆர்ப்பதைக் கேட்டு மயங்கும் பெண்களின் பார்வையையுந் தெய்வயானையின் கொங்கையையும் கவசமாகத் தரித்த குமாரக் கடவுள் திருவடி என் தலையின் கண்ணது. 74. தோரணம்-மாவிலைத் தோரணம் முதலிய. கநக வாசல்-பொன் இழைத்த வாயிற்படி. முழவு-பறைவகை. முரசு அதிர-முரச வாத்யம் ஒலிக்க. முதிராத-மூப்படையாத; இளமையான. கவரி-வெண்சாமரம். வயிரியர்-கட்டியங் கூறுவோர்; அரசவையில் புகழ்ந்து பாடுவோர். வலி-வலிமை. மத-மதத்தையுடைய. வாரணம்-யானை. ரதம்-தேர். பதாகிநி-காலாட்படை. துரகம்-குதிரை. மாதிரம்-திசை. கூரினும்-மிகுந்தாலும். புவந காரண-உலகங்கள் உண்டாகக் காரணமானவனே! சவரி-வேடிச்சி; வள்ளி. பூதர-மலைபோன்ற. தநபாரம்-பருத்தமுலை. பூஷண-மார்புக்கு அணியாகக் கொண்டவனே! நிருதர்-அஸுரர். தூஷண-நிந்தித்தவனே! விபுதர் பூபதி-தேவராஜன்; இந்த்ரன். நகரி-இந்த்ர லோகம். ஆரண-வேதம் பயின்ற. வநஜ-தாமரையில் வீற்றிருக்கும். ஈர் இரு-$2 \times 2 = 4$. குடுமி-தலை (உச்சி)மயிர்க் குடுமி. ஆரியன்-அந்தணன்; ப்ரம்மா. ஆரிய-ச்ரேஷ்டனே! 75. திமிர உததி-இருட்கடல். ஜெநநம்-பிறப்பு. வடிவு குறைவு-அங்க ஹீநம். மிடி-தரித்ரம். நிறை-கற்பு; பூர்ணத்வமுமாம். ஸமரமுக-போர்முனையில். வெல்-வெல்லும். ஜலதி-கடல். பதலை-வாத்யவகை. தகர-அதிர்ந்து ஒலிக்க. வெம்-கொடிய. அரவுஅணை-பாம்புப் படுக்கை. விழிகள் நளிநன்-அரவிந்தாக்ஷன்; கண்ணன். மிடறு கரியர்-கறுத்த கழுத்தினர்; சிவனார். விரவும்-கலந்து வீற்றிருக்கும். 76. மதன்நூல்-காம சாஸ்த்ரம். அவா வேட்கை-ஆசைத் தாகம். கந தநம்-பருத்தமுலை. ஆர்த்து கட்டித் தழுவி. கழுநீர்-செங்கழுநீர்ப் பூ. நறை-வாசனைப் பொருள். ஜவாது-ஜவ்வாது. புழுகு-புனுகு. துழாய்-துழாவி

தடவி. பார்த்து-பெய்து. நில அரசு - பூமியிலுள்ள அரசர். தலம் அடைசு-இருப்பிடம் அடைந்து. சாளரம்-பலகணி; ஜன்னல். பவுசு-பவுஷு; பகட்டு. அநுராகம்-ஆசை. யாக்கை - உடம்பு. அவம்-வீண். தலைஅறிவு-தலையாய (சிறந்த) அறிவு. நெறி-நல்வழி. தீக்ஷை-அநுக்ரஹம்; இது ஸ்பர்ச தீக்ஷை, நயந தீக்ஷை, மாநஸ தீக்ஷை, வேத தீக்ஷை, பாத தீக்ஷை, ஹஸ்த மஸ்தக சையோக தீக்ஷை, மந்த்ர (ப்ரணவ) தீக்ஷை -இங்ஙநம் பலவகைப்படும். அலகு இல்-அளவற்ற. ஸமர்த்தன் -ஸாமர்த்யசாலி. அருணை - அண்ணுமலை. அடல்-வலிமை. நடாவிய - செலுத்திய. அவதாநம் - பொருள் அறிதல். அத்தன் - தந்தை. அகில தலம் - எல்லா உலகமும். 'அருணகிரிநாத' எனும் - 'அருணகிரிநாத' எனப் பேரிட்டழைத்த. பெலம் - பலம்; வலிமை. கரதலம் - கை. வித்தன்-வித்தகன்; வித்துப் போன்றவன்; அறிவாளி எனலும் ஆம். குறமாது அணை பெரிய புயத்தனே என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. தக்ஷிண மூர்த்தி - தென்முகக் கடவுள். பரஸமய கோளரி - பிறமதங்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவன்; திருஞாந ஸம்பந்தர். பெரியமடம் - கும்பகோணத்தில் உள்ளதொரு வீரசைவ மடம். யோக்யர் - யோக்யமான வர்கள்; நல்லவர்கள்; யோகியர் எனலுமாம். 77. உரோகம்-ரோகம்; நோய். முயலகன்-வலி நோய். வாதம் - பக்ஷ வாதம், வாத நோய் முதலியன. எரிகுண நாசி- மூக்கெரிச்சல். விடம் - விஷநோய்கள். நீர்இழிவு-சர்க்கரை வ்யாதி. சோகை- உடல் (சாம்பல்போல்) வெளுக்கச் செய்யும் ஒரு வகை நோய். களமாலை-கண்டமாலை. பெருவயிறு- மஹோதரம். ஈளை-இழுப்பு நோய். குலை - குலைப்பு. சூலை - வயிற்றுவலி வகை. பெரு வலி-பெரிய நோய். நலியாதபடி - தொந்தரவு செய்யாத படிக்கு. உன-உன்னுடைய. பதாதி-காலாட்படை. கால வயிரவர்-கால பைரவர்கள். வடி-கூர்மை. தரு-தெய்வத வ்ருக்ஷங்கள் ஐந்து. உறை-வஸிக்கும். முகில் ஊர்தி - மேக வாஹநனும் இந்த்ரன். திருமாது-தெய்வயானையம்மை. ஜலம்இடை- நீர்வாய்த்த கடலின் நடுவில். பூ-பூமி. வீறு-விளங்கும். 78. வசநம்-(உருவேற) ஜபத்தை. ஏற்றி-(மிக)ஜபித்து. இசை- சொல்லிச் சொல்லிப் பயில்தல்; புகழ்; இன்னிசை. ஷடா

க்ஷரம்-திரு ஆறெழுத்து; 'சரவணபவ': 'நம:குமாராய'; 'ஓம் நம: சிவாய'. இகம்-இவ்வுலகம். பரம்-அவ்வுலகம். பசுபதி சிவாக்யம்-வேத சிவாகமங்கள். பசுபதி - பரமேச்வரன். சிவாக்யம்-ஸ்ரீ வாக்யம்; மஹாவாக்யம்; ''சிவாயநம'' என்பதில் 'சி' என்னும் முதல் பதம் எனலுமாம். கிளை-வம்சம். 79. அகவாழ்வு-இல்வாழ்வு. தெசம்-பத்து. திரமாய்-ஸ்திரமாய்; நிலையாக. மகவா-குழந்தையாக. இன்-இனிய. உச்சி-தலைமேல். ஆநநம்-முகம். முத்தி-முத்தம்; மோக்ஷமுமாம். முகமாயம் -முக அழகில் உண்டாகும் வசீகரம். நீதா-நீதிமானே! முது-பழைய; மூத்த. தகையாத - தகுதியற்ற. தனி-ஒப்பற்ற. ஏரகம்-ஸ்வாமிமலை. தரு-மரங்கள் சூழ்ந்த; நீரைத் தருகின்ற எனலுமாம். பாரிசம்-பக்கம். ஸமர்-போர். 80. ஐங்கரன்-விநாயகர். ஐம்புலம்-பஞ்ச தந்மாத்ரைகள்; அவை-சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன. சந்திர வெளிக்கு வழி-ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் சந்த்ர கலாம்ருதம் உண்டு ஸுகம்பெறும் யோக மார்க்கம். தண்டிகை-பல்லக்கு. கநப் பவுசு-பெரிய படாடோபம். எண்திசை-எட்டுத் திக்கு. ஸம்ப்ரமம்-நிறைவு. இங்கிதம் என உற்ற ஹிதமாக எடுத்துக் கொண்ட. மண்டலிகர்- நாட்டு அதிகாரிகள்; அரசர்கள். ரப்பகல்-இரவு பகல். ரக்ஷை-காப்பு. கொங்கில்-கொங்குநாட்டில். தென்கரையில்-அழகிய(ஏரிக்)கரையில். அப்பர்-அவிநாசியப்பர். உடல் - முதலைவாய்ப் பட்ட பிள்ளையின் உடம்பு. பொருள்-அர்த்தம்; ரஹஸ்ய விஷயம்; இது திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியில் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் முதலை உண்ட பாலனை அழைத்துத் தந்த கதையைக் குறிக்கும். குஞ்ஜரம்-யானை. கொங்கணகிரி-கொங்கு நாட்டு முருகன் தலங்களுள் ஒன்று; கொங்கண ஸித்தரின் மலையாம் வடவேங்கடமுமாம். 81. நாள்-நக்ஷத்ரம். வினை-இருவினைகள். கோள்-நவக்ரஹம். கூற்று-யமன். தாள்-திருவடி. 82. முடி-கிரீடம். குடி-குலம். செகுத்தவர் - அழிக்கும் தொழில் உடைய அஸுரர். நிசி-(அறியாமை) இருள். கரு-பிறப்பு. பொருப்பையும் இடிக்கும்-மலையையும் பொடிசெய்யும். நிறைப்புகழ்-நிறைந்த திருப்புகழ்; கற்புடைய புகழ் எனினுமாம். பேரி-பேரிவாத்யம். துடி-உடுக்கை. தளம்-தாளம்; போர் அணி வகுப்பு-படை எனலுமாம். உடற்சங்கரித்து-உடனே (அல்லது உடலை)

ஸம்ஹாரம் செய்து.அம் மலை-அந்த ஏழு கிரிகளையும்.தினைக்கிரி-வள்ளிமலை. தநம்-முலை. எண்- மதிக்கத் தக்க. **83. பதவுரை:** சேய-அழகினை உடைய, அன்பு - இச்சையொடு, உந்தி - கான்யாற்றின் (காட்டாறு ஓடும்), வந - காட்டில், வாஸ - வாஸம் செய்த, மாதுடன்-வள்ளிநாயகியுடன், சேர்ந்த - கூடியிருந்த, செந்தில்-திருச்செந்தூரில் வாழா நின்ற (வாழும்), சேய-குமாரக் கடவுளே! வன்பு - வலிமையில், உந்து - உயர்ந்த, இகல் - மாறுபாட்டையுடைய, நிசாசர அந்தக - அஸுரர் குலத்துக்கு யமனே! சேந்த-கந்தனே, என்னில்-என்று துதிப்பீராகில், சேயவன்-செவ்வாய், புந்தி - புதன், பனிப்பாநு-சந்த்ரன், வெள்ளி-சுக்ரன், பொன்-வ்யாழம், செங்கதிரோன் - ஆதித்தன், சேயவன் - அவ் வாதித்தன் மைந்தன் சநியாகிய நவக்ரஹங்களின் வக்ரோதயத்தால், புந்தி தடுமாறவே தரும் - புத்தியைச் சலநப் படுத்துகின்ற, சேதம் இன்று-கேடு இல்லை. **கருததுரை:** கான்யாறு (காட்டாறு) ஓடும் புனத்திலிருந்த வள்ளி நாயகி பேரில் அன்பு கூர்ந்த செந்தில் நாயகனே! அஸுரர் குலாந்தகனே! சேந்தனே! என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக்ரஹங்களின் வக்ரோதயத்தால் ஆகும் தீமை இல்லை. **84.** தரணி-பூமி. அரணியம்-காடு. முரண்-மாறுபாடு. இரணியன்-ஹிரண்ய கசிபு. நகநுதி-கைந்நகத்தின் நுனி. சாடு-கொன்ற. ஓங்கு நெடுங்கிரி-ஓங்கி உயர்ந்த நீண்ட மலையாம் கோவர்த்தநம் அல்லது மேரு. ஓடு-ப்ரம்மாவின் மண்டை ஓடு. தமருகம்-டமருகம்; பறைவகை. பரிபுரம் - சிலம்பு. சரணிய-சரண்ய-திருவடிகளை உடைய. தாது+அம்புயம்-மகரந்தத்தோடு கூடிய (செந்) தாமரை. மந்திரம்-கோயில். பரம்பரை-மேலான பொருளுக்கும் மேலானவள். சரி வளை-(கையில்) சரிந்து விழுகின்ற வளையல்களை அணிந்தவள்; 'சரி' எனும் ஒரு வகை வளையல்களைப் பூண்டவள் எனினுமாம். விரிஜடை-விரிந்து பரந்த ஜடாபாரத்தை உடையவள். எரி புரை-தீயைப் போன்ற. சததள முகுளித-தாமரை மொட்டுப் போன்ற. தாம அம் குசம்-(பூ)மாலை அணிந்த அழகிய திருமுலை. தாள்-(தாமரை அரும்பு போன்ற) இரு திருவடிகள். ஆந்தர அம்பிகை-உண்முகமாக வழிபடுதற்கேற்ற தாய். தருபதி-பஞ்ச தருக்களுக்கு அதிபதி; இந்த்ரன். சருவிய-போராடிய. தட

மணிமுடி-விசாலமான ரத்ந கிரீடம். இரணம்-பொன் அல்லது மாணிக்கம். கிரணம்-ஒளி. மடமை-இளமை. ம்ருகமதம்-கஸ்தூரி. நுடங்கிய-வளைந்த. நூல்-இழைநூல். மருங்கு-இடுப்பு. இறுகிய-கெட்டியான. பிறை எயிறு-பிறைச் சந்த்ரன் போல் வளைந்த பல் வரிசை. கொள-கொள்ள. வரின்-வந்தால். ஏன்று கொளும்-ஏற்றுக் கொள்ளும். பலி-பிச்சை. கொடுதிரி-கொண்டு திரிகின்ற. இரவலர் - ஏழைகள். இடும்அன-(அன்ன) - வழங்கும் அப்படிப்பட்ட; அன்னத்தை அளிக்கின்ற. கரதலம் - கை. மநகர - மநோஹரமான, தலம் - காஞ்சி எனினுமாம். ஏகாம்பரை-காமாக்ஷி. இந்திரை-லக்ஷ்மி. மோஹ + அங்க-யாரையும் மோஹிக்கச் செய்யும் அவயவங்களை உடைய. ஸுமங்கலை-ஸுமங்கலி. எழுதிய படம் என-எழுதிவைத்த சித்ரம் போல (ஆடாது அசையாது தவத்தில்) அமர்ந்திருந்து. இணை-இரட்டை. ஏகாந்த ஸுகம் - தனிமையில் இனிமை. பாச அங்குசம் - கயிறும், யானைத் தோட்டியும். கரணம் - கருவி; அந்தக் கரண பஞ்சகம். அரணம் - காவல். மரணம்-சாவு எனலுமாம். மலம்-மும்மலம். கடுவினை-கடுமையான இருவினை. கால அந்தரி (ஊழிக்) காலத்தின் முடிவில் இருப்பவள். கம்-தலை (மாலை). தரி-தரிக்கின்ற. நீல அஞ்சநி-கறுத்த மை பூசிய கண்ணி. கணபண-கூட்டமான படத்தை உடைய. குணமணி அணி-உயர்ந்த ரத்நங்களை அணிந்துள்ள. பணி கந வளை-பாம்பைப் பருத்த (பொன்) வளையலாக அணிந்துள்ளவள். மரகத-பச்சை நிறம் வாய்ந்த. காச அம்பர-(ஆ) காச அம்பர - (ஆகாசம் 10 திசைகளுள் ஒன்று; அம்பரம் -ஆடை;) திகம்பரமான. காசம்-பொன். காசாம்பர-பீதாம்பரம் (பொன்னுடை) அணிந்த, எனவும், (காசா - காயாம்பூ) அம்பரம் - உடை, காசாம்பூ நிறமான நீல நிற ஆடை பூண்ட எனவும் கூடப் பொருள் கொள்ளலாம். கஞ்சுளி-ரவிக்கை; கச்சு. தூசு-பட்டாடை. கனைகழல்-ஒலிக்கும் (வீரக்) கழல் அணிந்த திருவடி. நினையலர்-நினைக்காதவர்; அஸுரர்கள். உயிர்அவி-ஜீவனை நாசம் செய்யும். பயிரவி-அச்சத்தைத் தருபவள்; பைரவ பத்நி. கவுரி-சிவந்தவள். கமலை-(வெண்)கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸரஸ்வதியின் அம்சமானவள். குழை-காதணி. ஆர்ந்த - பொருந்திய. கழுநீர் - செங்கழுநீர்ப் பூ. தோய்ந்த-பொருந்திய. குண்டலமாகக் காதில் நீலோத்பலத்

தைச் சூடியவள் தேவி: 'கர்ணிக நீலோத்பலே'-ச்யாமளா தண்டகம். உற்பலத்தை மாலையாகச் சூடியவள் எனலுமாம். 'கொழும் குவளைக் கோதை' - அப்பர் - 6-9-10. பெரும் திரு-மஹாலக்ஷ்மி. கரைபொழி-கங்கு கரை(இன்றிப்)பொழிகின்ற. காவு ஏந்திய-சுமத்தலாகிய பாரத்தைத் தாங்கிய. பைம்-பசிய. மா சாம்பவி-மஹா சாம்பவீ. தந்தவன்-தந்தருள வந்தவனும் குமரன். அரண்-(பாரத நாட்டின்) காவலாயிருக்கிற. நெடு வடவரை-நீண்ட (பெரிய) வடக்கிலுள்ள மலையாம் ஹிமயமலை. அரண்-பூமிக்கே காவலாயிருக்கிற, நெடு வட-நீண்ட தாம்புக் கயிறு போலத் தொடர்ந்து காணப்படும், வரை-சக்ரவாள கிரி எனலுமாம். அயில்-கூர்மை. வாங்கிய-செலுத்திய. ஒரு பது=10. இரு=2. ஒருபதொடு இருபுயன்-10+2=பன்னிரு திருத்தோளன். அபிநவன்-புத்தம் புதியன். தார் வேய்ந்த-மாலையிட்ட. அந்தகன்-யமன். அடல்-வலிமை. கடம்-மதநீர்; காடு. தடம்-இடம்; வழி. விகடித-வேடிக்கையான திருவுருவம் கொண்ட. மதகளிறு-பெருமை வாய்ந்த அல்லது மதம்பிடித்த ஆண் யானை. அநவரதமும்-ஸதாகாலமும். ஆம்படி-ஆகும் வண்ணம். செந்தில்-திருச்செந்தூர். பொருதிறல்-போர் செய்ய வல்ல வலிமை. மொழிபவர்-துதி செய்யும் அடியார்களை. ஆராய்ந்து-(நன்கு) ஆராய்ச்சி செய்து. தேவேந்திர ஸங்கமே-தேவராஜனும் இந்த்ரனைச் சேர்ந்த கூட்டத்தவர்; அதாவது தேவர்கள் முதலியோர். முருகனை....மொழிபவரை......... தேவேந்திர ஸங்கமே வணங்குவர் எனக் கொண்டு கூட்டுக. **85**. ஓலை-(யமன் அனுப்பும்) அழைப்பு ஓலை. தூதர்-யமதூதர் கள். மருங்கில்-இடுப்பிற் கட்டிய. சேலை-(செந்நிற) ஆடை. சீரா-சிறுவாள். செச்சை-வெட்சிப் பூ. பதாகை-கொடி. தோகை-மயில் வாஹநம். வாகை-வெற்றிக்கு அறிகுறியான வாகைப்பூ (மாலை). **86**. மெய்ம்மை-உண்மை. முன்புசெய்த பழி-ப்ராரப்த கர்மங்கள்; பாவ மூட்டைகள். வடி-கூர்மை. மயூரம்-மயில். **87**. நகை-பல்; சிரிப்பு. குழல்-கூந்தல். இதழ்-வாயிதழ். மறச் சிறுமி-குறவர் குலக் கன்னி. பனைக்கை-பனைமரம் போன்ற நீண்ட துதிக்கை. முகபடம்-முகபடாம்; முக அலங்காரத் துணி. கரடம்-மதம் பாய் சுவடு. தவள கஜக் கடவுள்-வெள்ளைத் தெய்வ யானையாம் ஐராவதம். இடும் நிகளத்து - இடப்பட்

டிருந்த விலங்கு போன்ற சங்கிலி. முளை தெறிக்க - பூட்டை அறுக்க. அரம்-ரம்பம். பழுத்த-(அநுபவத்திலும், அறிவிலும், ஆயுளிலும்) பழுத்திருந்த. முது-பழைய; மூத்த. பலகை-ஸங்கப் பலகை. கவிப்புலவன்-நக்கீரர். இசை-(வேத) இசையாகிற திரு முருகாற்றுப்படைப் பாட்டு. வரைக் குஹை-(கற்கிமுகிப் பூதம் சிறையிடும்) மலைக் குஹை. அலகை - பேய். முசித்து - தரித்ரப் பட்டு. முறைப்படுதல் - ஒப்பாரி வைத்தல். உரத்து உதிரம் - மார்பில் ரத்தம். நிணத்தசை-கொழுப்புச் சதை. நேரும்-நேரில் தரும்; கொடுக்கும். மஹபதி-இந்த்ரன். விதி-ப்ரம்மன். அரி-விஷ்ணு. இடுக்கண் வினை-துன்பச் செயல்கள். சாடும்-அழிக்கும். பரிதி-ஸூர்யன். ஒழுக்கும்-பொழியும். அலை அடக்கு தழல்-வடவா முகாக்நி. முதல் அற-வேர் அற. சொலற்கு-சொல்லுதற்கு. எறிய-உதறித் தள்ள. உறுக்கி-கோபித்து. மறம்-வீரம்; வலிமை. அறம்-அறநெறி எனினுமாம். தருக்கி-கர்வப்பட்டு. நமன்-யமன். முருக்க-கொல்ல. எருக்கு-வெள்ளெருக்கு. மதி-சந்த்ரன். விறல்-வலிமை. இறை-சிவபிரான். தலத்தில்-பூமியில். கணத்தொகுதி-பூத கணங்களின் கூட்டம். முனை-வேலின் நுனி. விதிர்க்க-அசைக்க. வளைவு-சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு வரல். அருகு-பக்கத்தில். சலத்து-கோபித்து. குடர்-குடல். தொடை-மாலை. சிகை-தலைஉச்சி. திரை-அலை. புனல்-நீர். கடிது - வேகமாக. உதிரம்-ரத்தம். கிரியை - மலையை. குலிசன் - இந்த்ரன். முகட்டின் இடை - மலை உச்சிகளின் நடுவில். பறக்க - பறந்து செல்ல. அற - முழுதும். விசைத்து அதிர - வேகமாகப் பூமி அதிரும்படி. ரணம் - போர். குறைத்தலை - கவந்தம்; வெட்டுண்ட தலை. எயிறு - பல். ஒருத்தன்-ஒப்பற்றவன். விருத்தன்-கிழவன்; உரியவன், கருத்தன் - தலைவன். 88. தேர் அணி இட்டு-(தேவர்களையே) தேராக அலங்கரித்து. புரம்-திரிபுரம். வேல்கூர் - வேலின் கூரிய முனைப் பாகம். அணிஇட்டு - அண்ணியிட்டு; ஸமீபித்து அல்லது அணியிட்டு - படை வகுத்ததுபோல அமைத்து. அணுவாகி-அணுகுண்டு போல ஆற்றல் மிகுந்து. அணுவாகிக் க்ரவுஞ்சம் - க்ரௌஞ்சம் அணுப் போலப் பொடிப் பொடியாய். நேர் அணி இட்டு - ஒழுங்காக அணி வகுக்கப்பட்டு. வளைந்த கடகம்-சூழ்ந்த ஸேனை. நெளிந்தது-ஒடிந்து சின்ன

பின்னமாயிற்று. சூர்ப் பேரணி-சூரனது ஸேனையின் பின்னணி. 89. கால்-தடவை. இடும்பைக் குன்று - துன்ப மலை. கொன் நவில் வேல்-வலிமை புகழ்ந்து பேசப் பெறுகின்ற வேலாயுதம். கொற்றவன்-அரசன். பனிவேய் - மூடுபனி மேய்ந்த. குன்றம் - க்ரெளஞ்சம். பட்டு - அழிய. உருவ - ஊடுருவ. தொட்ட - ப்ரயோஹித்த. தனிவேல் - ஒப்பற்ற வேற்படை. வாங்க -செலுத்த. 90. திடவிய-வைராக்யமுள்ள; வலிமையான. இடும்பை-துன்பம். தீயாம் குறை - அத்ருப்தி எனும் நெருப்பு; தீமையாம் குறைபாடு எனலும் ஆம். இசை-புகழ். கலி-துக்கம்; பயம். தேசாந்தரம்-நாடு கடத்தல். நஞ்சு உறழ்-விஷம்போன்ற. மயல்-மயக்கம். திமாலகதர்-தீய தன்மையுடைய கோபக்காரர் கள். சிகர தரங்கித-மலைபோல் எழும் உயர்ந்த அலைகளை யுடைய. மகரம் - மகரமீன். தீ மூண்டு - நெருப்புப்பற்றிக் கொண்டு. தெரியலர்-பகைவர்கள். எண்கரி-அஷ்டதிக் கஜங் கள். சிம்பெழ-பயந்து பிளறி ஒலிக்க. மாறுஆம்-பகைமை ஆகிய. கிரி-க்ரெளஞ்சம். தொளை நூறுஆம்-பொடிபடும்படித் தொளைக் கப் பெற்றது; நூற்றுக்கணக்கான தொளைகளைப் பெற்றன வாம் எனினும் ஆம். சிகரம்-மலைஉச்சி. திக்அந்தம்-திசை முடிவு கள். லோக அந்தம்-உலகங்களின் முடிவிடங்கள். சேண்-ஆகா சம்; பொன்னுலகம். சீர்-சிறப்பு. அறம்-தர்மம். அற-முழு தும் என்பதும் ஆம். நேர்-நேர்மை. விட வசநம்-விஷம் போன்ற சொற்கள். விரிஞ்சன்-ப்ரஹ்மா. கால் விலங்கு அது பூண்டு என மாற்றுக. மேல்-மேன்மை; அஹந்தை. தீர்ந்தனன்-அழி யப் பெற்றனன். விகஸித-மலர்ந்துள்ள. ஸுந்தர-அழகிய. விதரண-கொடுத்தலில் வல்ல. ஐந்தரு-பஞ்ச தருக்கள். வெந்து -எரிந்துபோய். வீ-அழிந்து பட்டிருந்த. வான்பொழில்-பெரிய கற்பகச் சோலை. விழைவு-விருப்பம். பதம்-பதவி. சசி-இந்த் ராணி. மங்கலநூல்-திருமாங்கல்யம். வாங்குகிலாள்-இழக்கா தவளாய். வெருவி-பயந்து. இமையவர்-தேவர். இதம்-நன்மை. விழி..கண்டகன்-விழி ஓர்இரண்டு ஒருபதுசதம் $1 \times 2 \times 10 \times 100 = 2000$ கண்கள். நின்று எரி-நிலைத்துத் தீயைக் கக்கும். கண்ட கன்-கீழ் மகன்; அஸுரனும் சிங்க முகாஸுரன். மேல் வா(வு)ம் கிளை-மேலே தாவி எழும் சுற்றத்தார். கால் சாய்ந்தது-அடி யோடழிந்தது; நெருப்பைக் கக்கும் 2000 கண்களைக் கொண்ட

ஆதிசேஷன் எனும் (கண்+தகன்) அக்நிக் கண்ணன். மேல் வா(வு)ம் கிளை-மேலே தாவியெழும் கிளை போன்ற படத் தலைகள். கால் சாய்ந்தது-நிலை தடுமாறிக் கீழிறங்கின எனலுமாம். வெளி-ஆகாசம் கந சூர்-பெரிய சூரன். வேர்-குல வேர். விபுதர்-தேவர். நிருதர்-அஸுரர். தளம்-ஸேனை. மேடு ஆம்படி - அஸுரர்களின் பிணக் குவியலால் ஆகாசம் கெடும்படி உயர்ந்து மேடாக. பாடு ஓங்கின-போர் நிகழ்ச்சிகள் சிறந்து திகழ்ந்தன. மிடை-நெருங்கிய. குறள்-குட்டைப் பேய்கள். வெம்-கொடிய. கொடி-காக்கை. ஆர்ந்து-நிரம்ப உண்டு. அகல் வான் ஆர்ந்தன-அகன்ற வானிடத்தில் நிறைந்து உலாவின. அடவிபடும் - காடுபோல் இருக்கும். வெம்பணி - கொடும் பாம்பு. அம் பணி ஆம் - அழகிய ஆபரணமாம். அங்கதர்-வாஹுவலயமாக (த்தோளணியாக)க் கொண்டவர். வாம அங்கனை - இடப்பாகத் தேவி. அநுபவை-எதையும் அநுபவிக்க வைப்பவள். அநுதிதை - சொல்லுக்கு அடங்காதவள். த்ரியம்பகி-முக்கண்ணி. ஆசா அம்பரை-திக்குகளை ஆடையாக உடையவள் (நிர்வாணி). பாச அங்குசை-பாசமும் அங்குசமும் கையில் ஏந்தியவள். அநகை-பாவமற்றவள். அஸஞ்சலை - ஸஞ்சலமில்லாதவள். குண ஸுந்தரி-மேம்பட்ட குணமும் அழகும் உடையவள். அந்தரி-ஞாந வெளியில் இருப்பவள். கால அந்தகி-யமனுக்கும் யமனானவள். மேல் ஆம் திரு-லக்ஷ்மியை விட மேலானவள். அமலை-மலமற்றவள். அலங்க்ருதை-சிங்காரி. அபிநய பங்கு உரை சங்கிநி -நாடக இலக்கண பாகங்களை யெடுத்து உரைக்கும் (சங்கிநி ஜாதிப்) பெண். மான் ஆம் கணி-மான் போன்ற கண்ணை உடையவள். ஞாந அங்குரை-ஞாநத்துக்கு வித்துப் போன்றவள். அணிமுக பந்திகள் - அழகிய முக(பட) வரிசைகள். அழல்வாய் கான்றிடு - வாய்கள் நெருப்பைக் கக்குகின்ற. நாக அங்கதை - பாம்பைத் தோள் வளையாக அணிந்தவள். அபயவரம்-அபய வரதம். உபயகரம் - இரண்டு கைகள். அந்தணி - செந்தண்மை பூண்டவள்; பார்ப்பனி. ஆம் ஆங்கு அறி தாய்-(தன் அடியார்களுக்கு) வேண்டியவற்றை அப்பொழுதே அறிந்து உதவும் தாயைப் போன்றவள். மாண்பினள் - பெருமை வாய்ந்தவள். அதுலை - ஒப்பற்

றவள். மதலை-பிள்ளை. இபம்-(கணபதியாம்) யானை. பாய் மாண் கலை-பாயும் நிறைந்துள்ள கலைமான்கள். வாய் மாண் புன-வாழ்ந்திருத்த சிறந்த தினைப்புனத்திலிருந்த. அணி குற மின்-அழகிய குற மின்னுள்; வள்ளி. இந்திர ராஜாங்கம் அது ஆராய்ந்தவன்-தேவேந்த்ரனது அரசாட்சியைப் பரிசீலனை செய்து ஒழுங்கு படுத்தினவன். வடவை - வடவா முகாக்நி. இடும்படி-இட்ட தன்மையில். மணிமுடி-ரத்ந கிரீடங்கள். விஞ்சிய-மிக அதிகமான. மாடு ஆம் புடை-இரு பக்கங்களை (எதிரிகள் இரு பக்கத்தாரை)க் கொண்ட போரை. நாடு ஆண் தகை-நாடி நடத்திய நம்பி (பெருமையில் சிறந்தோன்). வசை-பழி. குருபதி-குருகுலத் தலைவனும் துர்யோதநன். பாண்டவர் தேர்-பஞ்ச பாண்டவர்களுள் அர்ஜுநனுடைய ரதத்தை. வளவு-ஆயர்பாடி. இடைமகளிர்-இடைச்சியர். தடம்-குளம். குடைவார்-குளித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள். பூம்துகில்-அழகிய பட்டாடைகள். வார்-வாரி எடுத்து ஒளித்த. பூம்புயல்-அழகிய மேக வண்ணன். வரை-கோவர்த்தந கிரி. நிரை-பசு. பண்-இசை. கெழு-பொருந்திய. வேய்-மூங்கில்; புல்லாங்குழல். கழல்-திருவடி. மருது இடை - மருத மரங்களின் நடுவில். சகடு-சகடாஸுரன். தடிந்து-கொன்று. அடர் - சண்டையிட வந்த. வெம் பு(ள்)ளை-கொடிய பறவையாம் பகாஸுரனை. கீண்டு-பிளந்து. பேய்-பூதகியை. காய்ந்தவன்-கோபித்து அழித்தவன். மத சயிலம்-மதம் கொண்ட மலையாம் குவலயாபீடம் என்னும் யானை. பொர - சண்டை செய்ய. வரவிடு - அனுப்பிய. மாமான் - மாமன். கோமான் - பெருமானுகிய கண்ணன். திரு - லக்ஷ்மிகரம் பொருந்திய அல்லது லக்ஷ்மிக்கு. மஞ்சரி - பூங்கொத்து; பூந்தளிர் போன்ற வள்ளி அல்லது தெய்வயானை அம்மை. குஞ்சரி - தேவஸேனை. வாஹ அம்பரை - வாஹந மாக மேகத்தைக் கொண்ட தெய்வயானை. (வாகு+அ-அழகை உடைய, அம்பரை-ஆடை அணிந்தவள் எனலுமாம்). தோய்-பொருந்தி அணையும். காங்கெயன்- காங்கேயன்; கங்கையின் மகன். மஹபதி - இந்த்ரன். பதி - ஊராகிய பொன்னுலகு. பகை - பகைவனும் சூரன். கிழியும்படி - மார்பு கிழிந்து அழியும்படி. அடல்வாள் - வலிமையும் ஒளியும். வாள்-வாளாயுதம் எனலுமாம். வேல்வாங்கவே - வேலாயுதத்தைப் ப்ரயோஹிச்

கவே. 91. தாரை - கூர்மை. விண்ணோர் - தேவர். செவ்வேள்-செந்நிறத்தால் யாரையும் (தன்னை) விரும்பச் செய்யும் முருகவேள். வாரி - கடல். கொற்றம் - வெற்றி. சூர்-சூரன். தொளைத்த - தொளை செய்த. 92. தடக் கொற்ற வேள் - பெருமையும் வெற்றியும் உள்ள செவ்வேள். தனிவிடில் - முருகவேள் உன்னைத் தனியாகப் போக விட்டால். வடக்கில் கிரிக்கு - வடக்கே உள்ள மேரு (அல்லது இமய) மலைக்கு. அப்புறத்தும் - அப்பாலும். நின் தோகையின் - உன்னுடைய தோகையால். நின்று+ஓகையின் எனப் பிரித்துத், திரிந்து மகிழ்ச்சியினால் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். வட்டம் இட்டு - தோகையை வட்டமாக விரித்து. கதிர்-ஸூர்ய சந்த்ரர்கள். கநக சக்ர திடர் - பொன்மயமான சக்ரவாளகிரி. திரிகுவை - திரிந்து உயிர்களைக் காப்பாய். இடர்தீர் - துன்பங்கள் தீர்ந்த.அத் தனி விடில்-அந்த ஒருபூதரும் அறியாத் தனிவீட்டில் நீ என்னைக் கொண்டு விட்டுவிட்டால், பின்பு எனக்காக நீ வர வேண்டிய வேலை இல்லாமல், திரிகுவை - உன் இஷ்டப்படி எங்குந் திரிந்து கொண்டிருப்பாய் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 93. சலம்-கோபம். துலங்கா நரகம்-(விளங்காத) இருண்ட நரகம். அலங்கார நூறு-கந்தர் அலங்காரம் நூறு பாடல்கள். 94. மடங்கல் - வடவாமுகாக்நி. மாதிரத்தோர் - திசைகளிலுள்ளோர். உரகன் - ஆதிசேஷன். கீழ்க் கிடங்கு - கீழேயுள்ள அகழி; அதல பாதாளம். நடுங்கும்-நடுங்குவன். 95. ஏறுமயில்-ஆண்மயில். உருவ-ஊடுருவ. வாங்கி - விட்டு. மாறுபடு - பகைமையுற்ற. 96. பூதி - விபூதி. ஆஹம் - மார்பு. என மானம் உனது - என்னுடைய மானம் உன்னுடையது. வியாகுலம் - துக்கம். வினு இல் - கேள்வி இல்லாத. ஏவர் - எவர். என்சொலாதோ - என்ன தான் சொல்லாதோ. நீறு - திருநீறு. மாழை - பொன். பொரு - போன்ற. வாஹ - வாஹநத்தை உடையவனே! நீசர்கள்-இழிந்தவர்கள்; அஸுரர்கள். தமோடு-தங்களோடு. மடிய-அழிய. நீடு-நீண்ட. மடங்கல் வேல்-வடவாமுகாக்நி போன்ற வேலாயுதம். சீறி வரும் - கோபித்து வந்த. மாறு அவுணன்-மாறுபட்ட அஸுரன். ஆனைமுக தேவர் - யானை முகமுடைய கடவுளாம் கணபதி. துணைவா - தம்பியே. சிகரி - மலையுச்சி. அண்டகூடம் - தேவர் உலகு. வரதா - வரங்

கொடுப்பவனே. 97. சங்கரி-பார்வதி. சங்கு அரிதன் மகன் - சங்க பாணியனுன திருமாலின் மகள். ஸங்கரிக்கும் - ஸம்ஹாரம் செய்யும். சங்கரன் - சிவபெருமான். மாமன் - மாமனுர். தயல் - தையல்; பெண். வெம் கரி - விரும்பத் தக்க (ஐராவத) யானே. பிடி - பெண்யானே. விண்ணவர் கோன் - தேவர் தலே வனும் இந்த்ரன். ஸுதை - மகள். அணங்கு - தெய்வப் பெண். பைங்கழுநீர் - பசிய செங்கழுநீர்ப் பூ. செம் கமலே - செந் தாமரையில் வீற்றிருக்கும் லக்ஷ்மி. தரும் - பெற்றருளிய. அமுதை - அம்ருதம் போன்றவளே. இடத்து - இடப் பக்கத் தில். 98. மாதவன்-லக்ஷ்மீ காந்தனும் திருமால். மா தவனுய் - மஹா தபஸ்வியாய். மாதவம்-பெரிய கடுந்தவம். மலர்மான் - திருமகள். பூதல மங்கை - பூ லோகத்துப் பெண். வள்ளிப் பொருப்பு - வள்ளிமலே. பொருப்பர் - வேடர். வேங்கை - வேங்கை மரம். அவ்வேளே - அந்த வேளேயில். இருகை கோள்- இரண்டு கைகளேயும் பற்றிக் கொள்ளுதல்; பாணி க்ரஹணம். உன்னி - த்யாநித்து. 99. விரை - வாஸனே. போது - மலர். பங் கயம் - தாமரை. திரை-அலே. தரை - பூமி. மால்வரை - பெரிய மலே. 100. எழு அம் முதிரை - எழுந்து வளர்கிற அழகிய தினே என்னும் தான்யம். புனம் - தினேப்புனம். கிழம் உதிர் - கிழத்தன்மை உதிர்ந்துபோன. இளநலம் - நல்ல இளமை. கிடைப்ப - கிடைக்க வேண்டி. முன்னவன் - விநாயகனே. மழ முதிர் களிறு - இளமை நிறைந்த ஆண் யானே. அம் பகவற் போற்றுவாம் - அழகிய பகவானேப் போற்றுவோம். 101. நிரு தரார் - அஸுரர்கள். காலா - யமனே. ஜே ஜெய - ஜயம் உண்டாகட்டும்; ஜயம் உண்டாகட்டும். நிமலனுர் - சிவனுர். விறல் - வலிமை. ஆழ்திரை ஏழ் - ஆழ்ந்த ஏழு கடல்கள். எழு பிறவி- ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறப்பன, நடப்பன, விலங்கு, மக்கள், தேவர் என்னும் எழுவகைப் பிறப்புக்கள். சவலே- வருத்தம்; மநக் குழப்பம். உனதாள் - உன் திருவடி. ஏற்றி - ஏறவைத்து; ஏற்றுக் கொண்டு. இன் - இனிய. ஞாநா போதம்- அறிவுபதேசம். தமியனேற்கு - எனக்கு. முனே - முன்னே. தருவின் நாடு - ஐந்தரு நாடாம் பொன்நாடு. அரசாள்வான்- அரசாட்சி செய்யும் இந்த்ரன். வேணுவின் உருவமாய்-மூங்கில் வடிவில். தவஸினுல் - தவத்தால். லோக்கியம் - உலக போகம்.

பார்த்திபன் - அரசன். சேயவர் - பகைவர்; அஸுரர். தமர் - உறவினர். நீறு ஆயே - பொடியாகவே. பட - அழிய. மோது. மோதுக. அமரோடே-சண்டையோடு. தானே-ஸேனே. அமர் அடலாகி-சண்டை இடுதலாகி. வீட்டி - அழித்து. 102. தடம்-விசாலமான. கூறு - துண்டு. தனி - ஒப்பற்ற. குக்குடம்-கோழிக்கொடி. மஞ்ஞை - மயில். யானேதன் அணங்கு - ஐராவத யானே வளர்த்த தெய்வ மகளாம் தேவ குஞ்ஜரி. மாறு இலா - மாறுபாடு இல்லாத; அதாவது என்றும் இளமை வாய்ந்த. சீர் - சிறப்பு. 103. ஏவரும் - யாவரும். இராறு—$2 \times 6 = 12$. காஞ்சி மாவடி-கச்சி ஏகம்பம். வைகும்-தங்கி இருக்கும். அன்னுன் - அத்தகைய முருகவேள். 104. ஏகாந்தம் - தனிமை. நீல அங்க யாநம் - நீலத் திருமேனி கொண்ட மயில் வாஹநம். ஏடு ஆர்ந்த நீபம் - இதழ் பொருந்திய கடப்ப மலர். முகில் - மேகம். ஏறு ஓங்கல் ஏழும் - உயர்ந்து மேல் ஏறுகின்ற ஏழு மலேகள்; சூரனெடு வரும் ஏழு கிரிகள். சாய்த்த - அழித்த. நான்மூன்று தோள் $(4 \times 3) = 12$ தோள்கள். த்யாக அங்கம் - கொடைப் பெருமை அலங்காரம். ஆர்த்து-கூச்சலிட்டு. தேசாங்க சூரன் - நாமம், நாடு, ஊர், ஆறு, மலே, ஊர்தி, படை, முரசு, மாலே, கொடி என்னும் (தசாங்கம்) 10 அரசியல் உறுப்புக்களேக் கொண்ட சூரபன்மன். சே ஏந்தி - ரிஷபத்தைக் கொடியாக ஏந்திய சிவபெருமானின். தேசம் பார்க்க - கட்டளேயை நிறைவேற்ற. (அல்லது) சே - சிவந்த, வேந்தி - அரசியாம் தெய்வயானே அம்மையின், தேசம் பார்க்க - இடமாம் விண்ணுலகத்தில் உள்ள தேவர்கள் கண்டுகளிக்க. மீநம் - நக்ஷத்ரங்கள். பூத்த-தோன்றி ஒளிர்கின்ற. மோஹ அந்தகாரம் - பேராசையாம் இருட்டு. வேதாந்த தீபம் - வேதத்தின் முடிவான தத்வமாகிற ஒளி விளக்கு. 105. நால் ஆறு கால் $(4 + 6 = 10)$ ப்ராணன், அபாநன், வ்யாநன், உதாநன், ஸமாநன், நாஹன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தநஞ்ஜயன் என்னும் தச வாயுக்கள். (நால் ஆறு கால் $4 \times 6 = 24$ குறுக்குவிட்டக் கால்கள் என்பதற்கு ஆத்ம தத்வம் (அசுத்த தத்வம்) 24 எனப் பொருள் கொள்ளலும் ஆம். இரு கால்-இரண்டு கால்களாம் தூண்கள். வளே முதுகு ஓட்டி - வளேந்த முதுகு அமைத்து. கைந்நாற்றி-

இரண்டு கைகளைத் தொங்க அமைத்து. நரம்பால் ஆர்க்கை இட்டு-நரம்புகள் என்னும் கயிறுகள் கொண்டு கட்டி வைத்து. தசை-சதை (ஊன்). மேய்ந்த-மேயப்பட்டுள்ள; உண்டாக்கப் பட்டுள்ள. அஹம்-இந்த உடலாகிய வீடு. வேறு இல்லையே-வேறு துணை கிடையாது. 106. உததி-கடல். கடவும்-செலுத் தப்படுகின்ற. மரகத வருணம்-பச்சைநிறம். அருணம்-செந் நிறம் எனினுமாம். குல துரகம்-ச்ரேஷ்டமான குதிரைகள். உப லளிதம்-விளங்கும் அழகு. கநக ரதம்-பொன்தேர். சதகோடி -நூறுகோடி; பலகோடிக் கணக்கான. அதிகவித - பலவகை யான நிறங்களைக் கொண்ட. கலப ககம்-தோகைப் பக்ஷி. உக முடிவு-யுகாந்த காலம். ஒருவி வரும்-நீங்கி ஓங்கி வளரும். மநு பவநம்-தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்கு (மந்த்ரங்களுக்கு) இருப்பிட மான. பிறிது-வேறு. பரவசம்-தன் வயம் இழத்தல். விழி செருகி-(ஊனக்) கண்கள் உட்புறம் சொருகி நிற்க. உணர்வு விழி-ஞாநக்கண். கொடு-கொண்டு. நியதி-எப்பொழுதும்; முறைப்படி. தமது ஊடு-தங்களுக்குள்ளே. அரு-உருவமற்றது. உ(ள்)ளது, இ(ல்)லது-இருப்பதும், இல்லாததும். பரஸமய கலை-பிற மதநூல்கள். ஆரவாரம்-ஆடம்பரப் பேரொலி. உரை -பேச்சு. அவிழ-அற்று நீங்க. உளம்-எண்ணங்களுக்கு இருப்பிட மான மநம். உயிர்-ஜீவனின் அஹம்பாவ நிலை. உளபடி-உள்ள தன்மை. அநுபூதி-ஸ்வாநுபவம். மகவு-பிள்ளை. மலிநம்-பாவம். பவ ஜலராசி-பிறவிக்கடல். ஏற-கரையேற. புணை-தெப்பம். அறி முகம்-(ஞாநத்தை) அறிவிக்கும் வாயில். மணிமுடி-ரத்நகிரீடம். உலைவுஇலது-அழிவில்லாதது. மநோரதம்-மநத்துக்கு உகந்தது. இதழி-கொன்றை. வெஹுமுக ககந நதி-ஆயிரக் கணக்கான முகங்களாய்ப் பரந்துள்ள ஆகாச கங்கையாறு. அறுகு-அறுகம் புல். தறுகண் அர-அஞ்சாமை என்னும் வீரத்தைக் கொண்ட பாம்பு. இமகிரண-பனி போல் குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய. தருண உடுபதி - இளமை வாய்ந்த நக்ஷத்ரங்களுக்குக் கணவன் எனப்படும் (மூன்றும் பிறையாம்) சந்த்ரன். ஜடாமவுலி-ஜடைமுடி. இறை-சிவன். உடைமணி-அரைமணி. அணி ஸகலம் -தண்டை, வெண்டையம், சதங்கை, கிண்கிணி ஆகிய எல்லா விதமான ஆபரணங்களும். மணி கல் என-மணிபோல் கல் என்று ஒலிக்க. இமய மயில் - பார்வதி. இமையவர்கள் - தேவர்கள்.

நகர்-பொன்னுலகு. இறை-இந்த்ரன். குடிபுகுத-குடிபுக. நிருதர் -அஸுரர். எரி-நெருப்பு. உரகர்பதி-நாகராஜனும் ஆதிசேஷன். அபிஷேகம்-திருமுடி. எழு பிலம்-பாதாளம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் ஏழு. வடகுவடு-வடமேரு மலை. ஓடியல்-பனங்கிழங்குப் பிளவு. பயனொடு இயல் (நல்ல தகுதியுள்ள) பொரி எனவும் பிரிக்கலாம். அமுதுசெயும்-உண்ணும். இலகு-விளங்கும். வெஹுகடம்-பெருகும் மதஜலம். விகடம்-விசித்ரம்; அழகு. தடபார மேரு-பெரிய கநத்த மேரு மலை போன்ற விநாயகர். இகலி-போட்டியிட்டு. திகிரிகிரி-சக்ரவாளகிரி. நெரிய-பொடிபட. வளைகடல்-(பூமியைச்) சூழ்ந்துள்ள கடல். எறுழி-காட்டுப் பன்றி. அரி-சிங்கம். கரி-யானை. கடமை-காட்டுப்பசு. வருடை-மலை ஆடு. உழை-மான். இரலை-கலைமான் (ஆண்மான்). மரை-மான் வகை. இரைதேர்-உணவு தேடும். கட அடவி-பெருங்காடு அல்லது அரும் நெறிகளைக் கொண்ட காடு. எயினர்-வேடர். இதண் - பரண். இளகு - தழைத்துள்ள. கடிய - விரட்டி ஓட்ட. சிறுமி - வள்ளிநாயகி. புனம் - தினைப்புனம். முதல வினை - பிறவிக்கு முதற்காரணமான இருவினைகள். பிறை எயிறு-பிறைச் சந்த்ரன் போன்ற பற்கள். கயிறு - பாசக் கயிறு. வடவை விழி - வடவாமுகாக்நி போன்ற கண். காலதூதர் - யம படர்கள். முடுகுவதும் - விரட்டி ஓட்டுவதும். அருள்நெறி-திருவருளைப் பெற உதவும் வழி. முடிய-நிறைவேற. சாடுவது-அடித்து ஓட்டுவது. மதுபம்-வண்டு. முரல்-ரீங்காரம் செய்யும். குரவு-குராமலர். விளவு-விளா மரம். குறுமுறியும் - இளந்தளிர்களும். வகுளம்-மகிழம்பூ. தள-தளவு; முல்லைமலர். முழுநீல தீவரம்-முழுவதும் நீலமாயுள்ள இந்தீவரம்; குவளை. முருகு-நறுமணம். தபோபலம்-தவப்பயன். மகளிர் அறுவர்-கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறு பேர். சரணம்-அடைக்கலம். குழற - தடுமாற. விழிஅருவி - கண்ணீர் ஆறு. அறைகூவி-வலிய அழைத்து. முடிய-முற்றிலும். வழிவழி அடிமை-பிறவிகள் தோறும் விடா அடிமை. மழலை மொழி - (ஆண்டவன் அருளிய இன்மொழிகளாம்) குதலை மொழி. கொடு - கொண்டு. ஆசுகவி - தன் முயற்சி இன்றித் திருவருளால் ஊற்றென வரும் கவிதை. முதல மொழிவன-முதலியனவாகச் சொல்லப்படுவன. நிபுண

மதுபம் - அறிஞர்களாகிய வண்டுகள். முகர்-மோந்து அநுபவிக்கும். இதம்-இனிமை வாய்ந்த. மவுந முகுள-மவுந நிலையை விட்டு வாய்அரும்பி(வாய் மலர்ந்து பாடிய). பரிமளம்-சொல், பொருள், தமிழ், அருள், மணங்கள் கமழும். நிகில கவிமாலை-எல்லாவகையான பாமாலைகளும். மதசிகரி-மதமலை; கஜேந்த்ர யானை. கவர்தர-காலைப் பற்ற. மடு-நீர்நிலை. வெருவி-பயந்து. ஒருவிசை-ஒருமுறை. வரதன்-கேட்ட வரந்தருவோன். இகல் இரணியன்-மாறுபட்ட ஹிரண்ய கசிபு. நுதிஉகிர்-(உகிர்நுதி)-நகத்தின் நுனி. வகிரும்-கிழித்தெறியும். அடல்அரி-வலிமையுள்ள(நர)சிங்கம். வடிவு குறள்-உருவம் குட்டை. மாபலி-மஹாபலிச் சக்ரவர்த்தி. வலிய-பலத்த. வெளியின் முகடு-ஆகாச உச்சி. முடிய-முற்ற முடிய; மேலுக்கும் கீழுக்கும் ஒரே நீளமாக. நிருதன்-ராவணாஸுரன். இருபது வாஹு பூதரம்-20 தோள்மலைகள். மகுடம் ஒருபது-திருமுடிகள் பத்து. அடுபகழி-கொல்லும் அம்பு. குரிசில்-ஆண்மகன். நிசிசரர்தளம்-அஸுர ஸேனை. மகர ஜலநிதி - மகர மீன்கள் நிறைந்த கடல். மறுகி-சுருங்கி. முனியும் - கோபிக்கும். நீலகிரி - நீலோற்பல மலை; திருத்தணி. குருபதி - குருமூர்த்தி. யுவதி - என்றும் இளையவள். பவதி - தாய். பகவதி - ஆறு குணங்களை உடையவள். மதுர வசநி - இன்சொல் பேசுபவள். பயிரவி - பயங்கரி அல்லது பைரவராம் சிவபிரானது பத்நி. கௌரி-சிவந்தவள். த்ரிசூலதரி-முத்தலைச் சூலம் ஏந்தினவள். வநஜை-தாமரையில் வீற்றிருப்பவள். மதுபதி-காளி. அமலை-மலமில்லாதவள். விஜயை-வெற்றிபூண்டவள். திரிபுரை-மும்மூர்த்திகளுக்கும்மூத்தவள். புநிதை-பரிசுத்தமான தேவி. வநிதை-பெண்ணில் நல்லாள். அபிநவை-என்றும் புதியவள். அநகை - பாவமில்லாதவள். அபிராமநாயகி-அழகின் தலைவி. மதலை-குழந்தை. மலை கிழவன்-மலைகளுக்கு உரியவன். அநுபவன்-அநுபவங்களுக்கு மூலகாரண மூர்த்தி. அபயன்-பயமில்லாதவன்; யாவர்க்கும் அடைக்கலம் கொடுப்பவன். உபய-இரண்டாகிய(திருவடிகள்). சதுர்மறை-நான்கு வேதங்கள். மணம் நாறு-வாஸனை வீசுகின்ற. சீறடி-சிற்றடி; சிறிய பாதம். 107. சேல்-சேல்மீன். பொழில் தேம் கடம்பின்-சோலையிலுள்ள இனிய கடப்ப மலரின். மால்-வாஸனை; மயக்கம். வேலை-கடல். வெற்பு-க்ரௌஞ்சம். கால்-

திருவடி. அயன் கையெழுத்து-ப்ரம்ம லிபி. 108, 108-அ, 110 பாடல்களுக்கு முறையே பாட்டுக்கள் 4, 5, 8 இவற்றின் குறிப்புரையைப் பார்க்க. 109. சின்னம் - அடையாளம். ஏக தாரை-ஒருவகை இசைக்கருவி; இஃது ஒரே தந்தியோடு கூடிய தம்புரா வாத்யம் போன்றது. சொன்ன மா மாரி - பெருத்த பொன்மழை. தன்னை நேரில்லா - தனக்கு ஒப்பாவாரில்லாத. 111. நாளும்-நாள்தோறும். கசிவு-உருக்கம். நிருத்தம்-நடந தர்சநம். ஏழை-ஏழை ஆகிய அடியேன். அநுபூதி ராசி-அநுபவ ஞாநமாகிய (யோகம்) பாக்யப் பொருத்தம். பூளை-பூளைச் செடியின் பூ. நாகபூணர்-ஸர்ப்பாபரணர். வேளை தனக்கு--வள்ளி பிரிந்து ஓடின அந்த ஸமயத்துக்கு. உசிதமாக-ஒத்ததாக; ஸமயோசிதமாக. வேழம்-யானையை. 112. ஆதாரம்-பற்றுக்கோடு. இலேன்-இல்லாதவன். சற்றும்-சிறிதும். நினைந்திலை-என்னைப்பற்றி நினைக்கின்றாயில்லை. வேத, ஆகம, ஞாந, விநோத மந அதீதா-நான்கு வேதங்களுக்கும், 28 சிவாகமங்களுக்கும், அறிவுக்கும், விசித்ரமான மநத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவனே! வேத, ஆகம அறிவுகளால் புகழப்பெறும் விநோதனே எனினுமாம். ஸுரலோக சிகாமணி - தெய்வ உலகத்துக்குத் திரு முடிப்பூண் போன்றவனே! 113. எம் தாயும் - எமது தாயாரும். சிந்தா ஆகுலம் - மநக் கவலை. ஆனவை - ஆகியவைகள். மால் - மயக்கம், நவை-குற்றம் எனலுமாம். 114. உளது இலது - உள்ளது இல்லது; அஸ்தி; நாஸ்தி. மரு - வாஸனை. மணி - ரத்நம். கரு-கர்ப்பப் பிண்டம். கதி-பரகதி. விதி-தலைவிதி. வருவாய் - வந்திடுவாய். வருவாய் அருள்வாய் - (ஞாந) வரும்படி (செல்வத்தைக்) கொடுப்பாய் எனலுமாம். குஹனே - ஹ்ருதய குஹையில் வஸிப்பவனே! 115. பதவுரை: செல் - அங்குச் சென்று, வந்தி-வணக்கஞ் செய்! கழுமலம் - குமாரக் கடவுளானவர் முன் ஸம்பந்தப் பிள்ளையாய் அவதரித்தருளிய சீகாழிப் பதியின்கண், நெஞ்சமே - ஹ்ருதயமே! அவன்-அவரது, தெய்வ-தெய்விகமாகிய, மின்-தெய்வயானை, ஊர்-ஏறி வருகின்ற. செல்-மேக வாஹநமானது, வந்து-வந்து, இகழும்-(பிறரால்) இகழப்படும், நமது-நம்முடைய, இன்மை-இல்லாமை யாவும், தீர்க்கும்-நீக்கிவிடும். வெம்-கொடிய,

கூற்றுவற்கு-யமனுக்கு, செல்-நம்மேல் நடப்பதாகிய, வந்தி-கொடுமையை, கழும்-துடைத்துவிடும், திருக்கையில்-(முருகக் கடவுளது) திருக்கரத்தின், வேல் - வேலாயுதமானது, தினை காத்த - தினைப்புனங் காவல்பூண்ட, செல்வி - வள்ளிநாயகியினது, செல்வம்-பெருஞ்சிறப்பாக, திகழும்-(நிறைந்து)ப்ரகாசிக்கின்ற, மணவாளன்-நாயகனுகிய கந்தஸ்வாமியானவர், நல்கும் திருவடி-(தமது) திருவடித் தாமரையை நமக்குத் தந்தருள்வார். கருத்துரை: நெஞ்சமே! தெய்வயானையினது வாஹநமாகிய மேகம் நமது வறுமையைத் தவிர்க்கும். குமாரக் கடவுளது வேலாயுதம் நமக்கு வரும் யம தண்டனையை நீக்கிவிடும். வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளராகிய கந்தஸ்வாமி தமது திருவடித் தாமரையைத் தந்தருள்வார்; ஆதலால், நீ அக்கடவுள் முன் ஸம்பந்தப் பிள்ளையாயவதரித்த சீகாழியிற் சென்று அவரை வணங்குவாயாக! 116. பதவுரை: செவிக்கு-என் காதுக்கு, உன்-உனது, தவா-தவிராத, ரண-உரிமையை, நல்கு-கொடுக்கும், இசை-கீர்த்தியை, பூட்ட-அணிய, வன்-வலிய, சிந்தை-(என்) ஹ்ருதயமாகிய, அம்புசெ-தாமரையிலிருக்கும், வி-பட்சியாகிய ஆன்மா, குன்ற-வருந்துகையில், வாரணம்-நின் கோழிக்கொடி எழுந்தருளி, அஞ்சல் என்று-பயப்படாதே யென்று, ஆண்டது-அடிமை கொண்டது. நீண்ட கன்ம-பெரிதான முன்செய் வினையாலாகும், செ-ஜநநத்துககு வித்தாகிய, இக் குன்று-இம் மலை போன்ற, அவா-ஆசையை, ரண-அமர்புரியும், வேலாயுதம்-அயிலானது, செற்றது-கொன்று விட்டது, உற்றன-என் சென்னிமேலே வீற்றிருந்தன, கட்செவி-பாம்பு போன்ற, குன்ற-திருச்செங்கோட்டு மலையையுடைய கந்தஸ்வாமியே! வாரண-தெய்வயானை, வள்ளி-வள்ளியாகிய நாயகிமாருடைய, பொற்றுள்-பொன்னடிகள், மற்றென் தேடுவது-இனி நான் ஸம்பாதிக்க வேண்டியது வேறு என்ன இருக்கின்றது? கருத்துரை: நாகமலையில் வாழும் கந்தஸ்வாமியே! உன் திருப்புகழை யான் கேட்டறிந்த மாத்ரத்தில் நினது கோழிக் கொடி என் ஆத்மாவை அபயங் கொடுத்து ஆண்டு கொண்டது; உன் வேலாயுதம் பிறப்புக்கிடமான பேராசையை ஒழித்துவிட்டது; உன் தேவிமாரது திருவடியும் கிடைத்தது; இனி, யான் தேட வேண்

டியது என்ன இருக்கின்றது? 117. யாம்-நாங்கள். ஓதிய-பயின்ற. தாமே பெற-தமக்கே திரும்பி வரும் பொருட்டு. பூ மேல்-பூமியில். மயல்-மயக்கம். அறம்-தர்மம். அற-முற்றிலும். மெய்-ஸத்யத்தை. உணர்வீர்-கைக்கொண் டொழுகுவீர்களாக. நாமேல்-நாக்கின் மீது. நடவீர்-நடவுங்கள். அதாவது இறைவனை நாவினால் கவிதை பாடிப் புகழுங்கள் என்றவாறு. நாம் ஏன்-அச்சம் எதற்கு? நடவீர்-(நல்வழியிலேயே) ஒழுகுங்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இனி-இனிமேல். 118. நினைத்தது எத்தனை-நினைத்தது எந்த அளவும். எத்தனை-யத்தனம் (முயற்சி) எனலுமாம். கநத்த-பெரிய பெரிய தத்வ ஆராய்ச்சிகளிலெல்லாம். உற்று-மநத்தைச் செலுத்தி. கதித்த-உண்டாகும். நித்திய-நிலையான. சித்து-அறிவு. மனித்தர்-மனிதர். ஜெநித்த-அவதரித்த. 119. ஒருத்த-ஒப்பற்றவனே. மலை விருத்த-மலைக்கிழவ. குன்றுதோறாடற்கு உரியவனே. கருத்த-தலைவனே; (என்) கருத்தில் உள்ளவனே! இச்சை - ஆசை. தருவித்து - வரவழைத்துக் கொடுத்து. வெறுது - வெறுக்காது. புலவர் - கவிஞர்; அறிஞர். வேண்டும் அளவில் - கேட்டவுடன்; கேட்ட அளவு; உண்மையில் அவர்களுக்குத் தேவையான மட்டும். சிவம் - மங்கலம். ஆர் - பொருந்திய. எனுநா-எனது நாக்கு. கலியாண ஸுபுத்திரன்-திருமண மாப்பிள்ளை. கவின் ஆரு-அழகு பொருந்திய. களிகூரும்-மகிழும். வை-வைப்பாயாக. கடன்-கடமை. இதுக்கநம் ஆகும்-இது உனக்குப் பெருமையாகும். படி-பூமி. பரிவு - அன்பு. ஏறு-மிகக்கொண்ட. பவரோக வைத்தியநாத-பிறவிப் பிணிக்கு மருத்துவனே! சலம் - ஸஞ்சலம்; கோபமுமாம். அதுவேரை அறுத்து - பிறப்பின் மூலத்தைக் களைந்து. தலம்-உலகம். அஞ்சல்-பயப்படாதே. தரணி-பூமி. தகைமை-தகுதி. சரணம்-பாதம். அநுக்கூலம்-அநுகூலம். வியாகுலம்-வ்யாகுலம்: கவலை. வினவில்-பிறர் கேள்விப் பட்டால்; வினவு இல்-கேட்டல் இல்லாத என்பதும் ஆம். ஏவர்-யார். குறிஞ்சி-மலை. மறவர்-வேடர். வடிவு-உருவ அழகு. ஆனை-தேவயானை. மான்-வள்ளி. வடிவு அது ஆம்-அழகுடையனவாம். சிவம்-சிவன். நடிக்கும்-நடநம் ஆடும். எமதுளெ-எம்முள்ளே. ஸொருபம்-ஸ்வரூபம்; வடிவம். இது அல்லது மிது-மீது. பவம்-பாவம்.

தெறிக்கும்-பொடிபடுத்தும். புரிபிழை-செய்த குற்றம். தரிக்கும் - தங்க வைக்கும். சதைக்கும்-நெரித்து அழிக்கும். பணி விதிக்கும் - தொண்டுகளைக் கட்டளையிடும். தகப்பன் ஸ்வாமி-தந்தைக்கும் குரு. கலக்கு-கலக்கம். உண்டாகு பணிவிடை-விதிக்கப்பட்டுள்ள தொண்டு. கணக்கு - இவ்வளவு தானென்ற ஒரு கணக்கு. பரை - பார்வதி. வரர் - ச்ரேஷ்டமான முனிவர்கள். அஸுரர் வாட-அவுணர்கள் வாட்டமடைய. ஸுரர் பாட - தேவர்கள் புகழ்ந்து பாட. எதிர் களம் - போர்க்களம். நிணம்-கொழுப்பு; தசை. பெலம்-வலிமை. கழுது-பேய். கொடி-காக்கை. ஜடிலதர - ஜடையைத் தரித்தவரும், விஷதர - விஷத்தைக் கழுத்தில் தரித்தவரும், பணிதர - பாம்பை (ஆபரணமாகத்) தரித்தவரும், தர பரசுதர - மேலான மழுப் படையைத் தரித்தவரும், சசி தர-சந்த்ரனைத் தரித்தவரும், சுசிதர - சுத்தத் தன்மையைத் தரித்தவரும், வித தமருக மிருக தர - வகைவகையாக ஒலிக்கும் டமருகத்தையும், மானையும் தரித்தவரும், வ(ந்)நி தர - அக்நியைத் தரித்தவரும், சிரதர - ப்ரம்மனின் தலையைத் தரித்தவரும், பாரத் தரணி தர தநுதர - பெரிய பூமியானது (அல்லது பூமியைத்) தாங்கும் மேருமலையாகிற வில்லைத் தரித்தவரும், வெஹுமுக - பல (பாயும்) முகங்களையுடைய, குல தடிநி தர - சிறந்த நதி ஆகிற கங்கையைத் தரித்தவரும் ஆன, சிவ - சிவ பெருமானின், ஸுத-குழந்தையே! குணதர - ஸத்குண ஸம்பந்நனே! பணிசயில - நாககிரியாம் திருச்செங்கோட்டில் இருப்பவனே! விதரண - கொடையாளியே! தருபுர சசிதரு - கற்பக வ்ருக்ஷம் உள்ள அமராவதி நகரத்து இந்த்ராணி வளர்த்தருளிய மயில் போன்ற சாயலுடைய தேவஸேனைக்கு. வாழ்வே-கணவனே! சவலை - அறிவு தேய்ந்த புத்தி. வசநம்-சொல். இருவினை-நல்வினை, தீவினை. மலம்-ஆணவம், கந்மம் மாயை. அநுபூதி இனிமை-அநுபவ இன்பம். தனிமை-ஏகாந்தம். இறுதி-முடிவு அறுதி-தீர்மானம். பெறுதி-பெறப்படுவது; பேறு. இருமை ஒருமையில் பெருமை - சக்தி-சிவம், சிவன்-ஜீவன் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுபடுதலில் உள்ள பெருமையை. அசல குலபதி - மலைக்கூட்டத்தின் தலைவன்; பர்வத ராஜன். விமலைகள் எழுவரும்-ஸப்த கன்னியரும். அருணை-அண்ணமலை.

அநுதயை-தயையோடு கூடியவள். அதலம் முதல் எழுதலம்
அதல, விதல, ஸுதல, தராதல, ரஸாதல, மஹாதல, பாதல
என்னும் ஏழு உலகங்கள். அடைய - முற்ற முடிய. அருளிய
பெற்றருளிய. பழையவள் - புராதநமானவள். வஸுவ ப
பதி-அக்நி ஸ்வரூபியாகிய சிவபிரான். ஒருமொழி மவுநம்-ம
நோபதேசம். இமையவர் மரபில் வநிதை-தேவர்குலப் பெண்
ணும் தெய்வயானை. வநசரர் புதல்வி - வேடர்மகள்; வள்ளி
இயல் அறி புலமை-இயற்றமிழ் தெரியும் அறிவு. உபநிட மது
கவிதை - உபநிஷத் ஸாரமாம் இனிய (ஸம்பந்தர்) தேவார
பாட்டு. விதரண கருணை - கொடுக்கும் தயை. வடிவு-நிறம்
உருவம். ஸஹாயம் - உதவி மொழி. நாயகி-வள்ளிநாயகி
நாணம்-வெட்கம். அவ் வஞ்சகம் நாடியெ-அந்த ஏமாற்று
வித்தையை விரும்பியே. பங்கய பதம் நோவ - தாமரை
தாள் நொந்து தளர. மார சரம்-மந்மத பாணம். குறவாண
குறிஞ்சி - குறவர் தம் வள்ளிமலை. மா முநிவன் - சிறந்த சி
முநிவர். புணர் மான் - புணர்ந்த லக்ஷ்மியாகிய மான். த
மான் - ஒப்பற்ற மான் போன்ற வள்ளி நாயகி. செண்ப
அடவி-சம்பக மரக்காடு. இதண்-பரண். சந்தந அடவி - சந்த
மரக்காடு. நூபுரம் - சிலம்பு. கமலம் - திருவடித் தாமரை
வளை-கைவளை. வேய்-மூங்கில் போன்ற தோள். இந்து வா
முக வநஜம் - சந்த்ரனையும், தாமரையையும் போன்
ஒளி பொருந்திய முகம். ம்ருகமதம்-கஸ்தூரி. குங்கும அச
யுகளம்-குங்குமக் குழம்பு பூசப் பெற்ற மலை போன்ற இரண்
தநபாரங்கள். மதுரித இந்தள அம்ருத வசநம் - இனிமை
யான இந்தளப் பண்ணுக்குரிய 'நாதநாமக்ரியை' ராக
த்வநிக்கும் அம்ருதம் போன்ற மொழி. முறுவல்-புன் சிரிப்பு
அபிராமம்-அழகு. இந்த்ர கோபம்-தம்பலப் பூச்சியைப் போல
சிவந்த வாயிதழ். மரகத வடிவம் - பச்சை மணிபோல் நிறம்
இந்த்ர சாபம் - வான வில் போன்ற நெற்றி அல்லது புருவம்
குழை - காது; குண்டலம். பொரும் - மோதும். இந்த்
நீலம் - நீலோத்பல புஷ்பம் போன்ற கண்கள். மடல் - பனை
ஓலை மடல். பீலி-மயில் தோகை. இலை-பச்சை இலை தழை
ஆரினும்-யாவரையும் விட. யவனுள்-யவ்வநத்தாள். இதண்
-பரண். உற்றிட்டு-பொருந்தி இருந்து. இனம்-கூட்டம். மருள

மயங்க. ஆயுத கவண்-கவண்கயிற்றைக் கையில் ஆயுதமாக. வழி அடிமை - பரம்பரைத் தாஸ்யம். செப்பி - சொல்லி. வீறு உள - பெருமை மிக்க. சக்ரவாளம்-பூமியை வளைந்து சுற்றியுள்ள சக்ரவாளகிரி. விலைப்பட்டு - அடிமையாகி. மேரு வில்-மேருமலையாம் ஏட்டில். எழுத்து இட்ட - எழுதி வைத்த. மதசிகரி..சீறடியே-இப்பகுதிக்குப் பாடல் 106-இன் குறிப்புரையின் கடைசிப் பகுதியைக் காண்க. அந்தண்மறை...பெருமாளே -இப்பகுதிக்குப் பாடல் 30-இன் பிற்பகுதிக் குறிப்புரையைப் பார்க்க. வெற்பு உறை-மலையில் வாழும். ஜோதி-ஒளி. கார்த்திகை-க்ருத்திகை நக்ஷத்ரப் பெண்கள் அறுவர். வினைப்பகை-இருவினைகளாம் எதிராளிகள். 120 பதவுரை: திசாமுக-நான்கு திக்கு முகங்களையுடைய, வேதன்-ப்ரம்மனும், ஐயன்-அவனது பிதாவாகிய விஷ்ணுவும், பாற்கரன்-ஸூர்யனும், திங்கள் -சந்த்ரனும், தங்கள் - தங்கள் தங்கள், அவதி - (ஆயுள்) முடிந்து, சாம் - இறக்கின்ற, உக வேதனை ஈறிலும்-யுகாந்தத்தில் துன்புறும் காலத்திலும், ஈறிலர் - அழியார்கள், சீறும் - கோபித்தொலிக்கின்ற, ★ அம்போதி - ஸமுத்ரத்தின் கண் தோன்றி, சாமுக - சாமுகத்தை (அழிகின்ற முகத்தை) உடையவனும், வேதனை - தேவர்கட்குத் துன்பத்தை விளைக்கின்றவனுமாகிய சூரனை, வென் கண்ட - புறங்காட்டச் செய்த, வேலன்-வேலாயுதத்தை உடைய முருகன் (வாஸம் செய்கின்ற), தினைப்புன - தினைப்புனங்களையும், தந்தி - யானைகளின், சாமுக - கூட்டங்களையும், வே தனை - மூங்கில்களையும், நண்ணு - பொருந்தியிருக்கின்ற, தண் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, கார்-மேகங்கள் தவழா நின்ற (தவழ்ந்த), வரை - பழமுதிர் சோலை மலையை, (வட பழமுதிர்சோலை என்னும் வள்ளி மலையை), சேர்பவர்-அடைந்து இடைவிடாமல் த்யானிப்பவர். கருத்துரை: ஸமுத்ரத்தின் கண் சூரனை வென்ற வேலாயுதப் பெருமான் உறைந்தருளிய சோலைமலையை (வள்ளிமலையை) அடைபவர் ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சந்த்ர ஸூர்யர்கள் எல்லோரும் அழியும் யுகாந்த காலத்தினும் துன்பமின்றி நித்யராயிருப்பார்கள். 120-அ. மநதாலே இறந்திட்டு - மநம் இறந்

★அம்போதி-கடலில், சா-பேய்போந் பயங்கரமான, முக - (கோர)முகத்தை உடைய, ஏதனை-குற்றம் செய்தவனை அல்லது துன்பம் விளைவிப்பவனை சூரனை என்னலுமாம்.

தொழிந்துபோய். கதி-பரகதி; மோக்ஷம். மதி-புத்தி. ஊதியம்--லாபம்; சம்பளம். இசைவாய்-ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். 121. சருவி-போராடி. வெகுண்டு-கோபித்து. ஸமயம்-மதம்; தெய்வம். பறிதலையர்-தம் தலைமயிர் பறிக்கும் தொழிலுடைய சமணர்கள். சலிகை-செல்வாக்கு. நன்றி-உபகார குணம். வென்றி - வெற்றி. கநம்-சீர்மை. சரவணம் - சரவணப் பொய்கை. பொறை-பொறுமை. தனி-ஒப்பற்ற. விருது துலங்க -வெற்றிச் சின்னங்கள் விளங்க. சிகண்டி-மயில். அண்டர்-தேவர். பதம்-திருவடி. விதரணம்- கொடைப் பெருமை. திறம்-ஸாமர்த்யம். தரம்-தகுதி; மேன்மை. தினைபுனமான்-தினைப்புனத்து மானும் வள்ளிநாயகி. நொந்து-மயங்கி நைந்து. அடிவருடி-கால் பிடித்து. விஜயம்-வெற்றிச் செயல்கள். அன்பில்-அன்புடன். இயல்-பெருமை. கதிரவன் இந்து-ஸூர்ய சந்த்ரர்கள். கடகரி-மதயானை (கஜேந்த்ரன்). மடு-நீர்நிலை. புயல் -மேக வண்ணன். இந்திரை கணவன்-லக்ஷ்மீ காந்தன். அரங்க முகுந்தன் - ஸ்ரீரங்க நாதன். சகடு அற - சகடாஸுரன் அழிய. மோதி-காலால் மோதினவன். மருது-இரண்டு மருத மரங்கள். நலங்க-நொந்து போக. முனிந்திடு-கோபித்து உதைத்த. வரதன்-காஞ்சி வரதராஜன். அலங்கல்-(துளஸி) மாலை. குறள்வடிவன்-வாமநாவதார மூர்த்தி. கடல் மங்க-ஸமுத்ரம் நொந்து வாட. ஓர் அம்பு-(ஒப்பற்ற) ஒரே (ராம) சரம். தொடு-செலுத்தின. மீளி-பராக்ரமசாலி. புரந்தரன் - இந்த்ரன். ஒன்றிய-பொருந்தச் செய்த. பிரமபுரம்-சீகாழி. குஹன் என்பவர் மநதினில்- குஹன் என்று ஜபிப்பவர்களுடைய உள்ளத்தில். பரிவு-அன்பு. ஒன்றி-பொருந்தி. 121-அ. நிதி-செல்வம். நிகர் -ஒளிமிக்க. சந்தத் தமிழ் - சந்த இலக்கணத்தோடு கூடிய தமிழ்ப் பாக்களாம் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள். சொரிந்து-பொழிந்து. 122. மொய் தார்-வண்டுகள் மொய்க்கும் பூமாலைகள். வேட்டவன்-விரும்பி அணைந்தவன். முத்தமிழ் -இயல், இசை, நாடகத் தமிழ். வைதார்-வசவு செய்தவர்கள். வெய்ய -கொடிய. வாரணம்-யானை. கைதான் இருபது உடையான்-இருபது கைகள் கொண்ட ராவணேச்வரன். கத்தரிக்க-துண்டிக்க. எய்தான்-ஓர் அம்பை விட்ட ராமன். பயந்த-பெற்றருளிய. இலஞ்ஜியம்-சரவணபவன். இலஞ்ஜி-குளம்; மடு; சர

வண தடாகம். ஜம்-உண்டானவன். இலஞ்ஜிஜம் (சரவணேத் பவன்) இலஞ்ஜியம் என்ருயிற்று. 123. ஆன பயபக்தி - பயபக்தியான. நிகழ்-தவ ஒழுக்கமாகக் கொண்டு வழிபடும். பக்தஜநம் - அடியார் கூட்டம். வாரம் - அன்பு. ஆர - நிரம்ப. மதுரித்த - இனித்த. தமையனுர் - அண்ணனும் விநாயகர். உணக்கை - (பழத்தை) உண்ணும் ஸாமர்த்யப் போட்டி. பரி-வருத்தம். தீமை-குற்றம். ஆகமம்-வேத சாஸ்த் ரங்கள் (தர்ம நூல்கள்). அகில-எல்லா. நொடிப்பு-கைந்நொடி. அதிவேகம்-மிகவிரைவு. மதிவேகம்-(புத்தி) மனோவேகம் என லுமாம். ஆணவம்-அஹம்பாவம். ஆவி-உயிர்; ஜீவன். அநுபூதி-அநுபவ ஞாநம். பார்வை-கடைக்கண் பார்வை. ஆடலேவு-அலேச்சல். பட்ட-அநுபவித்த. அமரர் நாடு - பொன்னுலகு. புரக்கும்-காப்பாற்றும். அடல்-வெற்றி. ஆடகம்-பொன். விசித்ர கநம்-விநோத வேலைப்பாடும் பெருமையும் வாய்ந்த. அருண புரி - திருவண்ணுமலை. ஆயிர முகத்து நதி - கங்கை. அஹத் தடிமை-உள்ளத்தே மெய்யடிமை. வித்தகன்-ஞாந மூர்த்தி. ஆறிரு $6 \times 2 = 12$. யான், எனது-அகங்கார, மமகாரங்கள். சருவும்-போரிடும். ஈந ஸமயம்-இழிந்த மதம். யாதும்-கொஞ் சமும். ஏழு பிறவி-ஏழுவகைப் பிறப்புக்கள். கடலே ஏற-கடல் களினின்று கரை ஏற. ஓடக்காரன்-ஓடத்தைச் செலுத்துபவன். ஏரகம்-ஸ்வாமிமலே. இடைக்கழி-திருவிடைக்கழி. சிராமலே-திருச்சிராப்பள்ளி. ஏர்-அழகு. செருத்தணி - திருத்தணிகை. வாஸம் - குடியிருப்பு. ஏழையின் - ஏழையாகிய என்னுடைய. இரட்டை வினே-நல்வினே, தீவினே என்னும் இருவினே. இராமல் -இல்லாமல். நியாயக்காரன்-நீதிமான். யாமளே-ஒரு வகைப் பச்சை நிறத்தை யுடையவள். மணக்கும் முக-நறுமணம் இடம் பெற்றுள்ள. சாமளே - பச்சை நிறத்தி. மணிக்குயில் - அழகிய குயில் போன்றவள். யாய்-தாய். ஏதம் அற-துன்பம் அற்றுப் போக. நிச்சயம்-திடமாண. மனோலய விளக்கொளி- மநம் ஒடுங்கிச் சும்மா இருக்கும் நிலேயாம் ஒளி மயமான ஜோதி. யாகமுநிவர்-வேள்வி செய்யும் முநிவர்கள்; ஈண்டு முநிவர் என்பது நாரதரையும் குறிக்கலாம். ஈர் இரு மருப்பு - நாலு தந்தங்கள். சோனே மத வெற்பு-விடாமழை போல் மதநீர் பொழியும் மலே போன்ற ஐராவதம். இவரும்-ஏறும். யானே

அளவில்-தேவஸேனையைக் கண்ட, அவள் பெயர் கேட்ட அவ்வளவிலேயே. துவளும்-நெஞ்சுருகும். ஏடு அவிழ்-இதழ்விரிந்த. கூதளம்-கூதாளமலர். முடிக்கும்-முடியிற் சூடும். வானவர்-தேவர். மஹவான்-இந்த்ரன். மகவு ஆனது பொருட்டு எனப் பிரித்துக் குழந்தையாய் அவதரித்த காரணத்தால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மலர்வாவி-தாமரை பூத்த (சரவணப்) பொய்கை. முகமாயம்-முகமயக்கு; ஆறுமுக விசேஷம். வாரணபதி-இந்த்ரன்; கஜேந்த்ரன்; ஐராவதம். நாரணன்-நாராயணன். மருமான்-மருமகன்; வழித்தோன்றல். அயனைக் கறுவு-ப்ரம்மனைக் கோபித்த. பரவில்-துதித்தால். சரண வாரிஜம்-திருவடித் தாமரை. மாடம்-உபரிகை உள்ள வீடு. த்ரிகூட கிரி - குற்றாலமலை. கதிர் செய் மாநகரி-சிறந்த கதிர்காம நகர். கடவுள் ஆயம்-தேவர் கூட்டம். வாள் எயிறு அது உற்ற-வாள் போலக் கூர்மையான அல்லது ஒளிமிக்க பற்களைக் கொண்ட. பகுவாய்-அகன்றவாய். உதறும்-ஆட்டி அலைக்கும். வாசி-குதிரையாம் மயில். வாளகிரி - சக்ரவாள மலை. தாளில்-காலால். வாகை-வெற்றி. குக்குட பதாகை-சேவற்கொடி. மாசு இல்-குற்றமற்ற. வானில் - ஆகாசத்தில். உபாயக்காரன்- (தந்த்ரம்) சூழ்ச்சி வல்லவன். வாதனை - பழைய வாஸனை; துன்பம். மஹா அடவி-பெரிய காடு. ஸஹாயக்காரன் - உதவி செய்தவன். மீனவன் - பாண்டியன்; உக்ரப் பெருவழுதி. மீனவன்-ஸோம ஸுந்தர பாண்டியன் எனலுமாம். புலவோர் - 49 ஸங்கப் புலவர்கள். பலகை - ஸங்கப் பலகை. தமிழ் த்ரயம் - முத்தமிழ். வேரி-வாஸனை. மது - தேன். மத்தம்-ஊமத்தம் பூ. மதி-சந்த்ரன். தாதகி - ஆத்தி. கடுக்கை-கொன்றை. வேணி-ஜடை; ஆறு. கேள்வி - கலை அறிவு. வேலை-கடல். துகள்- தூளி. மலை-ஏழு கிரிகள். உருவ-ஊடுருவ. வேலை -வேலாயுதத்தை. உற-பொருந்த. தனி வேலைக்காரன்-ஒப்பில்லாத தொழில் ஸாமர்த்யக்காரன். மீன்-நக்ஷத்ரம். க்ருத்திகை-கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர். வீடு-மோக்ஷ வீடு. உதாரம்-தாராள குணம். மேனை - பர்வத ராஜன் மனைவி. அரிவை-மாது. பேரன் - பெயரன் (Grandson). மதித்த-யாரும் மதிக்கும். சூறைக்காரன்-சுழற்காற்றுப் போல அழிப்பவன். வேதியர்-மறையோர். வெறுக்கை-செல்வ நிதி. அநாதி-ஆதியற்றவன்.

பரவஸ்து - பரம்பொருள். விசாகன்-விசாக நக்ஷத்ரத்திற்கு உரியவன். விகற்பம்-வேறுபாடு. வெஹுரூபம்-பல வடிவம். முநி-நாரத முநிவர். வியாகுல மநம்- கவலைப்பட்டுக் கலங்கின மநஸ். விற்காரன்-வில் தாங்கிய வேடன். இதண்-பரண். ஓவியம்-சித்ரம்; உயிரோவியம். மேதகு - பெருமை மிக்க. திருவேளைக்காரன்-அழகான லீலைகள் புரிந்து பொழுதுபோக்கு பவன். 124. சிகண்டி-மயில். கோலம்-அழகு. குருநாதன்-குரு மூர்த்தியாகிய முருகவேள். சீலம்-உபதேச ஒழுக்கம். மெள்ள-மெதுவாக. காலத்தை வென்று இருப்பார்-கால தத்வத்தைக் கடந்திருப்பார்கள். மரிப்பார்-அழிந்து போவார்கள். வெறும் கர்மிகள்-கேவலம் கர்மாக்களையே புரிந்து கொண்டிருப்பவர் கள். 125. உதர கமலம்-தாமரை உந்தி. புவந த்ரயம்-மூவுலகு. உகமுடிவு - யுகாந்த காலம். உமிழ்திரை - கொப்பளிக்கும் அலை. வெஹுமுக - பலமுகமாய்ப் பரந்தோடும். குலம்-சிறப்பு. உதக மகள்-நீர்மகள்; கங்கை. பக்கல்-இடத்தில். ஷடாநநன்-ஆறுமுகன். உவகை - மகிழ்ச்சி. அவண் - அவ்விடத்தில். ஓர்ஓர் புத்ரன்-ஒவ்வொரு மகன். உதய ரவி வர்க்கம்-உதய ஸூர்யர் களின் கூட்டம். நிகர்-போன்ற. வ(ன்)ன-அழகியநிறம் வாய்ந்த. கிரணம்-ஒளி. விர்த்த விதம்-ஒன்றேடொன்று முரண் பட்ட விதவிதமான வண்ணத் தோகைகள். சதபத்ரம்-மயில். நவ பீடம் - புதிய ஆஸநம். உதய ரவி - உதிக்கின்ற செங்கதி ரின், வர்க்கம்-இனத்தை, நிகர்வன-போன்றனவும், கிரண-ஒளி யும், விர்த்த - வட்டவடிவமும், இதம்-(ம்ருதுத் தன்மையால்) இன்பமும், உடைய-உடையனவுமாகிய, சதபத்ர-செந்தாமரை கள் ஆறும், நவ-ஸ்நேஹமும், புதுமையும் வாய்ந்த, பீடத்து-ஆஸநங்களில் வாழ்பவனும்-(முன்பு சரவணப் பொய்கையில்) வாழ்ந்திருந்தவனும் எனவும் பொருள் காணலாம். கடவுள்மடு-தெய்விகமான தடாகம். அடர்-அடர்ந்து சண்டையிட்ட. வஜ்ர தரன் - குலிசாயுதம் ஏந்திய இந்த்ரன். மத வெற்பு - மதங் கொண்ட மலையாம் ஐராவத யானை. உலைய-அழிய. வேதித்த-நலிவித்த. வீரியன்-வீரன். உரைபெற-புகழ் விளங்க. அருணை நகரின் ஒரு பக்தன்-அருணகிரி நாதர். இடும்-சூட்டும். மதாணி-பதக்கம். க்ருபாகரன்-கருணைக்கு இருப்பிடமானவன். உரகர்-நாகர். ஸித்தர்-ஸித்தி வல்லவர்கள். கருடர்-பதினெண் கணத்

தவருள் ஒரு கூட்டத்தார். யக்ஷர்-குபேரன் முதலான இயக்கர்கள். கணம்-கூட்டம். உபநிடம்-உபநிஷதம். வானவன்-தேவர்கோன். ஒருவன்-ஒப்பில்லாத தனிப் பொருள். உபயம்-இரண்டு. அக்நி கரம்-தீக் கடவுளின் கை. ப்ரபாகரன்-பேரொளியோன்; ஸூர்யன். அதி மதுரம்-மிக்க இனிமை. சித்ரகவி-சித்ரத்துக்குள் அடைபடும்படியாகப் பாடப் பெறும் மிறைக்கவி வகை. நிருபன்-அரசன். தமிழ்த்ரய விநோதம்-விசித்ரமான முத்தமிழ். கலாதரன்-ஸகல கலா வல்லபன். எள்+பயறு= எட்பயறு. அமுது செயும்-உண்ணும். விக்ந பதி-விக்ந ராஜன். யானை-கணபதி. அவுணர்-அஸுரர். மகரஜல வட்டம்-மகரமீன்களைக் கொண்டதும், நீர் நிறைந்துள்ளதும், (பூமியைச்) சூழ்ந்துள்ளதும் ஆன கடல். அபயம்இட-அடைக்கலம் எனக் கூச்சலிட. வில் படை-ஆயுதமாம் வில்; ஒளி பொருந்திய ஆயுதமாம் வேல் எனினுமாம். ஆயத்தம்-தயார். அருணை-அருணாசலம். உரககிரி-நாகமலை; திருச்செங்கோடு. செருத்தணி-தணிகை. கற்பக அடவி-கற்பகக் காடாகிய அமராவதி. அறிவும் அறி தத்துவம்-அறிவையும் அறிந்து கொள்ளும் உண்மை. அபரிமித-வித்தை-கணக்கற்ற கலைகள். இமைப்பொழுது-ஒரு நொடிப் பொழுது. வேதியன்-மறையோன். முடிப்பு-முடிவு. தேசிகன்-குரு மூர்த்தி. அமலன்-குற்றமற்றவன். அதிகுணன் - மேலான குணத்தவன். நிர்க்குணன்-குணமிலி. அகில புவநம்-ஸகல உலகமும். அமரஸேனை-தேவர் ஸேனை. அநுபவன்-எல்லா நுகர்ச்சிகட்கும் மூலகாரணன். அநுகுணன்-தகுதியுள்ளவன்; ஒத்துவருபவன். அக்ஷரன்-அழிவில்லாதவன்; அகாராதி க்ஷகாராந்தமான அக்ஷரங்களுக்கு மூலப் பொருளாய் இருப்பவன். மநம் ஒழிக்கும் அநுபூதி-மநோ நாச அநுபவம். ஸுக உதயன் - இன்பத்தைத் தோற்றுவிப்பவன். இதம் அஹிதம்-இன்ப துன்பங்கள். இரவு பகல் அற்ற இடம்-ஸகல கேவலங்கள் தாண்டிய நிலை; காலதத்வம் கடந்த ஸ்தாநம்-முத்தி வீடு. எனது அற-யான், எனது என்ற செருக்கு அற்றுப் போக. இருக்கைபுரி-இருக்க வைக்கும். யோகப் புராதநன்-பழைமையான சிவயோகப் பொருள். மநஸில்-மநத்தில். பரமஸுக மவுநம்-பேரின்ப மோநம் என்னும். கட்கம்-வாள். துணிக்க-துண்டிக்க. விதியா-விதித்து; ஏற்படுத்தி. பூபதி - அரசன். எழுமை-ஏழு பிறவி. அப்படி-அத்தகைய ஆச்சர்யமான முறையில். ப்ரஸாதித்த-ப்ரஸாதமாகத் தந்தருளிய.

திருப்புகழ் -

இமையவர்-தேவர். முடித்தொகை - கூட்டமான கிரீடங்கள். வநசரர் பொருப்பு-வேடர் மலையாம் வள்ளி மலை. பாதச் சரோருஹம்-தாமரைத் தாள். எழுதரிய-எழுதமுடியாத (அழகு வாய்ந்த). கற்பதரு-கற்பக வ்ருக்ஷம். தத்தை-கிளி போன்ற தெய்வ யானை. கடகம்-வீர வளையல். வஜ்ர-வைரம் பாய்ந்த; திண்ணிய. அதிபார-மிகப் பருத்த. புய அசலம்-தோள்மலை. எதிர் இல் புலவர்-ஒப்பற்ற புலவர் ஏறும் நக்கீரர். உதவு... ராவுத்தன் எனக் கூட்டுக. வெளிமுகடு - ஆகாச உச்சி. இவுளிமுகி-குதிரை முகப் பெண் பூதம்; கல்கிமுகி. ராவுத்தன்-குதிரைச் சேவகன்; போர் வீரன். எழு பரி ரதம்-ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரினன். இரவி-ஸூர்யன். எழுநிலம்-எழுந்துலவும் அல்லது ஏழு பூமிகள். அக் கரிகள்-அந்த அஷ்டதிக் கஜங்கள். அ-8. பதாகை-கொடி. இணை-ஒப்பு. நிர்ப்பயன்-அபயன்; பயமில்லான். நிஷ்களன்-உருவில்லாதவன். விப்ரகுலம்-அந்தணர் மரபு. யாகச் சபாபதி-யாகங்களுக்கு ஸபாநாயகன்; தலைவன். மதுகை-வலிமை. சக்ரகிரி-சக்ரவாள மலை. நெளிய-வளைய. வளைய வரும்-வலம் வந்த. விக்ரம-பராக்ரமம் வாய்ந்த. கலாபம்-தோகை. சிகாவலன்-மயில் வாஹநன். நிகளம் - விலங்கு. மறுகு-மநக் கலக்கம் கொண்ட. வநஜமுநி-தாமரைக் கடவுள்;ப்ரம்மா. காவலன்-தலைவன். குருகு-க்ரவுஞ்ச பக்ஷி. கந வட சிகரி - பொன் மயமான வடக்கு மலையாம் க்ரவுஞ்ச கிரி. தொட்ட-ப்ரயோஹித்த. சேவகன்-வீரன். வரதன்-வரந்தருபவன். நிருதர்-அஸுரர். நிஷ்டுரன்-கொடுமை செய்தவன். மநுபவந ஸித்தன்-மந்த்ர வீட்டை இருப்பிடமாகக் கொண்ட ஸித்த மூர்த்தி. மநோதுக்க பேதநன் - மநத் துன்பத்தை மாற்றுபவன். வயிர் - மூங்கில் (புல்லாங் குழல்); ஊதுகொம்பு.மழை-மேகம். குறிஞ்சி-மலை நில ஊர்கள். குரவை-குரவைக் கூத்து. குரவையுள்+திரியும்=குரவையுட்டிரியும். மணி - ரத்நம். பணி-ஆபரணம். அணிதழை-அழகிய இலை தழை. வநசரர் கொடிச்சி-வேடர் கொடி; வள்ளி. யாசிக்கும்-'என்னை மணந்துகொள்' என்று வேண்டும். யாசகன்-பிக்ஷாடநன். மதநன்-மந்மதன். புஷ்பசர படலம்-மலர் அம்புக் கூட்டம். உடல்-உடம்பு; உடலுதல்-(போர் புரிதல்). மடல்-பனை ஏட்டில் எழுதும் படம். அதிமோஹம்-மிக்க காதல். மதிமோகம்-காமபுத்தி எனலுமாம். தபோ தநன்-தவச் செல்வன். வரி சிலை-

கோடுகளையுடைய அல்லது வரிந்து கட்டப்பட்ட வில். புனம்-தினைப் புனம். இதண்-பரண். வேடிச்சி காவலன்-வள்ளிக்கு வேளைக்காரனாயிருந்து காவல் காத்த நாயகன். 126. பைம் புனம்-பசுந் தினைப்புனம். சிறு+ஏனல்=சிற்றேனல்=சிறிய தினை. பேதை-பேதைப் பருவத்து வள்ளி. கொங்கை-தந பாரம். மெல்ல மெல்ல-கொஞ்சங் கொஞ்சமாக. உள்ள-த்யானிக்க. அரும்பும்-உண்டாகும். தனி-ஒப்பற்ற. பரம ஆநந்தம்-பேரின்பம். அன்றே-அன்றைக்கே: அப்போதே. செந் தேன்-நல்ல தேன். அற-முற்றிலும். கைத்தது-கசந்தது. 127. திருத்திய புனத்து இடை - சுத்தமான தினைப் புனத்தின் நடுவில். வனத் தழை உடுத்து-காட்டுப் பச்சிலை தழைகளை ஆடையாக அணிந்து. வரைப்புயன் - மலைத்தோளன். வினைப்பகை செகுப்பவன் - இருவினைப் பகைமையை அழிப்பவன். அறுமுகப் பொருள்-ஆறுமுகமான பொருள்; ஷண்முக வஸ்து. ஜகத்ரயம் முகிழ்த்த-மூவுலகங்களையும் உண்டாக்கிய. உதரம் - வயிறு. உற்பல கிரி-நீலோற்பல மலை. தரித்து-தாங்கி. திருப்புகழ்-தெய்வத்தைப் புகழ்ந்து பாடும் துதிப் பாட்டு. திருக்கையில் வழக்கம்-வலது திருக்கையால் கொடுப்பவை; ப்ரஸாதம்.

திரு எழு கூற்றிருக்கை (பக்கம் 75) பொழிப்புரை:

ஏக ஸ்வரூபமாகிய ப்ரணவ மென்னும் ப்ரம்ம வஸ்துவின் ஒரே வகையான உதயத்தில், நாதம், பிந்து என்னும் இரண்டின் லக்ஷணமும் வாய்த்து, சக்தியும் சிவமும் ஒரே வடிவமாகப் பொருந்தி அந்தப் பராசக்தி, சிவன் என்னும் இருவரிடமிருந்தும் அவதரித்து மூப்பு இல்லாமல், என்றும் இளமையோடு இருக்கின்றாய்; 'இருபிறப்பாளர்' என்னும் மறையோர் மரபில் (திருஞாந ஸம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராக) அவதரித்து ஒப்பில்லாதவன் ஆனாய்; ப்ரணவார்த்தத்தை ஆராய்ந்தறியாத தன்மையால் பெருமையோடு முன்னொரு கால் ப்ரம்மாவின் தலைக் குடுமியை ஒரு நொடிப் பொழுதில் குட்டி ஆட்டி அலைக் கழித்து, இந்த்ரன், விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூவரும் வந்து (உன்) இரு திருவடிகளை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்ள, அந்தப் ப்ரம்மாவை நீ இட்ட ஒரு சிறையினின்றும் விடுதலை செய்தாய்; ஒரே இமைப் பொழுதில் பெரும் சிறகுகளைக் கொண்ட மயிலில் ஏறிக் கடலை உடையாக அணிந்த பூமி பயப்பட நீ வலம்

வந்தாய்; நான்கு தந்தங்களையும், மூன்று மதங்களையு
இரண்டு பெரிய காதுகளையும், ஒரு துதிக்கையையும் உடை
மலை போன்ற ஐராவத யானை வாஹநனும் தேவேந்த்ரன்
பெண் தெய்வயானையை விரும்பி மணந்து கொண்டா
ஒரே வகையான திருவுருவில் (தேவ சரீரத்தில்) கால்க
பூதத்தைப் போலவும், உடம்பு மானுடரைப் போலவ
இரண்டு வகையாகக் கொண்டவரும், மூன்று மதங்களை
பெற்றிருந்த யானைக்கு (யானை உருவம் எடுப்பதற்குக்) காலத்
தால் மூத்தவனாகி (இரு மதத்துடன்) இருந்தவரும், தொ
கும் வாயைக் கொண்ட திருமுகத்தவரும், ஐந்து கைகள்
வாய்ந்த தெய்வமும், அறுகம் புல்லை அணிந்து கொண்ட
வரும் ஆன விநாயகருக்கு இளைய ஸஹோதரனாக இருக்கின்
றாய்; பஞ்சாக்ஷரத்தால் சதுர் வேதங்களும், நமக்கு அறிவி
கின்ற தெய்வமாம் த்ரிநேத்ர தாரியாம் ஜோதியும், தலைவரும்
நல் வினை தீவினை இரண்டையும் ஒழிக்கும் மருந்தும் ஆன
பரம சிவனுக்கு ஒப்பற்ற குருமூர்த்தி ஆனாய்; முன்னொரு
நாள் பார்வதி தேவியின் இரண்டு அல்லது பெருமை மிக்க
திருமுலைப்பாலையும் குடித்து, முத்தமிழ் வல்லுநனாய் நான்கு
வகைக் கவிகளைப் பாடுவதில் கவிராஜ சிங்கமாய்ப் பஞ்ச தந்
மாத்ரைகளையும் அடக்கி ஆள்வதற்கு உரியவனாய் "ஷண்
முகனே இவன்" என்று யாவரும் வியக்க, யாராலும் எழுது
வதற்கு முடியாத பேரழகுடன் சீகாழித் தலத்தில் (திரு
ஞாந ஸம்பந்த மூர்த்தியாக) அவதாரம் செய்தாய்; ஆறு
(கார்த்திகை) நக்ஷத்ரப் பெண்களால் பெற்றெடுக்கப் பெற்
றாய்; பஞ்ச தருக்களையுடைய கற்பக நாட்டுக்கு அரசனே!
(நான்மறைத் தோற்றத்து) நாலு வேதங்களுக்கும் மூலகாரண
மான, (உ-) சிவ சக்தியே! சூலத்தைப் போல மூன்று கிளைப்
பிரிவுகளை உடைய சிவந்த உச்சிக் கொண்டையைக் கொண்ட
க்ரவுஞ்ச பக்ஷியைப் போல உருவில் விளங்கும் அழகிய மலை
யாம் க்ரவுஞ்ச கிரி இரண்டு கூறுகும்படி ஒப்பற்ற ஒற்றை
வேலாயுதத்தை அதன் மீது ஏவினாய்: காவேரி நதியின் வடக்
குக் கரையில் இருக்கும் "குருமலை" என்னும் ஸவாமி மலையில்
வீற்றிருந்து (உன்) ஷடக்ஷரத்தை ஜபிக்கும் வேதியர்கள்
(உன்) திருவடிகளை வணங்கத் 'திருவேரகத்துத் தெய்வம்'
என்ற பெயருடன் விளங்கி வருகின்றாய்.

(அரும்பதவுரைக் குறிப்புக்கள் முற்றும்.)